

Giới thiệu Theo Em Suốt Cuộc Đời

Theo Em Suốt Cuộc Đời là câu chuyện tình cảm động, sự chung thủy luôn được đề cao nhất là khi cuộc sống hiện nay con người với bao cạm bẫy, đồng tiền luôn là thước đo của mọi tiêu chuẩn. Truyện cho ta cái nhìn lạc quan hơn về tình yêu, tình người trong cuộc sống này.

Hai người ở bên nhau, việc nên làm nhất chính là bầu bạn. Em làm việc của em, anh làm việc của anh, buổi tối vài ba tiếng đồng hồ ai làm việc người này. Thế nhưng bạn biết rằng trong không gian này, có một người đang ngồi ở nơi đó, trong lòng sẽ cảm thấy rất thoải mái yên. Tâm tình thanh thản, không lo nghĩ tương lai mà cũng chẳng hoài niệm quá khứ. Càng đơn giản chỉ là ở bên nhau, tình cảm sẽ càng dài lâu. Tình yêu không phải là những lời thề non hẹn biển, chỉ đơn giản là cùng nhau bình yên qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bạn Mới

Trên sân trường, học sinh tùm tùm nói chuyện với nhau. Một cô gái đang tung tăng hớn hờ chạy. - Anh yêu ơi, đợi tao với- Mọi người xung quanh nhìn tôi, tôi mặc kệ vì biết họ nghĩ gì, đây chỉ là cái tên đứa bạn thân của tôi và ghép thêm từ yêu nên có lẽ tạo ý hiểu nhầm- Khẽ cái mồm thôi, mà xe máy đâu? người con gái đó nói- Xe tao hỏng rồi-Ủk, vậy mình vào lớp thôiHai chúng tôi dắt tay vào lớp.”Bịch”Tiếng sách vở rơi xuống cùng với tiếng kêu “ui da”- Bạn có sao không, cho mình xin lỗi- tôi rồi rít cúi xuống nhặt hộ bạn ấy mấy quyển sách rơi- Không sao- cô gái đưa tay nhận sách và nói- cảm ơn- Bạn là học sinh mới à?- Đúng vậy - Vậy chúng ta làm quen nha, mình trên Ly, bạn tên gì?- Mình tên Nhi, có gì giúp đỡ nhau nhé- Nhi cười- Không vấn đề- “cậu ấy cười thật đẹp”- đây là những gì trong đầu tôiBuổi học nhanh chóng trôi qua, tôi vui vẻ nhanh chóng về nhà. Chân chưa bước vào cửa, tiếng tôi đã lan khắp nhà- Mẹ ơi, bố ơi con về rồi- Về rồi thì lên thay quần áo rồi xuống ăn cơm- Vâng- tôi nhanh chóng rời đi.Lúc sau, tại bàn ăn- Chị Ly, hôm nay chị mua kẹo cho em chưa- Thằng em của tôi hỏi nó mới 7 tuổi, nhìn cái mặt phúng phính của nó tôi lại chỉ muốn trêu ghẹo- Chết, chị quên rồi, để mai chị mua cho nha- tôi vờ giả bộ mặt vô tội, hối lỗi-Ủ ừ, chị lại thất hứa rồi- Được rồi, được rồi, hôm nay chị có mua, lát chị lấy cho- Vâng ạMặt thằng bé hớn hờ- Ly, cái vòng tay của con đâu- Mẹ tôi mặt nặng lên tiếng. Bình thường bà hiền dịu, nhẹ nhàng dạy bảo, chứ không như vậy nên cô cảm thấy hơi lạ. - Dạ, con, con để trên phòng ạ- Sao không đeo bên người mà lại tháo raNghe tôi nói vậy nên bà cũng dịu lại đi 1 chút như muốn tôi không nhận ra- Lúc này con thay quần áo nên bỏ ra quên không đeo thôi- Được rồi, lần sau nhớ đeo vào nghe chưa, không được làm mất nó, nhớ đấy - Vâng, con biết rồiĐó là 1 chiếc vòng tay bạc, nhìn cách trang trí điêu luyện, khắc tỉ mỉ, tinh tế biết chắc giá của nó không phải tầm thường. Trên đó có khắc 2 chữ T-L. Cầm chiếc vòng trên tay, tôi tự hỏi chiếc vòng này có gì mà quan trọng mà mẹ lại phải cẩn trọng như vậy. Chắc hẳn không phải vì giá của nó, gia đình tôi không phải thuộc dạng nghèo, có tút thiếu thì mẹ cũng đã bán nó từ lâu rồi. Nhiều lần tôi rất muốn hỏi mẹ nhưng có hỏi thì lần nào mẹ cũng nói - nó rất quan trọng, con hãy giữ cẩn thận.Hôm sau- Chào Nhi- tôi vui vẻ chào người bạn mới quen - Chào -À, giới thiệu với bạn, đây là Minh Anh, bạn thân của mình- rồi quay sang MAnh- Đây là Nhi người bạn tao mới quen, 2 người làm quen đi- Chào, rất vui được làm bạn với bạn- MAnh - Chào Minh Anh- Được rồi từ giờ chúng ta sẽ là bạn thân của nhau nhé- OkRồi cả 3 người nói chuyện vui vẻ, chủ yếu nói về cuộc sống riêng để hiểu nhau hơn.Thì ra Nhi là con của thầy hiệu trưởng, mấy năm trước ở nước ngoài bây giờ mới về đây học. Đúng là con giáo viên có khác bạn ấy ăn nói dịu dàng nho nhã, người có gia giáo tốt là vậy.Tình bạn của 3 bọn tôi ngày càng gắn bó, thân thiết. 3 người, mỗi người 1 hoàn cảnh, 1 tính cách nhưng số phận đã để 3 người gặp nhau và trở thành bạn tri kỉ. Nhưng hạnh phúc sẽ không bao giờ đến nhanh vậy, nó chỉ khởi đầu cho những bão tố, đau thương, phải trải qua bao sóng gió thì ta mới có được hạnh phúc bền lâu.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sự Thật

Một ngày của mấy tháng sau đó.Tôi đang trên đường trở về, vui vẻ nói chuyện với con bạn thân, rồi 2 đứa chào tạm biệt. Về đến nhà, tôi thấy bầu không khí im ắng lạ thường. “Hình như có người lạ” Phải ha, trong nhà ngoài bố mẹ tôi ra còn có 2 người khác, 1 nam 1 nữ tuổi cũng như bố mẹ tôi. Tôi bước vào, cúi chào mọi người, định bước lên phòng thì mẹ tôi gọi lại- Ly, lại đây mẹ bảo- Giọng bà có phần hơi run, cứ như là vừa khóc xong- Dạ, mẹ bảo gì ạ Tôi bước đến gần chỗ mẹ, đột nhiên người phụ nữ kia ôm chầm lấy tôi và nói: - Con gái của mẹ đã lớn thế này rồi sao, mẹ...mẹ rất nhớ conVừa nói, nước mắt cũng giàn giụa trên gương mặt đẹp của bà ấy.Nhưng mà bà ấy vừa gọi tôi là gì ý nhỉ? À, con,nhưng tôi đâu phải con họ chứ. Tôi ngạc nhiên đẩy người đó ra và hỏi- Cô à, cô đang nói cái gì vậy - Con gái, phải gọi ta là mẹ chứBà ta đưa tay lên vuốt má tôiTôi giật mình chạy trốn sau lưng mẹ. Nhưng sao tôi lại thấy nét buồn đang hiện rõ trên gương mặt người đó chứ? Kì thật.- Mẹ, chuyện gì vậy, cô này là ai, sao lại bảo con gọi bằng mẹ?Bà không trả lời mà hướng về người phụ nữ đó và nói: - Chị bình tĩnh lại đi, con bé vẫn chưa hiểu gì, chị làm vậy sẽ khiến nó hoảng sợGi, không hiểu, hoảng sợ, là sao.- Để tôi giải thích cho nó hiểu- mẹ quay sang tôi nói- Ly, mẹ hỏi con, nếu con phải rời xa gia đình mình và sống trong gia đình khác, cuộc sống không có bố mẹ và em thì con có chịu không? Mẹ đang nói gì vậy, khi không lại hỏi vấn đề này chứ.- Mẹ, nói vậy là ý gì?Mắt bà đỏ hoe- Con cứ trả lời đi- Dạ, nếu vậy thì con sẽ không đi đâu hết, con sẽ ở bên bố mẹ, nhưng sao mẹ hỏi như vậy? - Ly này, nghe mẹ nói, con phải hết sức bình tĩnh- ngừng 1 lát nói tiếp- thực ra, con không phải con ruột của bố mẹ.Àm, sét đánh ngang tai, tôi như không thể nghe được lời của mẹ.Gi chứ, không phải con, vậy

sao lại nuôi mình từ nhỏ chứ? - Mẹ, mẹ đừng đùa con nữa, không vui chút nào hết. - Mẹ không đùa, ngày trước khi con được sinh ra đã bị lạc với bố mẹ ruột của con và đã được bạn thân của mẹ nhận nuôi, về sau bà ấy mất, giao con cho 2 chúng ta nuôi, nói rằng sẽ có người nhận lại con, hãy thay bà ấy nuôi con thật tốt- và con đã sống cùng chúng ta đến tận bây giờ. Tôi khóc, nước mắt rơi không ngừng, bố mẹ là người tôi luôn tin tưởng, kính trọng nhất lại giấu tôi sự thật này suốt 1 khoảng thời gian dài như vậy, dù biết rằng họ đối xử và coi tôi như con gái ruột, chưa bao giờ tệ bạc nhưng vẫn khiến tôi cảm thấy bất mãn, đau lòng. - Vậy bố mẹ ruột của con hiện đang ở đâu? - Là họ- mẹ tôi chỉ sang 2 người kia. À, thảo nào mà người phụ nữ kia lại có thái độ như vậy. Mất 1 lúc tập trung lại tinh thần tôi bước đến chỗ họ và nói: Hai người thật sự là bố mẹ của cháu sao? Giọng tôi không khỏi nghẹn lại, tôi chỉ hi vọng họ sẽ nói "không phải" dù là nói dối cũng được nhưng tiếc trời không chiều lòng người- Phải, ta chính là mẹ ruột của con. Lời nói từ chính miệng họ nói ra khiến tôi không muốn tin cũng phải tin- Con xin phép ra ngoài 1 lúc. Tôi chạy đi, nước mắt nhem nhuốc trên mặt. Sự thật này khiến tôi rất đau và thêm cả hoang mang. Vì nếu như vậy chắc chắn sẽ phải xa bố mẹ tôi để ở cùng với họ, nhưng tôi chẳng muốn chút nào cả. Gì chứ! Họ nuôi cả 16 năm trời, nói xa tưởng dễ lắm sao. Chạy đến nhà bạn thân, tôi kể cho nó nghe, xong nó bảo: - Bây giờ, sự thật nó cũng đã như vậy, mày cũng không thăm thay đổi được gì, tránh không được thì ta đổi mặt thôi, mày là con của họ họ có quyền mang mày về nuôi nhưng mày theo họ không có nghĩa là phải cắt đứt quan hệ với bố mẹ của mày đâu, sống với cuộc sống mới, mày vẫn thường xuyên về thăm nói mẹ của mày mà, đúng không? - Nhưng tao không biết giờ nên làm thế nào cho phải. Chuyển về sống với họ ư? Đâu dễ dàng vậy nhưng không thể thì chẳng nhẽ ở lì mãi trong nhà bố mẹ. Hazzz, thật mệt mỏi... - Nếu hiện tại mày vẫn chưa muốn sống với họ thì hãy xin chút thời gian đến khi nào mày có thể hoàn toàn tiếp nhận thì sẽ bắt đầu cuộc sống khác- Được, tao sẽ nghe theo mày. Tâm trạng tôi tốt hẳn lên- À, mày nói tao biết bố mẹ ruột của mày làm gì, ở đâu vậy? - Tao chưa hỏi nhưng nhìn cách ăn mặc của họ thì chắc là người giàu có đấy, à họ còn đi ô tô đến nữa.- Ui, thế chắc sau này này sướng rồi, tiêu thư chứ chẳng chơi, đến lúc đó nhớ đừng quên con bạn này đâu đấy.- Yên tâm, tao sẽ không quên mày, mà chắc gì họ đã giàu vậy. Nếu quả thật họ giàu thì sướng thật nhưng với tôi chẳng quen chút nào.- Còn gì nữa không, kể đi! - Không, có gì sau này ở với họ rồi tao kể cho nghe, Ok. - Ok2 đưa móc tay nhau, cười nói, chúng tôi là vậy, thân thiết còn hơn cả chị em ruột nữa. Người bạn tốt nhất sẽ luôn đưa ra những lời khuyên chân thành nhất cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Cuộc Sống Mới

Lúc tôi trở về nhà đã là 4h chiều nhưng họ vẫn ở đây. Bước vào nhà, tôi ngồi xuống cạnh mẹ tôi. Từ lúc bước vào, họ đều nhìn tôi chăm chăm, mặt lo lắng thấy rõ. - Con quyết định thế này... 2 bác hãy cho cháu thời gian 2 tuần, đến lúc đó cháu sẽ hoàn toàn nghe theo lời của mọi người- Được, 2 tuần, bố mẹ sẽ đồng ý, nhưng lúc đó con đừng quên lời hứa hôm nay đâu- tiếng của bác trai... à không phải là của bố ruột tôi chứ- Vâng- Được rồi, xin phép anh chị, tôi đi về trước. Quay vào nhà, bác mẹ nhìn tôi với ánh mắt buồn rầu. - Mẹ xin lỗi đã giấu con nhưng sự thật mẹ chỉ muốn tốt cho con, mẹ,,,,- Mẹ không cần xin lỗi, con hiểu mà. Tôi cắt ngang lời mẹ, tôi hiểu cho bà, tôi biết bà làm vậy là vì tốt cho một đứa con không phải ruột thịt là tôi.

- Vậy là con không trách 2 ta đúng không- bố tôi- Đúng, làm sao con có thể trách 2 người được trong khi 2 người thương con, tốt với con như vậy.... Nhưng con thật không muốn xa 2 người chút nào - Nhưng biết làm sao được, chúng ta phải theo sự thật thôi- Vâng. Họ tốt với tôi như vậy, làm sao tôi nỡ xa đây. ----- 2 tuần sau tại nhà tôi- Chào anh chị - Chào, làm phiền anh chị rồi- mẹ tôi - Phiền hà gì chứ, con bé là con của chúng tôi mà- Con bé sau này nhờ 2 người chăm sóc, nó nhiều lúc có ngang bướng nhưng cũng đừng trách mắng nó..... - bà nghẹn giọng- Yên tâm, tôi sẽ không khiến chị thất vọng- Vâng. Thu dọn quần áo xong tôi đi xuống dưới nhà, đến bên chỗ bố mẹ và em tôi, ôm lấy họ. - Bố mẹ, khi con không có ở đây mọi người phải giữ gìn sức khỏe nhé... bố nhớ phải uống thuốc đầy đủ không lại bệnh đấy, mẹ thì dành thời gian nghỉ ngơi đi làm vừa thôi, con không ở đây sẽ không có ai nhắc đâu..... à còn em nữa từ giờ phải nghe lời bố mẹ nghe chưa không được quấy đảo, chị mà biết được sẽ không mua kẹo cho em đâu.- Vâng, nhưng chị ơi chị sắp đi đâu à- Uk chị sẽ đi xa nhà 1 thời gian, lúc nào rảnh chị sẽ về thăm mọi người- Con đến đây sống tốt đấy, nếu nhớ nhà thì cứ gọi, bố mẹ sẽ có mặt luôn, nhớ đừng quên bữa đầu.- Dạ, con biết rồi- Con đi đây. Đứng lên đi ra xe luôn nếu còn quay đầu lại tôi sợ mình sẽ không có can đảm mất- Con gái.... - Bác gái... à không, mẹ, bố, 2 người làm ơn đi nhanh. Ngồi trong xe, tôi gục họ. Xe đã lăn bánh, quay lại tôi nhìn thấy bố mẹ tôi đứng khóc nhìn đôi theo xe mãi đến khi nó khuất. - Nếu con cần ta... Tôi cắt ngang- Không sao đâu ạ, con đã quyết tâm rồi- Uk----- Khoảng nửa tiếng sau Tôi vẫn đang chìm trong suy nghĩ những việc xảy ra nên không để ý là đã đến nhà.- Đến nơi rồi con- tiếng mẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Đây.... đây thật sự là nhà của tôi hay sao? Không, phải là biệt thự mới đúng, sao nó lại rộng như vậy? Ở nơi ở cũ tôi cũng đã từng thấy nhà của những người giàu nhưng to nhất trong số đó cũng chỉ bằng 1 phần của ngôi nhà này. Tôi vừa đi vào, vừa ngắm nghía xung quanh. Bố mẹ tôi thật sự giàu đến vậy sao? - Chào ông chủ, bà chủ, cô chủ, mọi người đã về- một người đàn ông trung niên đang cúi gập người trước mặt chúng tôi- Mời vào nhà.- A, đây là ai ạ? Tôi hỏi- Đây là quản gia nhà chúng ta, bác ấy tên Phúc, là người chăm sóc cho bố con khi còn trẻ và sống với gia đình ta đến tận bây giờ.- Cháu chào bác, cháu tên là Ly, mới chuyển đến đây nên có gì không biết mong bác chỉ bảo.- Dạ, thưa cô chủ- Sau này bác cứ gọi cháu là Ly Ly hay tiểu Ly cũng được, gọi cô chủ cháu không quen với lại xưng hô như thế cảm giác xa cách- tôi giảng giải- Chuyện này.... bác áp ứng rồi nhìn qua bố mẹ tôi- Được, bác cứ theo con bé đi- Vâng, thưa... à Ly Ly. Rồi bác ấy dẫn tôi đi thăm quan ngôi nhà, bố mẹ tôi thì vào nhà chuẩn bị cho bữa tối. Đi hết ngôi nhà cũng đã là nửa tiếng sau đó, tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế. Đúng là nhà cao cửa rộng, sang trọng, ghế sofa thật êm!- Thưa cô, bà chủ cho gọi cô- một cô gái nói với tôi. Tuổi tác của cô ấy chắc hơn tôi vài ba tuổi mà gọi tôi như thế thì ngại lắm dù tôi có là chủ đi chăng nữa- Chị gái à, đừng gọi em là cô chủ gọi là Ly Ly cũng được- Không được, bà chủ k thích- Không sao, em sẽ nói với mẹ em sau, chị xinh gái à cho em biết tên chị đi. Nhìn thái độ của chị vậy tôi biết chị là người ngoan ngoãn, hiền lành, tôi hiện tại rất muốn kết thân với chị- Chị tên Trang- Vâng, à mà này chị bảo gì em nhỉ? Tinh tôi là vậy có việc gì vui là quên luôn những thứ xung quanh.- Em lên bà chủ bảo gì đó, ở tầng 3, phòng cuối cùng bên tay phải. Công nhận giọng chị dễ nghe, xinh đẹp nữa, nếu tôi mà là con trai chắc chết mê chị ý mất. Cảm ơn chị ý xong tôi đi lên. Vào phòng tôi thấy mẹ đang đứng ngắm nghía - Mẹ cho gọi con ạ- Lại đây con gái. Mẹ nói rồi kéo tay tôi đi vào- Đây là phòng của con, con thấy thế nào, đẹp không? Phòng của tôi thật đây sao! Nó quá đẹp, rộng, căn phòng trang trí đẹp, cái giường với cái ga giường doremon làm tôi nhìn không chớp mắt, nó phải rộng gấp đôi cái giường ở nhà trước của tôi. Tôi đi theo mẹ vào 1 cánh cửa, oa có cả phòng tắm riêng nữa, thật xa hoa.- Mẹ, thật sự đây là phòng của con sao, nó quá rộng. Tôi biết khi chuyển đến đây là sẽ được sống sung túc nhưng không ngờ nó lại hơn cả tôi tưởng.- Thật, là phòng của con, mẹ đã cho người dọn dẹp hết rồi, lát con xếp đồ đạc của con vào nữa là xong- Vâng. Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng- Thôi, con rửa mặt mũi rồi xuống ăn cơm đi- rồi bà đi ra. Nghe lời mẹ, lát sau đi xuống. Nhưng mà xuống

được cái phòng ăn thật xa, nhà rộng nhưng phải đi hơi mệt. Đến nơi, nhìn thấy bố mẹ tôi đã ngồi sẵn trên cái bàn ăn phải đủ cho hơn chục người ngồi. Con gái, vào đây ngồi. Mẹ tôi thấy tôi vào gọi tôi lại. Tôi ngồi vai ghế cạnh bà. Sao rồi con gái, con hài lòng với nhà này chứ? - bố tôi nhìn tôi hỏi. Dạ, nhà này có phải là quá rộng không? Nhà chúng ta chỉ có 3 người sao phải xây căn nhà lớn vậy? Sau lời nói của tôi, mọi người cười. Không phải sao, nhà này phải đủ cho 20 người ở cũng chẳng hết. - Rộng cho thoải mái con, với lại nhà chúng ta không phải 3 người - mẹ tôi nói. Không phải 3 thì là mấy. Hay có ông bà gì đấy mà tôi không biết. Thế còn ai nữa ạ - tôi thắc mắc. Còn anh - một giọng nam ấm áp vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Anh Trai

Tôi giật mình, quay người lại thấy một người con trai đang đứng tựa ở cửa phòng. Người đó cao thật, đẹp trai khôi ngô a.... Nhưng người này có liên hệ gì với gia đình tôi nhỉ? Anh đang đi về phía này. - Bố, mẹ con về trễ chút - rồi ngồi đối diện tôi. Bố, mẹ sao? - Uk - quay sang tôi - đây là anh trai của con. Là anh trai - Còn đây chính là em gái con mà mẹ nói hôm trước. - Chào em gái của anh, anh tên là Thế Bảo - anh cười nói. Anh cười trông thật đẹp, ấm áp làm sao. - Em chào anh, em là Ly. Năm nay em bao tuổi? - Dạ, 16 ạ. Anh gật gật, hướng về bố tôi nói. - Bố, giờ em con đã sống ở đây, có nên đổi họ không? - Con nói mới nhớ, mai con sẽ đi với bố đi làm thủ tục. - Vâng ạ. - Được rồi, ăn cơm thôi - mẹ. - Tại phòng của tôi. Đang xếp lại đồ đạc của tôi thì tiếng chuông điện thoại reo lên, màn hình hiển thị “Anh yêu”, gác lại mọi thứ, tôi lập tức nghe máy. - Oi - Sao rồi, về nhà mới vui quá nên quên đưa bạn này chứ gì? Tôi có thể nghe được giọng bất mãn của con bạn thân. - Nào có chứ, tao còn phải sắp xếp lại nhiều thứ lắm có thời gian để gọi cho mày. - Không nói nữa, sao, nhà mới đẹp chứ? Có khi con bạn này nó còn hào hứng hơn cả tôi nữa. - Không chỉ đẹp mà còn rộng nữa. - Thật sao, vậy đúng là bố mẹ mày là người giàu phải không? - Uk, khi nào rảnh tao sẽ dẫn mày đến nhà tao, cho mày xem, chắc chắn mày sẽ không tin nổi đâu. - Ồ, tao thật muốn biết a. - Được, khi nào có thời gian tao sẽ gọi cho mày, thôi tao còn dọn nốt, có gì gọi lại sau nha. - Uk, bye mày. Cúp máy, tôi lại lao vào xếp đồ. Một lúc sau, vừa dọn xong thì. - Cộc cộc cộc... - tiếng gõ cửa vang lên, tôi ra mở cửa. Là anh tôi. Có chuyện gì mà anh lại gọi tôi nhỉ? - Anh gọi em có việc gì không ạ - tôi e dè hỏi. Dù là anh em ruột nhưng tôi vẫn không quen, nói chuyện không được tự nhiên thoải mái như ở nhà. - Anh muốn hỏi em bây giờ có rảnh không? - Dạ có. - Được, sửa soạn đi rồi lát nữa đi với anh. - Đi đâu ạ - tôi ngạc nhiên hỏi. - Lát rồi biết, anh bảo với bố mẹ rồi nên chuẩn bị nhanh còn đi. - Vâng. Đóng cửa lại, tôi thay quần áo, mặc chiếc áo phông thun cùng quần bò chắc được rồi nhỉ. Chẳng biết đi đâu nữa, anh chẳng nói để mình còn chuẩn bị. Tôi bước xuống dưới nhà thấy mọi người đang ngồi nói chuyện vui vẻ. Nhìn thấy tôi anh đứng lên. - Bọn con đi đây - rồi đi về phía tôi. - Đi thôi - Vâng. Tôi leo đèo theo anh ra chỗ để xe, hazz ngay cả chỗ để xe cũng rộng thế này thì có chỗ nào là hẹp. Anh lái xe ô tô đến trước mặt tôi, thò đầu ra cửa, nói với tôi. - Lên xe đi. Gì chứ! Đi ô tô hả? Anh có biết rằng tôi rất sợ đi ô tô không? Vì tôi bị say xe. - Em không đi đâu. Tôi vội chối, nếu không lên là tôi sẽ say mất. - Sao không đi? - Em bị say xe. Tôi lên nhìn anh xem anh có cười tôi không, vì mỗi lần tôi nói mình bị say xe thì ai cũng cười trêu tôi. Anh không cười mà còn nói. - Không sao, chỗ đến cũng gần, đi xe 1 lúc là đến, sẽ không sao đâu. - Nhưng em sợ lắm, nhớ đâu... Anh ngắt lời tôi. - Sợ gì chứ, không nói nhiều lên xe đi, anh đảm bảo em sẽ không sao! Nếu vậy thì tôi sẽ tin anh dù sao anh cũng nói là đường gần chắc không say đâu. - Vâng. Anh mở cửa xe cho, tôi ngồi vào. Đúng như anh nói đi mất 10 phút đã tới nơi. Tôi cùng anh từ làn xe đi vào. Nhìn cái biển có chữ “Bóng Đêm” to đùng trước cửa, tôi tự hỏi đây rốt cuộc là đâu nhỉ? Nó cực rộng, đây mới là nhìn từ bên ngoài thôi không biết bên trong ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 5: Chị Dâu

Bước vào bên trong tôi mới thấy được thế nào là choáng. Bên trong với bên ngoài hoàn toàn đối lập nhau. Ngoài thì yên tĩnh nhưng bên trong cực kì náo nhiệt, tôi thấy mọi người hò hét, nhạc sàn bật to đến nỗi tôi gọi anh tôi anh cũng không nghe thấy cộng thêm đèn nhấp nháy loạn xạ làm tôi choáng váng, đi đứng có phần liêu xiêu. Tôi thật sự rất muốn hỏi anh trai rằng đây là đâu nhưng lại sợ nên thôi, trời sinh bản tính tôi vốn nhút nhát mà. Đi theo anh hết nơi này đến nơi nọ qua bao căn phòng, đi qua bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên cuối cùng cũng dừng trước một căn phòng. A, mới nhớ này những người đó nhìn gì mà ghê thế, trên người mình có gì đó lạ sao? Mở cửa đi vào, bên trong có 6 người, 3 nam, 3 nữ, chưa kịp nhìn rõ họ thì anh tôi đã kéo tôi đến và nói. - Như đã nói, đây là em gái của mình... - quay sang tôi... đây là bạn của anh. - Chào anh chị. Trên chiếc ghế còn chỗ trống đủ cho 2 anh em tôi ngồi, tôi đang định ngồi cạnh chị gái xinh đẹp thì tự dưng bị anh đẩy ra, anh ngồi xuống chỗ đó, tôi thì âm ức không dám nói ngồi bên cạnh anh và bên kia còn một người, là con trai nhưng anh quay mặt ra hướng khác nên tôi không nhìn rõ mặt, đang định chào hỏi với anh thì tự dưng có người cầm tay tôi nói. - Chào em gái, chị tên Vũ Tuyết, em tên là gì? Tôi giật mình, hóa ra là chị xinh đẹp. - Dạ, em tên Ly. Đang định hỏi chị 1 chuyện thì anh tôi chen vào. - Nhóc, đây là Thăng Hoàng... - chỉ về người ngồi đối diện anh. - ...ngồi bên trái là Diễm, ngồi bên phải là Thăng Phong. Thấy anh ngừng tôi định hỏi anh người ngồi cạnh tôi là ai thì anh đã nói. - À phải, còn người ngồi cạnh em tên Tuấn. Chỉ thấy người đó quay sang tôi và nói “Chào” rồi quay đi. Người đầu mà kiếm lời thế. Phải rồi còn một người nữa anh chưa giới thiệu là chị gái ngồi bên cạnh anh Phong, không phải anh tôi không nhìn thấy chị ý chứ. Mà thôi kệ. Tôi nghiêng người vào chị xinh đẹp, hỏi nhỏ. - Chị à, người ngồi cạnh em kiểu gì vậy, hình như anh ấy không thích nói chuyện vậy? - Thăng Tuấn đó hả, nó

xưa nay vốn đã lạnh lùng như vậy rồi...Xưa nay, chắc họ thân nhau lắm mới hiểu nhau như vậy.- Anh chị chắc thân nhau lắm nhỉ?- Ủ, bọn chị chơi với nhau từ nhỏ.- Thảo nào- tôi gật gù về hiểu.- Đùng rồi, chị nhắc nhở em một điều em phải nhớ kĩ...-rồi chị lên nhìn sang phía người đó như kiểu sợ bị phát hiện..em tốt nhất đứng tiếp xúc hay đứng gần cậu ta, đặc biệt là không được chạm vào người cậu ấy.- Tại sao ạ? Không được chạm vào, bị dị ứng hay sao? tuy nhiên tôi cũng hỏi câu đó.- Chị cũng chả biết, chỉ biết từ khi thằng này từ nước ngoài về là như biến thành người khác ý, không còn hay nói chuyện với bọn chị như hồi trước, cả ngày cậu ta chỉ biết ngồi một mình không nói chuyện với ai, bọn chị có gắng hỏi thế nào thì cũng chỉ được đáp lại rằng “Tôi muốn yên tĩnh” vậy nên bọn chị cũng chả dám làm phiền, còn việc nó không thích tiếp xúc với bọn con gái thì chị chịu, chỉ thấy một lần có đưa đến gần ôm lấy cánh tay nó, chưa kịp nói gì đã bị cậu ta đẩy ngã ra và kêu “Cút”, cứ thế mỗi lần có người chạm vào thì không bị đánh cũng bị xô ngã...nên bọn chị nghĩ cậu ta không thích tiếp xúc với con gái, chị khuyên em hãy nghe theo chị mà đừng dại dột nhá, dù là em gái của Bảo đi nữa thì cũng chưa chắc nó đã nể đâu.- Vâng em biết rồi.Nghĩ lại những điều chị vừa nói, tôi thấy sao trên đời này lại có người kì cục đến vậy nhỉ?À tôi phải ngồi xa người này một chút kéo gây họa, nói là làm tôi xê dịch ra chỗ chị gái kia.- Bây giờ, nhóm chúng ta lại có thêm thành viên, nào cạ ly chúc mừng nào.Rồi mọi người đưa ly cùng, người đó cũng cùng, tôi tưởng không tham gia chứ.- Tiểu Ly Ly, anh không có em gái, anh có thể nhận em là em gái kết nghĩa không?Anh ấy thích em gái đến vậy à?Nhìn sang chính là cái anh đeo kính, tóc vàng rất nổi bật tên là Hoàng.Tôi thì không sao, vấn đề là anh tôi có đồng ý không, tôi nhìn sang anh tôi như để hỏi ý kiến của anh.Thấy tôi không trả lời mà lại nhìn sang anh trai, anh Hoàng bắt mắt nói- Em không cần sợ, đồng ý hay không là do em quyết định, không ai có quyền can thiệp, đúng không Bảo, chẳng nhẽ đến việc này mà cậu phản đối đấy chứ?- Được thôi, nếu thằng này nó thêm có em gái đến vậy thì cứ đồng ý đi.Anh tôi nóiDù sao tôi cũng không mất mát gì, có thêm anh trai càng tốt chứ sao, dù gì trước đây tôi đã rất nhiều lần mơ ước có anh trai để yêu thương, bảo vệ mình.Giờ thì chính là cơ hội.- Vâng ạ- tôi đáp- Vậy là từ bây giờ mình đã có em gái haha, à nếu có ai bắt nạt em thì cứ nói với anh, anh sẽ xử lí cho nhá.- Vâng- Coi bộ thằng này sượng hơn nhặt được vàng nhỉ? Chị gái bên cạnh anh Hoàng nói, chị ấy tên gì nhỉ? ày tôi lại quên mất rồi.Ngay lập tức chị nhận được ánh mắt lườm của anh ấy.- Haha, nhà nó thiếu tiền đâu.- Phải haTôi cũng cười theo mọi người, dường như họ rất thân thiện, mới gặp họ chưa được bao lâu mà tôi đã cảm thấy mến họ rồi, nhìn sang người đó không cười hay quay sang nói 1 câu, tôi thầm nghĩ “Không biết anh ấy giả vờ nhin cười hay anh ấy vô cảm thật” trên mặt anh lúc nào cũng không có bất cứ cảm xúc gì.- Phải rồi, 2 người không định giới thiệu quan hệ cho em ấy biết à.Theo ánh nhìn của chị, thì ra là đang nói về anh trai tôi và chị gái xinh đẹp bên cạnh.Quan hệ sao, họ có quan hệ gì nữa ngoài bạn bè nhỉ?

Anh tôi nói- Ly Ly, đây chính là vợ chưa cưới của anh hay chính là chị dâu tương lai của em.Tôi bất ngờ đấy, chị dâu sao...Không ngờ anh tôi như thế mà cũng tán đổ được một chị gái xinh đẹp như vậy.Nói anh như thế chứ thực ra anh cũng rất đẹp trai đó, nhìn kĩ mới thấy 2 người họ thật xứng đôi.Ngưỡng mộ lắm sao!- Thật sao- trên mặt tôi hiện rõ sự vui vẻ-chị gái xinh đẹp này thật sự là chị dâu của em chứ?- Thật- 2 người này đồng thanh luôn- Nhưng mà mẹ có biết chuyện này không hay là 2 người yêu lên vậy.Tôi nghi ngờ hỏiĐáp lại sự thắc mắc của tôi là một tràng cười, tôi cũng có thể nghe thấy được tiếng cười khẽ của người đó nhưng khi tôi nhìn sang lại thấy anh vội quay đi.Sao thế, tôi nói gì sai đâu.- Sao mọi người cười em- Em gái của tôi ơi, em ngây thơ quá rồi, bọn anh mà phải yêu lên á- anh Hoàng- Em chỉ hỏi vậy thôi mà- tôi ỉu xìu nói- Thật ra anh với chị Tuyết có hôn ước nên sẽ kết hôn, và tất nhiên chuyện này bố mẹ cũng biết, họ không những không phản đối mà còn ủng hộ ác, còn giục anh cưới chị mãi nhưng mà chưa đến lúc.- Vậy ra anh chị bị ép cưới chứ không phải yêu nhau thật à?Nếu thật là như vậy thì anh tôi quả là người nhất gan không biết đòi lại sự tự do à, hôn nhân chứ có phải trò chơi đâu mà ép buộc được.- Không phải đâu, 2 người này yêu nhau từ trước khi 2 gia đình công bố chuyện này cơ- vẫn là chị lúc này- Thật à, trùng hợp vậy sao?- Tất nhiên rồi- À, anh chị năm nay bao nhiêu tuổi rồi mà anh nói là chưa đến lúc- Tất cả đều năm nay 20 tuổi

- Vậy sao 2 người không cưới bây giờ đi, cũng đã đủ tuổi rồi màChẳng nhẽ còn muốn hâm nóng tình cảm nữa sao?- Anh cũng đã ngờ rồi nhưng là chị em không muốn chứ.Anh tôi giọng trẻ con nói- Em đã nói là đợi cái Diễm rồi cùng cưới mà.Tôi nhanh nhẩu hỏi- Diễm là ai hả chị?Sau đó nhận được tràng cười từ một người.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Xu Hướng Yêu Đường

Quay sang thì chính là người tên là Phong, ngoài người đó ra thì người này cũng ít nói nhưng hơn hẳn người đó là vẫn cười nói với chúng tôi chứ không lạnh lùng.Anh Phong lại nói- Diễm à cô thế nào mà lại làm cho em nó không có cảm tình đến nỗi thằng Bảo vừa giới thiệu xong lại quên mất tên cô.Nói vậy là sao?- Tôi chả làm gì hết, em ấy quên cũng là chuyện thường thôi, mới đến chưa cần thiết phải nhớ luôn, phải không Ly Ly?Chị quay sang hỏi tôi, à thì ra chị ý tên Diễm, sao tôi không nhớ anh tôi nói gì nhỉ?- Vâng, nhiều người quá em vẫn chưa thuộc hết....- Không sao, dần dần rồi sẽ nhớ- chị gái bên cạnh anh Phong nóiRồi tôi nghe thấy tiếng “Hử” của chị Diễm.Ngồi trong phòng tối, đèn nháy không đủ sáng cộng thêm tôi bị cận nữa nên không nhìn rõ mặt của mọi người ra sao, tất nhiên trừ anh tôi, chị Tuyết. Mọi người ngồi nói chuyện với nhau vui vẻ thỉnh thoảng họ có hỏi tôi 1 số vấn đề, tôi cũng đáp lại.Mất một lúc lâu sau đó tôi mới biết thì ra đây là quán bar, từ bé tôi chưa đến những nơi này bao giờ cả dù bạn bè của tôi cũng từng rủ tôi đi nên tôi không biết quán bar trông thế nào.- Ngồi mãi trong này cũng chán, chúng ta ra ngoài kia xả hơi tí đi- anh Hoàng lên tiếng- Ủ, đi thôiMọi người dần đứng hết lên- Đi đâu vậy ạ?Tôi hỏi- Ra bên ngoài chơi, em có muốn ra không?Bên ngoài, nhưng ở đó ồn ào lắm, đến đi tôi còn không nổi chứ đừng nói chơi nên tôi quyết định ở lại- Thôi mọi người ta đi em ở trong này là được rồi- Thật là không muốn ra không, vui lắm đó!Chị Diễm nóiVui sao?Nhưng sao tôi lại không thấy như vậy nhỉ?Dù sao mấy anh chị cũng quen thuộc nơi này nên mặc họ mình chỉ mới tới không nên đưa theo kéo mất mạng như chơi.- Con bé mới tới nơi này lần đầu, chưa hiểu biết gì, cứ để cho nó thích ứng dần- anh trai tôi nói- Vậy em ở trong này có gì cần thì gọi bọn chị nhé- VângRồi mọi người kéo nhau ra ngoài.Tôi thở phào nhẹ 1 tiếng, cuối cùng cũng được yên, từ sáng đến giờ vẫn chưa được nghỉ tí nào.Căn phòng yên hẳn, tôi nhắm nghiền mắt cho đỡ sự mệt mỏi, tôi qua không ngủ vì mãi tâm sự với bố mẹ, dù sao cũng sắp xa, hôm nay định ngủ trưa thì anh tôi lại gọi đi đến nơi này.Nhưng sao tôi cảm thấy có hơi thở quanh đây nhỉ?Mà kệ đi, tôi chỉ muốn ngủ.Nhưng chưa được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại kêu làm tôi mất giấc.Bất mãn kêu lên, không biết ai lại gọi vào giờ này chứ?Tôi đang ngủ ngon mà. HixhixNhưng mà điện thoại của ai kêu nhỉ?Mở mắt định ngồi dậy xem

thì nghe thấy tiếng có người nói:- AloGiật mình, có người trong phòng sao? Ai nhỉ? Tôi ngồi dậy xem, ặc, hóa ra là cái người lạnh lùng đó.Nhưng sao anh vẫn còn ở trong này, này không ra cùng với bọn anh Hoàng sao?Đôi theo anh nói chuyện với người trong điện thoại, đến khi cúp máy tôi mới quay đi để anh không nhìn thấy.Nếu anh bắt được thì ngại lắm.Đang không biết làm gì thì bỗng nhớ ra mình có mang điện thoại nên bỏ ra chơi cho đỡ chán.Ngồi chơi nhưng tôi có thể cảm thấy người đó đang nhìn tôi, tôi không dám ngẩng mặt lên, trong lòng thì như lửa đốt.Làm ơn đi, tôi sẽ chết dưới ánh nhìn của anh mắt, có ai cứu tôi hay không?Vừa cầu nguyện xong thì có người thật.Tiếng điện thoại kêu lên, nhìn màn hình là con bạn của tôi.- Oi- Đang làm gì thế?- Tao đang đi chơi.- Sướng nhì, giờ thì mày có phải làm gì đâu chỉ ăn với đi chơi.- Mày chẳng lẽ phải làm gì à hả con kia?Nó ở nhà cũng sướng lắm chứ bộ, là con một nên nó được bố mẹ nó chiều, nhà cũng thuộc dạng giàu nên không phải làm gì cả, như thế nó còn ghen tị với tôi.- Tao tất nhiên không rồi, mà tao đang rất chán này, ước gì có mày ở đây chơi với tao.- Tao thì lại không thể thực hiện điều ước của mày, mà chán thì rủ Nhi đi chơi ý.- Ồ ha, được rồi, không làm phiền mày nữa, tạm biệt.Tắt điện thoại, tôi cười đùa bạn mình.Nhìn lên mới biết anh đã ra khỏi phòng.Cũng tốt đỡ sợ hơn là khi có người đó.Nhưng chơi một lúc cũng chán, tôi đứng dậy đi ra mở cửa, không biết bên ngoài có gì không?Hay đi tìm mấy anh chị ý nhỉ? Rồi tôi đi, hành lang thật dài, mãi mới đến cầu thang.Quay đầu lại mới thấy căn phòng lúc này tôi vào là phòng cuối của dãy, thảo nào.Đi xuống dưới rồi tôi mới nhớ là biết anh chị ở đâu mà tìm.Tôi cuống lên, 1 phần do sợ hãi vì ở đây tôi không quen đường, đã vậy từ lúc đứng đây có bao người đi qua, người thì say nói năng lung tung, tôi còn suýt đụng phải một đôi trai gái ôm ấp ghê ghê sao ấy!Nhưng tôi cũng phải phục cái chị gái này, chị ý có thể chịu được khi 1 người đàn ông tuổi cha mình ôm ấp, sầm sỡ mà không nói gì.Bây giờ lại có xu hướng yêu đương vậy sao? này thấy 2,3 đôi vậy rồi.Mấy chị xinh vậy mà có gu thẩm mỹ thật kém, có lúc tôi định buột miệng hỏi nhưng sợ nên thôi.Điện thoại kêu lên làm tôi thót tim.Mở ra thì thấy tin nhắn của anh tôi “Nhóc, giờ em vẫn ở trong phòng à, có chán không?”Mắt tôi sáng lên, sao tôi không nghĩ ra là có điện thoại nhỉ?Tôi nhắn lại “Giờ em đang ở chân cầu thang tầng 1, anh ở đâu mau đón em đi. nhanh lên, em sợ lắm rồi”Ừ, đứng yên đấy, anh ra ngay”Một lúc sau, thấy anh tôi chạy hót hải đến.- Đi thôi- VângĐi theo anh đến một cái bàn, tôi đã thấy chị Tuyết ngồi đó và cả người đó nữa, mấy người khác đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sao Vẫn Chưa Có Bạn Trai

Anh kéo tôi ngồi xuống, tôi lại ngồi cạnh người đó lần nữa.

Nghĩ bụng đứng dậy đổi chỗ nhưng như vậy không hay cho lắm, nhờ anh tôi có hỏi thì biết trả lời sao.Rồi quyết định ngồi im đấy.- Anh Bảo, mình ra nhảy chút đi, bọn kia gọi mãi- chị Tuyết vừa nói vừa kéo anh tôi đi- Nhưng...còn nhóc này...- anh nói rồi chỉ vào tôi- À, Ly Ly em có muốn ra nhảy chút không?- Dạ thôi em không quen- Vậy thì sao giờ, anh không thể bỏ con bé một mình đượcPhải rồi anh nói rất đúng.- Ai nói một mình hà, có Minh Tuấn ở đây rồi, anh không sợ con bé bị sao hết.Chị Tuyết à chị có nhất thiết phải nói vậy không, hixhix.- Nhưng cậu ta không chơi hay sao?anh tôi hỏi- Không, anh có thấy thằng này chơi bao giờ chưa?- Nhưng nhờ cậu ta hôm nay nổi hứng thì sao, với lại chẳng nhẽ cậu ta sẽ ngồi đây mãi mà không đi đâu sao?- Vậy thì anh hỏi thử đi?Hai người này có thể thôi đi được không?Tôi có thể ở đây cũng được nhưng chỉ cần họ đừng có mở miệng nói với người đó là được, nếu không hi mất mặt lắm, có phải lên 3 đầu mà trông.Chưa kịp định báo anh dừng lại không cần nói thì anh đã nhanh lời.- Này Tuấn, cậu bây giờ có làm gì không?Anh đáp luôn- Không- Vậy phiền cậu để ý đến nhóc này hộ tôi nhé!- Được.Tôi quay sang nhìn anh cũng vừa vặn anh nhìn tôi, tôi vội quay đi.- Cảm ơn người anh em- anh tôi nói rồi vỗ vào người đó.Tôi chưa kịp hỏi anh có đi lâu không thì họ đã đi mất.Tôi nhìn anh chị đi ra khu nhảy đến khi họ hòa vào dòng người thì thôi.Trong lòng đang kêu gào lên 2 chữ “Tại sao”Tại sao họ lại để tôi một mình với người này chứ, ánh mắt đó thật lạnh lẽo, con người cũng chả ấm hơn là bao.Tôi xê dịch cái thân ra một chút để giữ khoảng cách.

Còn anh, anh không biết là cô gái nhỏ này sợ mình đến mức nào mà lại phải xa lánh như vậy.Nãy trong phòng anh mới nhìn rõ cô bé hơn, mặt nhỏ xinh, người nhìn thì nhỏ bé, nhưng cái anh ấn tượng với cô không phải những thứ này mà là giọng nói dễ thương ấy.Anh tự cười trong lòng, lúc nào mà anh lại để ý con gái vậy.Ngồi nhìn họ nhảy liên hoàn dưới kia, tôi cũng thấy chóng mặt thay, mắt lại thấy chị Diễm đang đi về phía này.Chị ngồi xuống ghế đối diện, tôi lập tức chạy sang ngồi cùng.- Này, lúc nào cậu cũng ngồi thế này, không thấy chán sao?Đây là câu cô hỏi rất nhiều lần nhưng mà cậu ta chẳng bao giờ thay đổi được cái bản mặt này, dù chỉ một chút.Bọn cô chơi với nhau hơn chục năm nay nhưng rất ít khi bắt được cảm xúc trên gương mặt cậu ta, trước đó còn nói chuyện nhiều với nhau nhưng từ lúc ở nước ngoài về, hình như từ đó chúng tôi chưa bao giờ thấy cậu ta cười dù chỉ là nửa miệng, im lặng chính là dáng vẻ quen thuộc của cậu ta.- Cậu cũng đã biết kết quả.Anh lạnh lùng đáp, không nhìn về phía chị một lần.- Hazzz, khi nào mới có người thay đổi được cậu đây.Tôi kéo chị lại và hỏi: - Chị, chị vừa dưới kia lên à?- Ừ- Thế những người kia đâu, họ không đi cùng chị à?- Anh chị của em hiếm khi có không gian riêng, chị tất nhiên không thể phá đám, tên Hoàng kia chả biết mất tâm với em nào rồi, còn Phong với...An An vẫn ở ngoài đó, ai cũng có đôi chị xen vào làm gì?Tại sao tôi lại thấy khi chị nói đến anh Phong thì ánh mắt có vẻ buồn buồn nhỉ?Vội lại An An là ai...À, chắc là chị này ngồi gần anh Phong rồi.Quay sang thấy chị đang nhìn chăm chú về phía nào đó, theo ánh nhìn của chị tôi thấy anh Phong cùng với chị An An đang vui vẻ nói chuyện.Lần này thì tôi xác thực là này tôi không nhìn nhầm, trong mắt chị hiện rõ chữ “Buồn”.Nhưng tại sao nhỉ?Nhìn chăm chú...buồn...anh Phong chị An- Phải rồi- tôi nói to rồi vỗ 2 phát vào đùi mình.Nhìn lên thấy chị Diễm cùng với người đó đang nhìn mình.- À, không có gì đâu ạ!Rồi cúi mặt xuống và tiếp tục với suy nghĩ của mình.Chắc chắn là chị Diễm có ý với anh Phong, không thì sao chị ý lại thái độ vậy?- Chị Diễm, chị từng thích người nào chưa?- tôi ngồi gần vào chị hỏi nhỏ.Chị dời mắt từ phía dưới sang tôi, vẻ mặt ngạc nhiên.- Sao em lại hỏi vậy?- Không có gì đâu, em chỉ hỏi vậy thôi, chứ một người xinh như chị giờ sao vẫn chưa có bạn trai?Cũng phải dạng mỹ nữ nữa đấy.- Ừ, vì chị còn trẻ chưa muốn bị có bạn trai- cô trả lời, tự nhiên con bé hỏi vấn đề này, không lẽ nó đã phát hiện ra rồi không được việc này không ai được biết, mình phải cẩn thận hơn nữa. Vừa uống chút rượu vừa nghĩ.À thì ra chị ý muốn tự do.Thật không nhì hay chị nói vậy để không ai biết chị có ý với anh Phong?Tôi nhìn chị, chị nhìn tôi cười rồi quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Em Sợ Tôi

Nhìn đồng hồ, đã 3h hơn rồi. Nhanh thật. Mãi chả thấy anh tôi đâu để còn bảo anh cho tôi về. Ở đây chỉ ngồi không rất mất thời gian, ở nhà còn làm bao việc nữa. Chẳng lẽ anh rảnh đến vậy sao? HazzzỒ đây thật nán, gọi điện cho anh trai nhưng lại thấy không bắt máy. Thấy chị Diễm rời đi tôi định bảo chị nếu gặp anh tôi thì bảo anh là cho tôi về nhưng vừa đứng lên thì nghe thấy tiếng đập phá ở dưới đó rồi tiếng cái nhau đánh nhau cứ 1 lúc lại càng to. Tôi giật mình lại sợ nữa. Nhìn xuống thấy có cả dao nữa, người tôi cứ run run lên, không biết bây giờ nên làm gì nữa. Bỗng nhiên thấy chị Diễm đi xuống đây, tôi có gọi chị thế nào chị cũng không dừng lại mà chạy tiếp, nếu như chị bị vạ lây thì sao? Nhưng chị xuống làm gì chứ? Tay cầm điện thoại không biết nên gọi cho ai để bảo chị ý nữa. Đột nhiên có người cầm tay tôi kéo đi làm tôi hoảng “Á”, chỉ nghe thấy người đó đưa tay lên miệng “Suýt” và nói :- Theo tôiHóa ra là anh, anh có biết hành động vừa rồi làm tôi sợ đến mức nào không?- Đi đâu vậy?- Ra khỏi đây- anh nói- Nhưng...nhưng còn các anh chị kia nữa, họ đang ở đâu, anh có biết không?- Họ tự xử lí đượcTôi có nên tin không? Nhưng giờ không tin thì cũng đâu làm gì được, tôi đành đi theo anh nhưng đầu vẫn ngoái lại để xem có thể nhìn thấy anh tôi hay không.Ngộ nhờ anh có bị gì thì sao đây? Trong lòng vẫn không hết lo lắng, sợ hãi, đến nỗi không để ý tôi đã ngồi trên xe ô tô lúc nào.Chết, tôi bị say nhưng giờ thì không thể bảo anh dừng xe lại được như vậy rất ngại.Lấy tay bịt mũi, tôi hỏi:- Chúng ta đi đâu vậy?- Không biết.Anh đáp thản nhiên.Hà, lái xe mà không biết đi đâu, đùa à.Nhưng mặt anh rất nghiêm túc không có chút nào là đùa giỡn.Tôi sắp không chịu nổi mùi khó chịu này nữa rồi, nhưng cũng không thể ỏi ra chỗ này được. Huhuhu ai làm ơn cứu con với?Vừa cầu xong thì thấy gió lùa vào trong, nhìn lên mới biết là anh mở nắp xe ra, anh làm vậy làm gì nhỉ? Thấy cô bé nhìn chăm chăm anh giải thích:- Em bị say xe- vừa như câu hỏi vừa như lời giải thích cho hành động của anh.- VângHiện tại là mặt tôi rất đỏ là vì ngại.Hix trời ạ.Dừng xe lại bên đường khi đã đi cách khá xa quán bar đó.- Sao anh lại mang em đi mà không gọi chị Diễm lại, nãy chắc hẳn anh cũng thấy chị ấy lao vào chỗ nguy hiểm đó.- Anh của em bảo tôi mang em ra khỏi đó, còn Diễm cậu ấy không còn nhớ như em.Là sao?A, ý anh là tôi không thể tự xử lí như chị ý à, ít nhất tôi không nhớ như anh nói.Sao người này lại có thể gây áp lực cho người khác thế nhỉ? Cái bản mặt thì lúc nào cũng giữ im trạng thái lạnh lùng, mỗi lần ngoái sang tôi chỉ dám liếc qua chứ không dám nhìn thẳng.Sống trên đời bao năm qua tôi chưa từng phải như vậy.Tôi không xinh đẹp như chị dâu hay chị Diễm nhưng cũng có khuôn mặt dễ thương chút, nhiều người nói vậy mà, người theo đuổi tôi cũng không phải không có, trai đẹp cũng không phải chưa từng nhìn, có người từng tỏ tình với tôi nhưng cái cảm giác đó khác xa với cảm giác lúc này của tôi, tôi cũng không biết nó là gì nữa?Ngẩng mặt lên, bây giờ tôi mới có thể quan sát kĩ gương mặt của anh, phải nói là rất đẹp trai.A, đột nhiên anh quay đầu lại làm tôi giật mình ngoảnh mặt đi, hành động vừa rồi của tôi cứ như bị người khác bắt gặp làm chuyện xấu ý.- Em sợ tôiLại giật mình nữa, càng sợ hơn nữa là người anh đang gần với tôi.Lần này thì tôi nhìn thẳng anh không chớp mắt. Thấy anh ho nhẹ một tiếng rồi về tư thế cũ tôi mới biết mình vô duyên mức nào.- Không...không có.Gì chứ, có ai đi ăn trộm mà lại nhận mình là trộm.Giống như tôi, sợ thì có sợ nhưng chẳng lẽ khai ra. Vừa nói vừa liếc nhìn anh.- Ô, tốtHả, tốt là sao?Tôi cũng không hỏi lại.- Các cậu thoát khỏi đó chưa?Ra là anh đang gọi điện thoại, chắc là bọn anh tôi rồi.Tôi không nghe thấy bên kia nói gì chỉ nghe thấy anh đáp:- Cứ từ từ- Anh, mọi người có làm sao không? 2 chữ lo lắng hiện rõ trên gương mặt của tôi.Nhìn gương mặt này của cô bé, anh làm sao nỡ nói ra cuộc hội thoại vừa rồi giữa anh và anh của cô bé.Anh hôm nay bị làm sao ý nhỉ? đầu tiên là để ý sau đó có suy nghĩ “không nỡ” với cô bé này.- Hiện tại họ đã không sao.Và đây là ngày nói nhiều nhất của anh.Bình thường có người sợ anh anh cũng kệ hay có người hỏi câu hỏi cô bé vừa hỏi thì tất nhiên họ nhìn mặt anh là biết tin tốt hay xấu, anh không cần trả lời.Cô bé này có lẽ sẽ khác.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Quá Khứ

Anh đỗ xe trước cổng nhà tôi, bước xuống xe:- Chào anhTuồng anh lại im lặng nhưng không.- Ủ, chào emAnh đi được 1 lúc tôi vẫn đứng đó ngây ngốc, khoảnh khắc anh gần tôi khi này đã khiến tim tôi đập nhanh hơn, hù sao thế nhỉ?- Tiểu Ly, sao cháu lại đứng đây.Là bác quản gia.- Dạ vâng, cháu vào đây.Tôi đi vào với vẻ khó hiểu của bác.- Bác à, bố mẹ cháu đâu rồi ạ?- Ông bà chủ ra ngoài rồi, à họ dặn tôi cháu với cậu Bảo ăn cơm trước, không cần đợi.- Vậy bác có biết họ đi đâu không?- Không- Vâng cháu biết rồi- rồi như nhớ ra điều gì- à, khi nào anh cháu về, bác gọi cháu nhé, cháu có việc cần hỏi.- Ủ, bác biết rồi.Lên phòng tôi lần ra ngủ luôn.----- Cậu chủ đã về- Bác Phúc, Ly Ly đã về chưa ạ?- Con bé đã về rồi.Lần người xuống ghế sofa, anh nhắm mắt cho thấy rõ sự mệt mỏi, thật sự khi này anh đã thốt tim khi thấy cảnh 1 người cầm dao định đâm cô bạn gái của anh, nếu như anh mãi đánh, nếu như anh không để ý đến cô, nếu như anh chậm chút nữa, nếu như...thì có lẽ cô ấy đã nằm viện lúc này rồi.Anh yêu cô ấy biết bao, làm sao anh nỡ để cô ấy chịu đau chứ, cũng may anh kịp thời, mà cô gái này cũng rất ngốc, biết mình không có võ mà vẫn có ở lại cùng anh sợ anh bị làm sao, vì cô mãi theo dõi anh nên không biết mình suýt bị đâm lén, bọn người này chắc hẳn đã biết điểm yếu của anh chính là cô. Chết tiệt, sau này anh phải cẩn thận mới được.- Cháu muốn nghỉ ngơi, nếu không có việc gì quan trọng thì đừng làm phiền cháu nhé!- Vậy bữa tối cháu có ăn không?- Thôi khỏi ạ, bao giờ cháu dậy rồi ăn sau.- Bác biết rồi.-----Ôm cái đầu ngội dậy, “Ồi,đau đầu quá!”Nhìn đồng hồ đã 7h kém rồi. Chết đã muộn vậy rồi à.Lết cái thân đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, đi xuống lầu.- Chị Trang, anh Bảo về chưa ạ?- Chị không biết, hay em đi hỏi bác Phúc ý- Cậu chủ về rồi.Bác quản gia đi từ phía sau lưng tôi nói.- Lâu chưa hả bác?- Sau cháu nửa tiếng.- Sao bác không gọi cháu ạ?- Vì cậu ấy bảo không ai được làm phiền, thằng bé này hình như rất mệt nên cần được nghỉ ngơi.- Vâng, cháu biết rồiBác rời khỏi chỗ đó.Chị Trang vẫn loay hoay làm trong bếp, tôi vào giúp chị một tay, sẵn tiện nói chuyện để hiểu nhau hơn.- Thôi, em ra ngoài kia đi, trong này có nhiều thứ không thích hợp với em đâu.Nói rồi chị đẩy tôi ra.Tôi lại nói:- Gì mà không thích hợp chứ, trước khi em tới đây, em vẫn là con của người bình thường

đấy nhé, những việc này em làm thường xuyên rồi.- Nhưng nếu để bà chủ mà nhìn thấy thì không hay đâu.- Chị sợ mẹ em đến vậy sao?- Không có, bà ấy rất hiền nhưng ...- Không nhưng gì hết em muốn làm chị không cản được em.- Được rồi! Cô phải thua tính bụng này của cô bé.- Chị này năm nay chị bao tuổi vậy?- Chị 19- Ồ, chị xinh thật, lại trẻ nữa, à mà chị vẫn đang học à hay nghỉ rồi?- Chị học hết trung học rồi nghỉ, và được nhận vào đây làm được hơn một năm rồi.- Sao chị không học tiếp à?- Không vì chị không có tiền chạy cho việc học, với lại học đại học tiền rất đắt.- Vậy bố mẹ chị đâu, họ không tiếp trợ cho chị sao, và còn để chị phải bôn ba ở nơi này kiếm sống chứ? Hồi xong tôi mới thấy mình ngu tới mức nào. Làm gì có bố mẹ nào để con mình chịu khổ chứ. Chắc gia đình chị có chuyện gì đó.- Bố mẹ chị mất từ khi chị còn nhỏ. Đấy, tôi đoán đâu có sai, nhưng tôi làm chị buồn rồi.- Sau đó, chị được nhận nuôi bởi một người phụ nữ, bà ấy không có con, rất thương chị, nhưng cũng chỉ đến lớp 4 thì bà ấy mất vì bệnh, rồi chị lại được mua bởi một đôi vợ chồng cũng khá, lúc đầu họ tốt rồi càng về sau họ đánh đập chị càng nhiều. Đến một ngày có người hàng xóm tốt bụng đã báo chuyện này cho cảnh sát khu vực biết, lúc đó chị đã được gửi vào trung tâm chăm sóc trẻ mồ côi năm lên lớp 7. Chị sống ở đó cho đến khi học hết lớp 12 và hiện tại ở đây làm kiếm tiền gửi cho trung tâm để trả ơn nuôi dưỡng chị, họ rất tốt chị cũng muốn làm gì đó cho họ, dù bận nhưng chị vẫn thường xuyên về thăm bọn nhỏ và các mẹ ở đó nữa. Đến đây nước mắt chị đã lấm lem cả gương mặt.- Thôi, chị ra ghế nghỉ ngơi chút đi! Hiện nhiên tôi đã động và nổi đau của chị, trách mình thật ngu.- Không sao đâu, chị cũng đã dần quen với nỗi đau này rồi - lấy tay quệt nước mắt trên mặt rồi tiếp tục công việc của mình.- Vâng! Tôi cũng không làm phiền chị nữa, ra ngoài phòng khách ngồi.- Ài, thật chán a. Tôi không biết nên làm gì bây giờ, ở đây chẳng có gì làm. Bật ti vi lên xem, mở qua mở lại vài kênh chẳng có gì xem, tắt luôn. Đứng là tâm trạng xấu làm gì cũng chán.- Hoooo... không có ai chơi với tôi cả - ồm ồm kêu lên! Đúng lúc này tiếng chuông cửa kêu lên, có khách sao?

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Dương Minh

Thấy bác Phúc dẫn theo một người đi vào, mãi mới nhận ra là chị Tuyết.- Chị Tuyết - tôi gọi- Ly Ly, 2 bác có nhà không?- Không, chị có việc gì sao à?- À, không có gì... vậy còn anh em đâu? Vừa nói chị vừa ngó xung quanh.- Anh của em vẫn ở trên phòng à.- Vâng... là sao?- Dạ, từ lúc anh em trở về vẫn ở suốt trên phòng chưa xuống, anh ấy nói muốn nghỉ ngơi.- Được rồi, chị lên đây một lúc nhé! Giời à, tôi còn tưởng với được người chơi cùng, hix ra chị ý đến tìm anh trai. Vũ Tuyết chạy nhanh chóng lên phòng của anh, cô lo rằng anh sẽ không nghe lời cô. Đưa tay gõ cửa, tiếng anh vọng ra:- Bác Phúc, cháu đã bảo không có gì đừng làm phiền cháu mà.- Là em, mở cửa ra. Người bên trong dờ ra một lúc, sao cô ấy lại ở đây?- Sao em lại ở đây? Trong lúc anh đang hỏi cô luôn vào trong không thì không kịp. Thấy anh đóng cửa, cô lập tức kéo tay anh ra xem, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô.- Sao anh không nghe lời em?- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.- Thì... thì em tới xem anh xử lý thế nào, bây giờ thì sao chứ? em mà không tới chắc anh dễ yên thế này chắc. Nhìn cánh tay của anh mà cô thấy xót, vì cô mà anh như vậy.- Anh cũng đã băng lại rồi mà.- Băng bó kiểu như anh sẽ bị nhiễm trùng đấy - cô đứng lên - ngồi yên đấy để em làm lại cho. Mở tủ ra lấy hộp sơ cứu vết thương, cầm tay anh lên cô nhẹ nhàng lau rửa, vừa làm vừa thối như sợ anh đau. Nhìn cô gái mặt đơ bưng vì thối, anh khẽ cười, cô vẫn vậy, lo lắng cho anh từng chút một, dù là trước đây hay bây giờ. Vết thương này là do anh đỡ cho cô lúc mà cô không để ý, vết dao không sâu lắm nhưng cũng chảy máu khá nhiều, với anh nó chẳng là gì so với những gì anh từng chịu đựng, nhưng có lẽ với cô gái này, nó là cả vấn đề.- Diễm, cậu ta không sao chứ?- Hả, ổn rồi.- Ừ - anh định hỏi thêm nhưng lại thôi.- Xong rồi, đợi em đi rửa tay đã. Rửa xong đi ra thấy anh đang cầm máy tính, cô vội ra giật lại và nói- Tay anh vừa mới băng xong chắc vẫn còn đau chưa gì đã cử động nhiều.- Nhưng anh... - nhìn thấy mặt đe dọa của cô anh lại thôi - được rồi- Tốt, nhiệm vụ đã hoàn thành, giờ em phải về rồi, anh nhớ là không được để vết thương tiếp xúc với nước, nghe chưa?- Được, được anh nhớ rồi... nhưng em không thể ở với anh thêm một lúc à?- Không- Sao? Em bận gì à?- Không có vì em thấy con gái không nên ở nhà của con trai quá lâu lại còn vào buổi tối nữa, à để sáng mai em đến thay băng cho anh.- Tưởng gì, được rồi về cẩn thận - anh nói rồi kéo cô lại hôn lên trán cô- Ừ, em biết rồi! Anh mang cô ra đến cửa, nhìn xe cô đi khuất anh mới vào nhà.- Anh hai, vào ăn cơm đi- Bố mẹ đi đâu rồi- Bố mẹ có việc đi ra ngoài rồi bảo anh em mình ăn trước.- Ừ! Nhìn thấy anh cử động chậm rãi ở tay phải, tôi đoán chắc anh bị gì đó nhưng không dám hỏi.- Anh bị thương khi ở trong bar, cũng không có gì lớn, em không cần nói với bố mẹ, kéo họ lại lo lắng. Nhìn thấy ánh mắt tò mò cùng sự lo lắng nhưng không dám hỏi của nhóc anh lại thấy buồn cười nên giải đáp luôn.- À, vâng! Cầm đầu vào ăn cơm không dám nhìn nữa.-----
-----Ngày hôm sau tôi được thông báo là tất cả các giấy tờ hồ sơ đều thay đổi họ của tôi rồi, chắc vì bố bạn nên nhờ người làm hộ. Tên là Nguyễn Hoàng Ngọc Ly. Ngày đó tôi không có gì làm, nếu không xem phim thì lại chơi máy tính, hoặc cùng mấy đứa bạn nói chuyện. Mãi cuối cùng cũng đã vào tối, mong cho đến ngày mai đi để còn gặp lại bạn của tôi, tôi đã nghỉ học 4 ngày rồi, cảm giác nó cứ sao ý. Đang ăn cơm, mẹ bảo:- Đến thứ 4 này, gia đình bác Dương Minh tổ chức sinh nhật tròn 40 tuổi cho bác gái, 2 đứa nhớ thu xếp đi đấy.- Bác Dương Minh là ai vậy à?- Con không biết đâu, đến đó mẹ sẽ giới thiệu cho. Anh trai nói- Dương Minh là họ của thằng bạn anh, là người chở em về hôm qua.- À, vậy đó không phải là tên... ừm! Tôi gật gù, ra là bố mẹ người đó, mình có nên đi không? Không đi thì không biết trả lời thế nào khi mẹ hỏi, còn nếu đi thì lại gặp người đó, mình vẫn cảm thấy sợ sợ thế nào ấy. Thôi, vẫn là nên đi, cùng lắm thì tránh xa một chút.- Vâng, con sẽ sắp xếp mọi việc - anh- Hôm đó con mang em đi nhé, bố mẹ sẽ lên đây trước.- Được à-----
Sáng hôm sau- Aaaaaa, Ly Ly, mày chết đi đâu mấy ngày làm tao nhớ quá đi à? Mới bước vào cửa lớp, con bạn của tôi nó đã hét loạn lên, nó cùng với Minh Anh chạy nhanh ra ôm chầm lấy tôi.- Từ đã, tao sắp chết nghẹt rồi này- Xin lỗi, bọn tao mừng quá! Đứa kéo tôi về chỗ ngồi, đứa nào cũng chớp mắt nhìn tôi.- Được rồi, 2 người muốn hỏi gì? Mắt chúng sáng lên lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Fan Hâm Mộ

Cái M.Anh nhanh nhẩu hỏi:- Cái anh chàng đưa mày đi học lúc này là ai vậy? Đẹp trai dữ luôn.Nhi cười lên, tôi cũng vậy.- Tính hám trai của mày vẫn không đổi, thấy trai đẹp là mắt sáng lên.- Thì đã sao, còn nữa người này còn đi ô tô, đứng tường đồ ở góc khuất là tao không biết nha, ai vậy, ban trai mới khi về nhà mới à?Tôi lập tức không cười nữa, nhìn sang phía Nhi, như hiểu tôi, M.Anh liền nói:- Không cần giấu nữa, Nhi cũng đã biết chuyện rồi.- Nhưng...- tôi lắp lửng.Nhi nói:- Cậu yên tâm, tớ sẽ không nói cho ai biết, Anh chỉ kể cho mỗi tớ và tớ chưa kể cho ai, ok- Được rồi.- Đùng đánh trống lảng nữa, mau nói đi.Đùng là dai như đũa.- Là anh trai của tao.- THẬT KHÔNG?Tiếng hét của cái Anh thật lớn a, mọi người trong lớp đều nhìn về phía chúng tôi, tôi lập tức kéo con bạn ngồi xuống.Nhi hỏi:- Làm gì mà kêu lớn thế?- Có thật là anh mày không? - đưa tay ra ôm mặt nó nói tiếp - ôi sao mày lại có người anh đẹp thế?- Thì sao?- Không sao, chỉ là sau này tao sẽ đến nhà mày thường xuyên để ngắm người đẹp.- Chứ không phải để tiếp cận và yêu đó chứ? - Nhi hỏi trêu- Nào có, tao đây biết một người như thế sẽ không bao giờ yêu, chỉ hám mộ thôi, từ giờ tao sẽ là fan của anh ấy.Tôi và Nhi lại ôm bụng cười tiếp, gì chứ? fan sao, hahaha.- Cười gì chứ? - mặt nó méo xeo nói rồi đánh 2 đũa bọn tôi.- Nhưng sao mày không thử đi, chưa thử sao biết được, mày cũng xinh chứ bộ.Phải, ai nói Anh không xinh, đũa đó bị thần kinh.Nói hơi quá nhưng phải công nhận nó rất xinh, nhiều người theo đuổi lắm đó nhưng chị ý chẳng ưng ai, chẳng đó mà, hihihi.- Không, tao đã nói là làm.Nó quả quyết.Tôi nói:- Như vậy cũng tốt.- Sao lại tốt? Nhi hỏi- Vì anh tớ đã có người yêu.- Thấy chưa, may tao kịp thời dừng lại.Anh vỗ đùi nó và nói:- Thế người yêu anh ấy có đẹp như Anh không?- Con này vẫn còn non, không nên so với chị ấy, tớ cũng không biết nói thế nào nữa, nhưng cậu nhìn rồi thì không thể rồi mắt được, tớ nghe nói trước chị ý được mệnh danh là hoa khôi ở trường đấy.- Trường mình á?- Ừ- Đấy chưa, người ta là hoa khôi, mà đem so với tao à - rồi lại nghĩ gì đó - nếu mày nói vậy, thì tao cũng sẽ hám mộ chị ý mới được. hihi- Ôi trời ạ. Tôi cùng Nhi đồng thanh kêu lên.Nó định hám mộ đôi vợ chồng này thật à?- Cậu không đùa chứ? - Nhi nói rồi lấy tay đưa lên sờ trán nó.- Trên mặt tớ có viết chữ nói đùa sao?Nó lườm chúng tôi nói, gạt tay Nhi ra khỏi trán.- Ờ.- Nhưng anh mày cũng khoa trương phết, chờ mày bằng ô tô đến trường cơ đấy.- Chỉ là anh tao tiện đường đi làm đi qua nên chờ thôi, gì mà khoa trương.- Anh mày làm gì đấy?- Chỉ biết là làm công ty nhưng không biết công ty nào với làm về cái gì.- Trời, sao mày không hỏi?Tôi cũng muốn biết lắm chứ.- Ai biết được, hôm nay tao mới biết là anh tao đi làm đấy chứ, lúc đầu tưởng anh vẫn đang học.- Hả, vậy anh mày bao tuổi?- 20- 20 - 2 đũa cùng hét lên, có nhất thiết phải kinh ngạc thế không?- Trê vậy, sao không đi học mà lại đi làm.- Sao tao biết được.Chúng nó định hỏi thêm gì đó nhưng tiếng trống vang lên làm chúng phải dừng- Thôi về chỗ đi, vào lớp rồi kìa.Cuối cùng cũng đã thoát, cảm tạ trời đất.Cô vào lớp, kêu lớp trật tự rồi tiếp tục:- Lớp chúng ta có bạn mới, là một bạn nam, em vào đi.Tôi ngoảnh xuống chỗ cái Anh bên bàn dưới, quả nhiên không sai, mắt lại sáng lên.Mà bạn mới này vào đúng lúc thật, vừa hết học kì 1 thì đến.Bạn nam đó đi vào, tôi có thể nghe thấy tiếng suýt xoa của mấy bạn nữ.Ồ thì bạn ấy đẹp trai nên họ vậy.- Chào các bạn, mình tên Tú Đạt, rất vui được quen biết các bạn.- Ôi đẹp trai quá.- Trời ời!Có gì mà phải quá lên vậy, so với anh của tôi thì chắc chắn không bằng rồi.Cô nói:- Em ngồi bàn cuối cùng đi.- Vâng. Và tôi lại nghe thấy tiếng than vãn của mấy cô nàng vì không được ngồi cạnh cậu bạn này.Bàn cuối cùng, chẳng phải là bàn cái Anh sao, rồi tí về sẽ bị nó khùng bỏ tai cho coi.Vì bạn ấy được ngồi cạnh trai đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Nỗi Đau Của Diễm

- Hôm nay con không đi học sao?Bà Quyên bê đĩa hoa quả ra, ngồi xuống cạnh cô nói.- Không, con xin nghỉ một 2 hôm- Diễm nói- Diễm, có gì không sao con mặt buồn vậy?Bà âu yếm nói rồi đưa miếng táo cho cô, như dỗ cho trẻ ăn vậy.- Con có sao đâu, con gái của mẹ có gì phải buồn sao.- Được rồi, không có gì thì tốt, còn nếu lúc nào có chuyện gì thì mẹ luôn sẵn sàng chờ con tâm sự.- Vâng, con biết rồi.- Ở đây nhé, ăn nhiều một chút, người ốm thế.- Vâng ạ.Đến lúc mẹ đi khỏi rồi cô lập tức tắt ngay nụ cười, cô sắp không còn trụ nổi nữa rồi.Làm sao tôi có thể để bà buồn được chứ.Nỗi đau này cứ để một mình cô chịu đựng, không cần ai phải biết đến sự tồn tại của nó.Nghĩ lại cái buổi hôm đó, cô đã lo lắng cho anh biết chừng nào, bất chấp nguy hiểm lao vào xem anh có ở đó không để kéo anh ra khỏi đám hỗn loạn này.Nhưng đôi lại sự lo lắng của cô là gì chứ?Khi cô gặp được anh, lập tức kéo anh đi, ngờ đâu anh hất tay cô ra và tức giận nói:- Cô có biết rằng cô vừa làm hỏng cuộc vui của tôi không?- Nhưng anh ở đây có đánh nhau chẳng lẽ anh muốn ở lại sao?- Dù sao tôi sẽ không chết, với lại tôi có ra sao thì liên quan đến cô à?Lời nói của anh tựa như con dao sắc nhọn đâm vào trái tim nhỏ bé của cô.Nhưng cô cũng sẽ không bỏ mặc anh.- Dù thế nào thì anh vẫn phải ra khỏi đây.Cô cố chấp cầm tay anh kéo đi nhưng sự tức giận cùng chán ghét đã khiến anh đẩy cô vào nguy hiểm, cô bị anh đẩy vào đúng chỗ có mấy người đánh nhau, và không may cô bị dao của một tên đâm vào bụng.Lúc đó cô mới hiểu thế nào là đau đớn.Anh chán ghét cô đến vậy sao?Ý thức của cô mất dần, cô ngất lịm, trước khi đó cô nghe thấy tiếng hét hoảng của thằng Hoàng, cô còn nhìn về phía anh, nhưng anh chỉ nhìn cô rồi quay đi, vô tâm thật.Ít nhất anh cũng nên đỡ cô một cái chứ.Là cô quá ảo tưởng.Cũng may cô không bị làm sao, khi mới tỉnh dậy trong bệnh viện, ngồi với cô là Hoàng và Tuyết.Anh không có ở đây, dù biết kết quả như vậy nhưng cô vẫn mong anh sẽ đến dù chỉ đến theo nghĩa vụ thôi.Nực cười thật, anh ấy có thể đến sao?- Cậu không sao chứ?2 người này vội chạy đến hỏi.- Không sao, mình nhờ 2 cậu đừng nói chuyện này cho bố mẹ mình biết, mình không muốn họ lo lắng.- Được rồi- Tớ muốn xuất viện luônHoàng:- Sao không nghỉ chút nữa đi.- Không sao đâu- ỪVề nhà mẹ cũng không nhìn thấy sự bất thường, thật may.Cô nói dối ăn cơm rồi để không ăn, lên phòng ngủ luôn.Cả ngày hôm sau cô cũng không ra khỏi phòng nửa bước, chỉ nằm trên giường ôm con gấu mà anh tặng mấy năm trước mà khóc.Nhớ lại, lúc đó cô và anh vẫn thân thiết như những người bạn, cô rất muốn quay về trước đây để cô và anh không có chút xa cách như bây giờ.Cô thật sự rất yêu anh, nhưng anh lại chẳng hề yêu cô, thậm chí từ khi gia đình tuyên bố chuyện đó, anh đã khinh thường cô, nói chuyện với cô rất ít, mà có nói câu nào cũng chỉ lạnh lùng, châm biếm.Cô không hiểu rốt cuộc cô đã làm sai điều gì mà khiến anh ghét cô đến vậy?Cảm điện thoại, cô nhìn đi nhìn lại những hình ảnh 2 người chụp ảnh thân thiết trước đây, đọc đi đọc lại những tin nhắn vui đùa của anh.Không yêu thì thôi, tại sao phải tổn cô vậy?Cô cần một ngày yên tĩnh dù cho mẹ cô có gọi cô, lo cho cô đến mức nào cô cũng mặc kệ, một ngày thôi là đủ.Vô má cho tình, mày đừng nghĩ đến chuyện này nữa, hết một ngày rồi, mày vẫn tham lam muốn có nữa sao.Điện thoại kêu lên, là Tuyết- Alo- Sao rồi, đã tỉnh mộng chưa cô nàng.- Tỉnh lâu rồi, gọi tớ có việc gì không?- Cậu nghỉ mấy ngày rồi, nên đi học đi, với lại tiết của giáo sư Lý đấy, mày cũng biết ổng khó tính mức nào chứ.- Được rồi, chiều nay đến rủ mình đi nhé!- OK, babi- Bye, bye- ByeVừa tắt máy xong thì chuông lại đổ.- Gọi tôi có việc gì?- Đây, giọng điệu của cậu nói chuyện với người có ơn với cậu là như thế hả?- Ok, ok , vậy bạn Hoàng có việc gì không?- Chiều nay tôi sẽ qua đón bà với Tuyết đi nhé, sớm hơn một chút tôi đưa 2 người đi dạo.- Sao biết tin nhanh vậy?- Tôi là ai chứ.- Vậy thế nhé, byeBên cạnh luôn có những đứa bạn như vậy thì còn phải bận tâm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 13: Đụng Mặt Người Không Muốn

Hiện tại lớp tôi với tình trạng bạn thì ngủ, bạn thì ngáp ngáp ngáp dài. Tôi cũng chẳng kém, nhưng không dám gục xuống ngủ, thỉnh thoảng ngáp vài cái, môn này thật buồn ngủ a. Cô giáo dạy lại chỉ nói, như kiểu ru ngủ ý, đã vậy ít người thích môn lịch sử khó vào này. Cũng may tiếng trống nhanh chóng giúp mọi người thoát nạn. Có tiếng rung trong cặp sách, là chị dâu- Dạ.- Chiều nay có phải học không?- Không a.- Được rồi, chiều nay tầm 2h chị qua đón nha.- Ồ, đi đâu a.- Thế tối em có đi dự tiệc sinh nhật cô Thanh không?- A, em có thấy mẹ em nói, cô ấy tên Thanh à, em có đi.- Vậy nhé, à anh Bảo có nhắn trưa anh không về, em chịu khó ăn một mình nhé, còn nữa chị đã xin phép anh ấy cho em đi cùng chị rồi, thôi chị tắt máy đây.- Vâng, chào chị. Tắt xong tôi mới nhớ ra quên hỏi chị ý đón tôi từ lúc 2h làm gì, chẳng phải tổ chức buổi tối sao? Hay nhà anh ấy xa nên phải đi sớm. Mà thôi, nếu đi cùng chị rồi thì chị ý sẽ tự sắp xếp, mình cần gì phải bận tâm. Nhưng mà trưa nay lại ăn cơm một mình nữa sao. Nhớ lại trước đây rất hiếm khi phải ăn một mình, lúc nào cũng có bố mẹ và em của tôi cùng quây quần, giờ thì sao, tuy tôi biết họ rất bận nhưng tôi vẫn mong họ có thể dành chút thời gian cho tôi. Tôi lại nhớ nhà rồi. Nhưng từ đây về nhà cũ cũng phải nửa tiếng, mà lúc về lại từ đó về nhà mới thì phải 1 tiếng còn chưa kể bố mẹ sẽ kéo ở lại chơi, thế thì đã qua giờ hẹn rồi, thôi để hôm nào có thời gian nhiều rồi về cho thoải mái. Mà ở nhà một mình chán lắm. A, nhà cái Nhi gần đây sao, hay rủ cả Anh nữa, trưa về nhà nó vậy.- Nhi, Anh ơi lại đây tao bảo. 2 đứa nó chạy lại gần.- Có chuyện gì?- 2 người trưa nay có bận gì không? 2 đứa nhìn nhau rồi cùng nói “Không”- Vậy trưa nay bọn mình ra nhà cậu chơi nhé Nhi?- Buổi trưa sao?- Ừ, Anh hay mời mẹ mời cho trưa nay ở lại nhà Nhi đi.- Xin thì mẹ tao sẽ đồng ý thôi nhưng sao tự dưng lại muốn thế?- Mấy hôm tao phải ăn cơm một mình, chán không có ai chơi, hôm nay tao muốn ở nhà Nhi ăn cơm một bữa.- Được rồi, dù sao bố mẹ mình hôm nay cũng không có ở nhà.- OK, vậy thế nhé. Lấy điện thoại ra gọi cho bác Phúc trưa tôi không về. Lúc ra về, 3 đứa vui vẻ nói chuyện, tiện thể ghé qua siêu thị mua một ít nguyên liệu và đồ ăn vặt.----- 1h tại nhà Nhi.- Ly Ly, em đang ở đâu vậy về đi chị đang đợi em ở nhà rồi này. Thôi chết.- Dạ... em đang ở nhà bạn- Vậy về nhanh đi.- Nhưng sao chị báo 2h mà.- À, chị muốn đi sớm hơn để có thời gian chọn quà thoải mái. Chị nói tôi mới nhớ, tôi chưa mua quà gì hết.- Nhưng mà nhà bạn em cách nhà xa lắm, nếu về bây giờ thì khoảng nửa tiếng nữa mới về đến.- Vậy thế này đi, gửi địa chỉ nhà bạn em đi, chị đến đón rồi đi một thể luôn.- Thế cũng được a. Gửi cho chị xong tôi nói:- Lát nữa chị tao tới đây đón, xin lỗi vì không thể cùng với 2 người chơi tiếp.- Không sao, nhưng mà mày có cả chị nữa sao?- À, là chị dâu.- Vậy khi nào chị đến nhớ gọi tao để nhìn mặt chị ý.- Ok. ok 15 phút sau.- Chị. Cái Anh lao ra khi thấy tiếng xe đến.- Oa, 2 chị này thật xinh đẹp a.- Cảm ơn em, đây là...- Đây là bạn em, còn đây là chị Tuyết, cũng là chị dâu đó, còn chị bên cạnh là chị Diễm bạn chị Tuyết. Anh và Nhi cúi người xuống nói- Em chào chị.- Ừ, được rồi, chào bạn rồi đi, chị ra xe trước nhé.- Vâng. Thấy 2 chị ra xe rồi, thì Anh nói cầm tay tôi lay lay.- Chị của mày quả thật xinh đẹp, bảo sao anh mày yêu là phải, mày là tao rút lui sớm nếu không thì... tao không phải đối thủ của chị ấy.- Ừ, chị ăn nói cũng nhỏ nhẹ nữa.- Rồi rồi, có gì hôm sau nói chuyện, giờ tao phải đi rồi bye bye.- Ừ, bye. Lại đi ô tô, hazzz. Đeo khẩu trang rồi mới bước vào trong xe. Vào trong tôi mới giật mình. Chẳng phải chị Tuyết nói tôi đi cùng chị ý với chị Diễm thôi sao? Bây giờ sao lại biến thành nhiều người thế này? Mấy anh chị ở quán bar hôm trước đều ở đây, à không trừ chị bạn gái anh Phong. Tôi đứng ngơ ngác, đôi mắt mở to ngạc nhiên.- Ồ, Ly em ngồi đi đứng đó làm gì. Nhưng mà ngồi chỗ nào chứ?- Còn đứng đó, ngồi bên cạnh thằng Tuấn ý. Bất đắc dĩ ngồi xuống nhưng không gần. Hix, hôm trước còn mong lúc ở bữa tiệc sẽ không gặp anh, giờ thì bữa tiệc còn chưa đến tôi đã đụng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Câu Hỏi Không Nên Hỏi

Tôi đang khóc trong lòng.- Em sao vậy Ly, mặt em nhăn nhó vậy, bị đau ở đâu hả? Tôi giật mình, là anh Phong hỏi, ra là anh nhìn qua gương. Mọi người lập tức dồn mắt vào tôi- Em không sao. Miễn cưỡng cười để mọi người không nghi ngờ.- Nhưng sao mọi người lại ở đây hết vậy?- Tự dưng anh của em đòi ý, muốn đi cùng nên mới thay đổi thời gian đấy chứ. Chị dâu tôi bất mãn nói. Anh tôi véo má chị- Đi cùng nhau càng vui chứ sao.- Vui gì chứ, em đang định hôm nay bồi bổ tình cảm chị dâu em chồng thì lại bị anh phá đám. Mọi người cười, bồi bổ sao. Chị lại có thể dùng từ này. Tôi đảm bảo khi nghe được từ “chị dâu em chồng”, anh tôi sướng lắm.- À, anh Phong, bạn gái của anh không đi cùng anh sao? Mọi người lập tức ngừng cười. Chuyện gì vậy nhi? Chỉ là một câu hỏi thôi mà.- Bạn gái nào? anh Phong- À, là cái chị hôm ở bar đi cùng anh ý, tên gì ý nhỉ... à, là An An. Thấy tình hình có vẻ không ổn, anh Hoàng nói- À, Ly, em sang đây xem hộ cái này có đẹp không? Thấy mọi người có vẻ tránh vấn đề này nên tôi cũng ngừng luôn. Tôi đổi chỗ cho người đó sang cạnh anh Hoàng. Kéo tôi lại gần, anh nói nhỏ- Tiểu Ly này, em có biết em vừa hỏi câu hỏi không nên hỏi không? Không nên hỏi. Tôi thắc mắc- Tại sao a?- Vấn đề này sau này khác em sẽ tự hiểu nhưng từ mai không được nhắc đến tên An trước mặt mọi người nữa nghe chưa? Mặc dù không hiểu sao anh lại nói vậy nhưng tôi vẫn vâng. Có vấn đề, chắc chắn là vậy rồi. Nếu không tại sao mọi người lại thái độ vậy chứ. Diễm ngồi ở dưới đau lòng không thôi. Con bé này khi không lại nhắc đến cái tên đó chứ. Nỗi đau của cô vẫn chưa hết thì lại bị cô bé động vào. Cái tên đó chính là nguyên nhân tạo nên nỗi đau trong lòng cô. Chợt Tuyết nắm lấy bàn tay của cô, ánh mắt nhìn đề an ủi cô, cô cười ngầm nói rằng không sao hết. Ngồi trên xe, tôi nghĩ nhà bác ấy xa lắm sao? Đi mãi chả đến. “Mãi” trong đầu của tôi là nửa tiếng nhưng do bị say nên tôi mới muốn nhanh chóng đến. Và không lâu sau đó tôi gục trên vai anh Hoàng ngủ luôn. Lúc tỉnh lại chỉ thấy tôi và người đó trên xe. Mọi người đâu cả rồi? Ai ui, cái cổ của tôi, mới vậy. Sao mọi người không gọi mình dậy đi cùng chứ? đã vậy lại còn bỏ lại với người này chứ? Hôm nay xui dữ. Đang mải mê than vãn trong lòng thì anh nói- Em dậy rồi? Anh đang làm gì với chiếc máy tính, tạm dừng quay sang hỏi tôi rồi lại quay về tiếp tục.- A, vâng... mọi người đi đâu hết rồi a? Tôi không thể nào hết sợ được, phải cố gắng lắm mới nặn ra câu hỏi này, mặt anh như vậy thì ai dám chứ, sợ muốn chết.- Mua đồ.- Mua đồ, đồ gì a.- Tôi không biết.- Vâng. A, lại suýt quên chưa có mua quà gì cho bác cả, hix biết vậy không ngủ. Huuuu, anh chị ơi sao nỡ để em thế này vậy? Tôi cố gắng để giọng mình không run- Họ... họ đi lâu chưa a? Anh quay sang nheo mắt nhìn tôi, nói chậm rãi- Họ cũng sắp về rồi.-.... Cô gái này đúng là ngốc. Biết là sợ anh nhưng vậy, cố hỏi để biết điều mình muốn. Anh biết cô cố gắng tỏ ra mình không sợ anh, nhưng chính giọng của cô đã bán đứng. Cố gắng thế nào cũng không thoát được. Nhưng mà anh

đáng sợ vậy sao? Anh đâu có làm gì, anh cũng đã cố gắng để cô bé không sợ anh mà, nhưng do tâm lý cả. Anh chưa từng nghĩ anh sẽ vì một người mà cố gắng làm gì đó để hài lòng họ, tất nhiên trừ người đó ra. Vậy cô bé này là sao đây? Anh lại tự cười khò. Anh làm vậy chỉ vì nghĩ cô bé giống với người ấy sao, hay vì một lí do hoàn toàn khác. Nhắc đến anh lại nhớ, chờ đợi bao năm qua rồi cuộc anh được cái gì? Nhưng anh không thể phản bội lại lời hứa.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Bữa Tiệc

Một lúc sau, đám người đó về, người nào người nấy xách trên tay túi to túi nhỏ. - Anh chị mua gì thế? - À, mua chút quà tặng cho cô Thanh ý. - Vậy sao không gọi em dậy mua cùng, em cũng chưa mua gì mà. - Chị cũng định gọi nhưng anh... à không em ngủ ngon quá nên không nỡ gọi, còn quà thì anh Bảo mua luôn hộ em rồi. - Vâng. Ngủ ngon sao, gọi tôi vẫn dậy mà. Xe lại tiếp tục chạy, bao giờ mới tới nói vậy? Bảo kéo Tuyết lại gần mình nói nhỏ: - Em sau này cẩn thận vào. - Được rồi. Đi được một đoạn xa dừng lại, tôi mừng rỡ vì tưởng đến rồi, ai đề là tất cả con trai trong xe đi xuống, thấy họ lên một cái xe khác đi rồi tôi hỏi: - O, họ đi đâu thế chị. - Họ đi trước, còn chị em mình phải đi làm đẹp chút chứ. - Làm đẹp... - tôi nhũm mày hỏi. - Buổi tiệc sinh nhật này, chị đoán chắc khác xa so với trong tưởng tượng của em, nó không phải đơn giản là tổ chức trong một căn phòng nhỏ bé với mấy người thân, mà đây là bữa tiệc lớn đấy, địa điểm là biệt thự nhà thằng Tuấn, nó rộng lắm nên mới tổ chức ở đây, và không hẳn chỉ có người mình đâu, rất nhiều khách đến, bạn bè xã giao, thân thích. Đêm sơ cũng vài chục người, chứ nếu không đã tổ chức ở nhà thằng Tuấn cho gần. - Anh ấy có nhà sao? - Ừ, nhà ở dưới này là bố mẹ mua cho nó để nó đi học và làm cho tiện, còn 2 bác thì sống tại biệt thự mà mình sắp đến. - Ồ.----- Chị Linh. - Đến rồi à - Vâng, có 3 người, chị làm thế nào thì làm miễn trước 6h30 phải xong. Hiện tại là tôi đang đứng trong quán làm tóc, cũng không hẳn tôi còn thấy có người trang điểm nữa, quần áo váy bày xung quanh nhưng hình như không phải để bán. - Ừ - chị gái đó nhìn 2 người kia rồi quay qua tôi với ánh mắt khó hiểu, đưa tay chỉ vào người - đây là... Tôi chào chị. - À, đây là em gái của Bảo - Chị Tuyết vui vẻ giới thiệu. - Em gái, họ sao? Cô chưa từng nghe nói bạn trai em gái cô lại có em gái. - Không, em ruột, mọi chuyện sau này có dịp em kể cho chị nghe. - Ok, xem nào, mấy đứa hôm nay sẽ mặc gì đẹp đây. Sau mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng xong. Nhưng tôi chẳng muốn trang điểm chút nào, nó sẽ làm hỏng da mặt mình mất, nhưng dưới sự đe dọa ép buộc của 3 chị tôi đành trang điểm nhẹ. - Oa, Ly Ly, em trang điểm lên xinh đẹp hơn nhiều đấy - chị Diễm tấm tắc khen. - Nghĩa là bình thường không đẹp chứ gì? - Chị đâu có nói vậy, chỉ là mọi ngày em ăn mặc giản dị trông dễ thương thôi chứ không như bây giờ, xinh hơn hẳn, lát vào ời anh theo. - Làm có chứ. Nhìn vào trong gương, tôi phải choáng bởi sự khỏe léo của chị Linh, phải nói không còn nhận ra đây là mình nữa rồi. Có thật là đẹp như chị Diễm nói không? Chào tạm biệt chị Linh, chúng tôi tiếp tục lên đường. - Mặc thế này em thấy thế nào ấy, khó chịu lắm, bộ này không biết có hợp với em không, nhìn có xấu không, ngộ nhờ lát bọn anh Bảo nhìn sẽ cười thì sao? 2 chị cười. Thật mà, tôi có nói gì sai đâu. - Em đừng tự ti thế, nhìn em rất xinh, bọn người kia nhìn vào có khi còn trở mặt ra nữa ý. - Thật không, em sẽ không mất mặt chứ? - Chắc 100% luôn. Tôi cũng không nói gì nữa, giờ xinh hay xấu cũng chẳng làm gì được.----- Tại biệt thự nhà Dương Minh. Đứng như những gì chị Tuyết nói, nó rất rộng đi từ cổng vào đến lán cũng mất 2 phút. Đẹp thật, còn rộng hơn nhà tôi nhiều, đây mới là quãng đường từ cổng vào lán xe, còn chưa nói đến sân, vào nhà rồi... ời, tôi lại được phen trở mặt. Theo chị đi, mang máng thấy nhiều người ra vào từ này, thỉnh thoảng 2 chị cũng chào hỏi một vài người. Đi đến đài phun nước, mãi tôi mới nhìn ra là bọn anh Bảo, bảo sao 2 chị lại ra đây mà không vào trong. Đứng sau chị Tuyết, không dám đứng trước mặt mọi người. - Oa, đây là ai vậy ta? Anh Phong vừa nói vừa kéo tôi ra. Anh bình thường ít nói lắm mà, hay không phải như mình nghĩ, thực ra nói nhiều. Tôi ngại lắm ý, tôi chỉ thấy mọi người im lặng nhìn tôi, 2 chị kia cứ cười tùm. Chẳng biết họ có phản ứng ra sao nhỉ? bị cận nên không nhìn rõ. - Ly Ly, anh không nhận ra em luôn - anh tôi nói. - Anh nói vậy là sao chứ? Tôi sốt ruột hỏi. Anh Hoàng vỗ vai tôi nói: - Em hôm nay rất xinh, không nói đùa. Tôi không trả lời anh. - Anh... không biết nói thế nào nữa, như 2 người kia nói, làm như vậy anh còn tin em là con của cô Hương - anh Phong đưa ra nhận xét. - Là sao? - Ý của thằng này là bình thường em ăn mặc bình thường làm cho nó nghĩ em không phải con nhà giàu hôm nay thì trông em sang trọng hơn. Tôi nhìn sang anh ấy. - Vậy đó. Tôi không nói gì nữa, nhưng sao sâu trong lòng tôi lại có chút mong ngóng người ấy nói gì về tôi. Diễm rất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 16: Con Dâu

Nhìn sang anh xem biểu hiện của anh thế nào, và anh đã khiến cô thất vọng, anh đang nhìn đi nơi khác. Cô cười đau lòng. Mây diễm vừa thôi, chính mây không muốn gặp anh, sao giờ lại trách anh không để ý mây. Mặt cô không còn sự vui vẻ như lúc mới đến nữa. - Sao em buồn vậy? Anh Hoàng đi sát cái mặt của anh vào tôi, tôi giật mình đẩy ra: - Em... em có làm sao đâu? Người đó cũng nhìn về phía tôi, nhưng cũng không được bao lâu thì quay đi, tôi lại hệt hăng. - Chúng ta vào thôi. Anh Bảo khoác tay chị Tuyết đi trước rồi mấy người theo sau. Chị Tuyết hôm nay thật xinh a, bình thường đã đẹp, nay nổi bật hơn hẳn, bảo sao anh Bảo lại say đắm chị ý như vậy. Đứng thẫn thờ mãi mới phát hiện họ đã đi xa, vội đi nhanh. Sao tôi thấy khó chịu thế nhỉ? Đi vào trong tôi thật choáng. Người đông thế, nhưng không chật chút nào cả, nơi này sang trọng quá. ời tôi lạc mọi người rồi. Họ đâu rồi. Tôi rất nhát nên ở chỗ đông người này cứ cảm thấy thế nào ấy, có nhiều người nhìn tôi lắm, ánh mắt của họ nhìn tôi như thể vật lạ. Trên người tôi có gì lạ sao, nghĩ rồi cúi xuống nhìn người mình. Đâu có gì đâu, vậy họ nhìn cái gì chứ? Mãi cúi xuống mà tôi đã đâm phải một người. - A, xin lỗi. - Không sao, cô bé em không sao chứ? Nhìn lên, oa, là một anh đẹp trai a. - Không ạ. Thấy anh ấy định nói gì đó thì có người gọi: - Sao em chậm chạp vậy, làm mọi người lo lắng đấy, vào nhanh đi mẹ em đang tìm em đây. Chị Diễm nói rồi kéo tôi đi luôn để lại cho một người suy nghĩ. Cô gái đó có quen với bọn Diễm sao? Sao trước đây mình chưa từng thấy nhỉ? Người đó cười một cái rồi quay đi.----- Mẹ - tôi gọi rồi ôm chầm lấy mẹ, mấy ngày không gặp cũng có chút nhớ nhớ. Bố tôi về

đôi- Con chỉ biết mỗi mẹ thôi sao?- Dạ, con nhớ bố nhiều lắm - rồi ôm lấy cổ bố. Mọi người cười. Hiện tại tôi đang ở trong phòng cùng với khoảng hơn chục người. Nhìn cách xưng hô thì có lẽ đây là bố mẹ của mấy anh chị kia. - Ra chào mọi người đi con. Mẹ kéo tôi qua chỗ các bác người lớn. - Đây là vợ chồng bác Dương Minh, bên trái là 2 bác Hoàng Minh - thông gia nhà mình, ở bên phải là nhà họ Vũ. - Cháu chào các bác. Nhưng còn bố mẹ chị Diễm và anh Hoàng đầu nhĩ? - Đây là con gái nhà anh chị sao, đúng là giống mẹ nó thật xinh đẹp, hay là...cháu làm con dâu bác đi - bác ThanhBác ấy cứ đùa. - Nè, bà làm vậy sẽ khiến con bé sợ đấy - mẹ chị Tuyết- Sao đâu, giờ đã xinh thế này, sau này phải xinh nữa, tôi phải giành luôn không sau này cơ hội chẳng có đâu?Tôi chỉ cười trừ, quay sang nhìn bố mẹ, họ còn hùa theo, nhìn sang phía anh chị cầu cứu, thấy anh Bảo và chị dâu vỗ tay nhau như thể họ vừa thắng cái gì đó. Nhìn thấy tôi như thế này, không nói giúp thì thôi mà con cười, nói :- Con thấy cũng được đấy, thế chẳng phải sau này thằng Tuấn sẽ là em rể của con sao, con rất muốn biết nó sẽ ra sao khi thằng bạn chí cốt bao năm lại chính là anh vợ của mình, haha- Anh hai - tôi mặt cau có gọi anh. Mọi người cũng cười theo anh. Gì chứ không một ai giúp tôi sao. - Sao, cháu đồng ý chứ? - Dạ...dạ cháu không biết. Tôi thật sự rất ngượng a, không biết nên nói gì lúc này, và lại người con trai mà bác này muốn tôi lấy là anh Tuấn đó, anh chàng mặt lạnh đó, tôi ở cùng một lúc đã cảm thấy khó thở rồi, nếu mà ở chung chắc tôi chết sớm- Sao lại không biết chứ, vậy muốn hay là không?Bác nghiêm nghị nói làm tôi hoảng - Cháu, cháu. Tôi bất chợt nhìn sang người ấy hi vọng anh giúp mình nhưng nhanh chóng quay đầu, vì biết anh có đề ý tôi chẳng?Nhưng lần này tôi không bị thất vọng - Mẹ, mẹ làm em ấy hoảng rồi, chuyện này sau này hân tính - anh đã lên tiếng cứu vãn tôi. - Sau là sau thế nào, còn không phải tại con không chịu tìm bạn gái đi, giờ mãi mới thấy được một người ưng ý, muốn đôi dễ lắm sao, mẹ không biết, mẹ chỉ muốn con bé là con dâu, mẹ đã nói rồi nhé, sau này con có mang bất cứ đứa nào về mẹ cũng không chấp nhận đâu. - Được rồi được rồi, khách khứa đến cũng đông đủ rồi, chúng ta ra ngoài tiếp đi. Chồng bác Thanh giải vây rồi kéo hết mấy người lớn ra ngoài, để chúng tôi ở lại bên trong. Mọi người đi hết rồi tôi mới đi đến bên anh trai tôi. Đánh anh một cái thể hiện sự tức giận của tôi- Anh, không cứu em thì thôi, đã vậy còn nói năng đùa cợt. - Anh thấy thế cũng hay mà. - Hay cái gì chứ? - Thôi thôi, 2 anh em nhà này đừng có chí chóc nữa. Chị Tuyết ra ngăn. - Hừ, em sẽ nhớ mối thù này. Rồi cùng mọi người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lâm Minh Quân

Bên ngoài điện tắt hết, ánh sáng chỉ chiếu lên người đang phát biểu là bác Thanh và chồng con bác ấy, chắc đang cảm ơn gì đấy. Bây giờ mới có thể đề ý không thể phủ nhận rằng 2 bác rất đẹp, vậy mới có thể sinh ra một thằng con hoàn hảo vậy. Sau tràng vỗ tay rộn rã chúc mừng, mọi người giải vây ra trò chuyện, bắt đầu hòa vào bữa tiệc. Tôi lại lạc mọi người nữa rồi, nhưng không sao, chỉ ở trong này thôi mà, đi tham quan chút cũng được. Lại giống như khi nãy mới vào, có một vài người thì thăm chỉ trò tôi. Lại thật. Ngồi xuống một chiếc bàn không người ở trong góc, lấy chút bánh ăn. Chúng ta lại gặp nhau rồi. Tôi dừng ăn, nhìn lên, nhủ mày mới nhận ra là người này tôi đâm vào. - Vâng - Tôi có thể ngồi đây chứ? - Dạ. Anh ngồi xuống, đặt ly rượu xuống bàn, nhìn tôi. Ánh mắt này tôi cảm thấy kiểu gì ý, như bị soi xét khó chịu lắm. - Cô gái, em tên gì? Hỏi tên tôi làm gì chứ, nhưng tôi vẫn trả lời- Em là Ly. Anh gật gật- Tuổi? Hỏi tuổi tôi sao? - 16. Sao tôi thấy người này có điểm giống với người ấy nhĩ? nhất là cách hỏi ngắn gọn khiến người khác khó hiểu này, nhưng người này không bằng lãnh như anh Tuấn, anh nói chuyện âm áp hơn nhiều và cũng có cười với tôi- À, anh cho em hỏi cái này được không?- Em hỏi đi. Đó anh lại cười, nụ cười rất đẹp, âm áp như anh tôi vậy. - Không biết em có nhầm không nhưng từ khi em bước vào thì có nhiều người nhìn em lắm, họ chỉ chờ cái gì đó em không rõ lắm. - Vì họ thấy em lạLa, tôi trông khác người vậy sao? - Là ở đâu chứ? - Trước đó, anh muốn hỏi em chưa từng tham gia mấy bữa tiệc như vậy phải không? - Vâng, đây là lần đầu tiên. - Đó, đây chính là điểm mà người ta nhìn ở em, ví như anh, sao họ không nhìn anh như vậy, là bởi vì họ chưa từng gặp em bao giờ, không biết em là con nhà ai, có quan hệ ra sao với nhà này nên họ mới vậy?Ra là vậy, cũng đúng, nhà tôi mới nhận lại tôi mà, chắc họ chưa biết đến sự tồn tại của tôi, có khi người bên cạnh này cũng không biết. Vừa uống nước vừa nghĩ. - Vậy anh có biết em là ai không? Anh lắc đầu. - Vậy em là ai, có quan hệ thế nào với Diễm. Anh cũng biết chị Diễm, người này chắc cũng không đơn giản đâu nhĩ? - Em là em chị Diễm. Nhưng không nói rõ em ruột hay họ hàng ra sao. Tôi cảm giác nói chuyện với người này vui thật. Điện thoại anh kêu lên. "Được, lát con về, mọi người về trước"- Em có thể cho anh xin số điện thoại không? Nhìn thấy biểu hiện trên mặt tôi, anh cười huê- Để sau này có thể trò chuyện cùng em, hay thỉnh thoảng chúng ta hẹn gặp còn có thứ để nói chứ. - Vâng, anh đưa điện thoại của anh đây. Nhưng chưa kịp nhận lấy chiếc điện thoại thì đã bị kéo về phía sau. Kêu "à" lên, làm tôi giật mình, ai mà vô duyên vậy chứ? Nhìn lên, ặc, người vô duyên mà tôi nói lại chính là anh Tuấn. Nhưng sao anh lại ở đây. - Đi theo tôi. Nhưng chưa được một bước thì tay còn lại của tôi thì bị người kia kéo lại. - Này, cậu có biết thế nào là lịch sự không? tôi đang nói chuyện cùng cô bé đây, cậu có quyền gì mà can thiệp vào? Anh Tuấn không nói gì, vẫn kéo tôi đi. - Nè, cậu không được mang cô bé đi. Tôi cảm thấy sống lưng mình lạnh lên. Trời ạ, cái mồm kia có thể bốt nói đi được không? - Bỏ cái tay dơ bẩn của cậu ra - giọng nói lạnh tanh nhưng dường như không hề làm người kia hoảng sợ, thêm giọng kiên quyết- KhôngHọ đang đối đầu nhau. tôi nên làm gì đây, 2 cổ tay của tôi đã đỏ lên rồi. - Ly, em bảo người này bỏ tay em ra đi, tự đứng vào phá đám - anh kiaSau đó tôi nhìn lên anh, anh nhìn vào mắt tôi bằng sự cảnh cáo. Tôi tất nhiên không có gan làm trái ý anh. - À, anh gì đó, anh mới nên bỏ tay em ra đi, chúng ta sẽ gặp lại giờ em còn có việc rồi. Tôi gỡ tay mình ra khỏi tay anh. - Em...2 người là thế nào? Anh khó hiểu hỏi. - Là gì là việc của chúng tôi, không liên quan đến cậu. Nói xong anh đẩy cô bé ra xa một chút, ghé vào tai của người kia rồi nói- Cậu sau này tốt nhất đừng để tôi biết, cậu có ý tiếp xúc với Ly Ly, cảnh cáo cậu đừng có gặp người con gái đó nữa, tôi mà biết thì đừng trách độc ác. - Nếu tôi vẫn gặp thì sao? Anh cũng không vừa. - Vậy chắc cậu chưa từng tiếp nhận con tức giận của tôi nhĩ? có muốn thử thì cứ việc. Anh nói xong lập tức kéo tay cô gái đi. Chỉ còn lại một người cùng với sự tức giận, tay nắm chặt thành quả đấm. Lại là tên đó, tại sao cái gì anh muốn đều rơi vào tay cậu ta vậy? Nhưng lần này anh sẽ không nhường nữa. Anh chính là Lâm Minh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 18: Cô Ấy Có Điểm Giống Em

Anh im lặng kéo tôi đi. Anh như vậy càng khiến tôi sợ, không dám ho he gì. A tôi thấy mọi người rồi, định kêu lên để thoát nhưng anh đã nhanh một bước:- Con xin phép mượn em ấy một lúc - rồi vụt qua mọi người để cho họ chưa kịp ứ ở gì. Họ chưa có đồng ý mà. Quay lại cầu cứu mọi người nhưng chỉ thấy họ cười, không thèm để ý đến tôi. Lần này tôi chết chắc. Nhưng mà tôi có làm gì đâu, chỉ là nói chuyện với anh kia một chút thôi mà, không lẽ như vậy cũng không được. Anh tức giận đến vậy sao? mà sao anh phải giận chứ? Anh kéo tôi vào một căn phòng rộng trên tầng 3, nhưng chưa kịp thường thức nó thì đã bị anh hỏi:- Tại sao em lại gặp cậu ta? Anh chưa bao giờ nổi giận như vậy từ khi tôi gặp anh. Tôi luống cuống không biết nên nói gì.- Sao không trả lời tôi - anh nhìn sâu vào mắt tôi, trong đó là sự bối rối của tôi. Tôi lí nhí:- Em... em, em chỉ vô tình gặp thôi. Anh nhẹ giọng hơn:- Cậu ta không biết em là ai đó chứ?- Chưa ạ.- Ừ, tôi nhắc nhở em không được tiếp xúc nhiều với cậu ta biết chứ.- Vâng, em biết rồi. Dù tôi chẳng hiểu sao anh lại thái độ vậy, nhưng hẳn là anh không thích người đó đi. Ai bảo tôi nhất vậy, sao dám nói chữ "không" chứ. Tôi đảm bảo chỉ cần nói chữ đó, ngay lập tức sẽ nhận lấy cơn cuồng nộ từ anh.- Em ngồi ở đây, đợi tôi rồi cùng ra ngoài sau.- Vâng. Anh đi về phía trong phòng ngủ, thả người xuống chiếc giường. Anh sao vậy? Khả năng kiềm chế của anh đâu mất rồi. Vừa rồi hẳn là cô bé ấy rất sợ anh, cái sự nhút nhát của cô lại khiến anh liên tưởng đến một người. Mỗi lần anh nổi giận, người đó chỉ lí nhí đáp trả anh, và cô bé ấy cũng vậy. Cũng may anh đã kịp thời không chế mà không quát cô. Cũng không thể trách cô, có trách là tại tên kia, sau này phải cẩn thận, lần này hẳn chắc chắn sẽ không nhường đâu. Tại sao anh lại phải đi tranh giành nhỉ? Nhưng anh không muốn cô bé tiếp xúc với cậu ta. Anh hẳn điên rồi. Đi đến bàn đọc sách, mở ra lấy một khung ảnh trong tủ. Trong đó, một cô gái có 2 bím tóc 2 bên đang cúi đầu nói chuyện với một cậu bé. Đưa tay vuốt ve, anh lại nói:- Tiểu Sam, cô ấy có điểm giống em. Ngắm một lúc anh lại cất nó vào tủ. Tôi ngồi ngoài này tìm mãi mới đập bình thường, sợ thật. Đứng lên quan sát căn phòng. Đây kiểu như là một phòng khách thu nhỏ nhưng nó lại bằng phòng khách nhà cũ của tôi. Ở bên góc tường bên phải có một cánh cửa, nãy người đó đi vào, chắc là phòng ngủ hay gì đấy. Ồ, có cả một tủ sách lớn như vậy a. Nhưng toàn sách tôi chả hiểu gì, dày cộm. Lần mãi mới nhìn thấy một quyển album. Mở ra là ảnh gia đình họ, nhưng không có một cái nào anh nhìn vào ống kính cả, chắc đây là do bị chụp trộm. Có thể anh không thích chụp ảnh. Nhưng chụp nghiêng thế này nhìn anh rất lạnh lùng a. Thì ra phong thái này của anh có từ hồi nhỏ rồi. Không ngờ anh đẹp trai vậy, không chỉ hồi nhỏ mà bây giờ cũng vậy. A, mình đang nghĩ gì vậy. Mặt tôi nóng ran. Một tấm hình rơi ra khỏi tôi nhặt lên xem. Bên trong là một cô gái có bím tóc 2 bên đang ngồi trên xích đu, đứng bên cạnh là một cậu bé. Cậu bé đó chính là anh, nhưng còn cô bé ấy là ai? Tôi cảm thấy bức ảnh này rất quen, hình như tôi nhìn ở đâu rồi ý. Quen lắm! A, sao tôi cảm thấy đầu tôi đau thế nhỉ. Chợt có vài hình ảnh mơ hồ vụt qua nhưng không rõ là gì?- Aaaa.... Quyển ảnh rơi xuống, tôi ôm đầu, thật chẳng dễ chịu chút nào. Loạng choạng đi, nhưng mọi thứ đều rất mờ ảo trong mắt tôi, không nhìn đâu là đâu nữa. Va vào chiếc bàn ghế xuống, hai hàng lông mi được đoàn tụ. Trước đó tôi đã thấy anh lao ra, gọi tôi- Ly Ly, em làm sao vậy? Ly Ly - ôm cô vào lòng vỗ má cô. Sao tự dưng lại ngất xỉu ở đây vậy. Bé cô đặt lên giường, anh cầm máy bấm số:- Chị lên phòng em có chút việc em nhớ. Tắt máy, ngồi lên xem có thể nào, mặt xanh xao vậy.- Cộc cộc cộc. Anh ra mở cửa- Chị, vào trong chúng ta nói chuyện. Theo anh vào trong, thấy một cô bé nằm trên giường, cô lập tức hiểu vấn đề. Chắc chắn cô gái này làm sao đó thì mới gọi cô, nếu là nó bị gì chưa chắc nó đã nói với người khác chứ đừng nói là gọi lên xem- Chị xem cô gái này bị làm sao vậy? Xem ra thằng bé này rất lo cho cô bé, không thì sao giọng nói lại có vẻ khác thường vậy.- Được rồi.- Không sao đâu, chỉ là mệt quá thôi... nhưng trước khi ngất cô ấy có làm gì không?- Em không biết nữa, nhưng trước đó em thấy cô ấy ôm lấy đầu mình kêu lên.- Ừ, không vấn đề gì đâu, nghỉ chút là tỉnh lại. Anh gật. Tiễn chị ra ngoài, anh mới đi xem chỗ cô ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chồng Tương Lai

Dưới đất là một quyển album đang mở ra. Chắc cô ấy vừa xem nó, xong bị gì đó mới làm rơi quyển này. Nhặt lên, anh thấy ảnh của anh và tiểu Sam, cái này lại rơi riêng ra. Hẳn là trước khi ngất cô ấy cầm ảnh này xem đi. Nhưng tại sao cô ấy lại đau đầu đúng lúc xem ảnh này nhỉ? Bỏ nó vào chỗ cũ, việc này anh sẽ xem lại sau.-----Nửa tiếng sau.- Ừm...- Đã tỉnh. Là giọng của anh ấy. Sao cứ như là trách tôi ý nhỉ? Mà khoan, sao anh ấy lại ở đây? Tôi ngồi bật dậy. A, ôm cái đầu của mình, đau quá.- Sao tự dưng bật dậy vậy?- Anh..anh, chúng ta đang ở đâu.- Không phải em đau đầu quá nên mất trí nhớ à?- Hả. Nghĩ lại mọi chuyện, anh tức giận kéo tôi vào phòng, sau đó xem cuốn album rồi một tấm ảnh và sau đó tôi ngất đi thì phải. Nếu vậy thì đây hẳn là phòng anh đi.- Nhớ ra chưa? Vẫn cái giọng điệu đó.- Rồi ạ.- Còn đau không?- Một chút.- Nghỉ một lúc nữa đi, sau đó xuống nhà. Phải rồi không biết mấy giờ rồi nhỉ? Nhìn khắp căn phòng mới thấy chiếc đồng hồ. Đã 8h30 rồi, không biết mọi người có lo lắng không nữa. Anh nói:- Yên tâm, tôi chưa nói gì với những người khác.- Vâng.-----Theo anh xuống nhà, mọi người vẫn chưa về hết.- Này, 2 người làm gì trên đó lâu vậy, tôi gọi điện không thêm nghe máy - anh Hoàng nhanh chớp lấy anh Tuấn hỏi. Tất nhiên là lâu rồi, tôi bị ngất mà. Ngay lập tức nhận được cái lờm của anh. Anh Hoàng cười huề:- A, tôi chỉ hỏi thôi mà có nhất thiết phải cau có vậy không?- Bảo, tôi có chuyện muốn nói.- Mọi người đi chơi đi, tôi và cậu ta bàn chút công chuyện. Anh Hoàng lờm:- Gì mà bí mật thế, đến nỗi cả thằng này cũng không được biết hả?- Cậu nói ít thôi. Ra đến ngoài vườn, có một bộ bàn ghế ở đó, 3 người ngồi xuống.- Có chuyện gì sao?- Tôi muốn hỏi 2 người có biết Ly Ly có bị mắc bệnh gì không, cụ thể là đầu có bị làm sao không? Bảo cùng Tuyết nhìn nhau, tự dưng cậu ta hỏi vấn đề này.- Không có, sao vậy - Bảo- Cậu chắc chứ?- Hiện tại tôi thấy con bé đầu có vấn đề gì, vớ lại sao cậu lại hỏi vậy?- Chỉ là....Anh kể chuyện mà nãy xảy ra trên phòng của anh.- Thế cậu có nghĩ gì? Tuyết nói- Đúng, tôi có thấy gì lạ đâu.- Có một chuyện em chưa biết, không hiểu cũng đúng thôi - Bảo- Chuyện gì? Tuyết ngờ ngợ hỏi.- Sau này tự em sẽ biết. Cô gật gật. Sau đó, Tuấn lên tiếng:- Bức ảnh đó cũng có nhiều người từng xem qua nhưng có ai có biểu hiện giống em ấy đâu...và lại tôi có hỏi thì em ấy trả lời nhìn bức ảnh này rất quen, nhưng không nhớ ra ở đâu, và sau đó một lúc thấy đau đầu, cậu thấy nó thế nào?- Cũng đúng, nhưng không phải cậu nghĩ là con bé chứ?- Tôi cũng không chắc, chỉ là suy đoán- Được rồi vấn đề này chúng ta sẽ theo dõi sau, giờ vào trong đi.- Ừm.-----Này, mấy đứa đi đâu vậy? Mẹ Tuấn hỏi. Anh nhủ mày, lạnh giọng trả lời:- Bọn con có chút việc. Ngay đến cả mẹ mình anh ấy cũng lạnh lùng như vậy. Nói chỉ đến người ngoài.- Được rồi chúng tôi về trước đây.- Chào anh chị.- Cháu chào 2 bác. Tôi lễ phép chào quay người định đi.

- Ồ, này cháu không định chào chồng tương lai của cháu sao mà bỏ về vậy? Bác gái kếp tôi lại và nói. Tôi choáng với lời của bác. Ch. Chồng tương lai sao. Bác gái à, bác vẫn nhớ tới chuyện này sao?- Nhưng bác ơi, cháu...Đang nói anh chen vào:- Mẹ, không phải con đã nói chuyện này không nhắc đến nữa sao.- Mẹ nhớ, nhưng...- Vậy thì tốt, bây giờ để cho họ về mọi người chắc cũng mệt rồi.- Vậy mọi người về cẩn thận...Bác ấy tiếc nuối chào.- Chúng ta đi thôi. Tôi cũng định đi nhưng thấy lời nói của bác ấy cũng đúng nên chào anh nhưng không phải là vì như bác nói mà theo phép người nhỏ tuổi hơn.- Em chào anh. Anh nhếch miệng đáp:- Ừ, về cẩn thận.- Vâng. Tôi chạy nhanh ra ngoài, trước đó tôi còn thấy tiếng cười của mẹ anh nữa. Xấu hổ chết mất. Liệu bác có nghĩ rằng tôi làm vậy là vì theo như lời bác ấy. Vỗ vỗ 2 má mình, quên đi.

Chương 20: Kế Hoạch Không Được Thực Hiện.

Hôm sau đến trường. - Ôi, bạn của tôi, mày bị sao vậy Ly - cái Anh- Hả, hôm qua tao ngủ muộn. - Làm gì mà ngủ muộn. - À tao hôm qua đi dự sinh nhật về muộn. Tôi vừa nói vừa ngáp. Nhưng lời vừa nói ra tôi lập tức thấy hối hận. Mắt nó sáng lên lập tức lao vào tôi hỏi: - Thật sao, vậy nó có giống như bữa tiệc bình thường như mình không?, cảm giác thế nào? - Nó xa hoa hơn những gì mày tưởng. - Thật à, như thế nào, mày kể chút đi. - Thôi tao mệt lắm, lúc nào rảnh tao kể sau. - Nhưng... cái Anh đang nói gì tiếp thì bị Nhi kéo ra và nói: - Cậu không thấy cậu ấy mệt sao, để cho cậu ấy nghỉ ngơi chút. - Ừ.-----
-----Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc. - Alo. Chết giọng lạnh lùng vang lên, không cần đoán cũng biết đó là ai. - Nè, tổng giám đốc Dương, cậu không thể ngừng làm việc chút hả? Vâng đây chính là bạn Bảo nhà ta. - Có việc gì không? - Giọng đó là sao chứ? tôi là đang quan tâm cậu đó. - Nhưng tôi không muộn. - Cậu... được rồi, chiều bạn không? - Làm gì? - Chơi, cũng lâu rồi, muốn buông thả tí. - Có rảnh cũng không đi. Nói rồi anh đập máy để lại cho một người cục tức. Hiện tại anh không muốn chơi, việc anh cần làm bây giờ là tìm ra nguyên nhân của sự việc tối hôm đó. Anh lại nghĩ tới cô bé rồi. Nhưng anh phải thừa nhận, gần đây anh thường xuyên nghĩ tới cô. Tại sao nhỉ? hay chỉ vì sự việc kia chắc vậy. Không nghĩ nữa anh lại lao vào làm việc. Về phía Bảo, khi thấy bạn đập máy, anh tức nhưng không thể làm gì. Bên cạnh anh là cô bạn gái nhìn chăm chăm. - Sao rồi, cậu ta có đi không? - Không. - Trời ạ, mãi mới có hôm rảnh mà, kế hoạch cũng đã lên như vậy mà lại... - Được rồi, không bây giờ thì hôm khác. Cô ỉu xiu nói: - Vâng. - Vậy bây giờ em định về hả. - Nếu anh đuổi thì em về. Anh bật cười, ôm lấy cô. - Anh nào dám đuổi về chứ, muốn ở lại còn sợ không được nữa là. - Vậy sao? - Ừm 2 người ôm nhau, không nói gì nữa. Yên lặng nhìn dòng người phía dưới. Cô chỉ mong tình cảm của 2 người cứ thế này mãi, không cần gì nữa cả, mong rằng sẽ không có chuyện gì chia đôi họ, cô thật sự không muốn mất anh. Mất anh là việc mà cô sợ nhất. Nếu như cô và anh không thể đến với nhau thì thật sự là cô sẽ không sống nổi. Trái tim này của cô không thể chứa thêm bất kì hình bóng nào khác ngoại trừ anh. Anh là tất cả của cô. Một lúc sau. - Thôi em về đây, gặp lại sau. - Ừ, về cẩn thận. - Bye anh. - Có cần anh tiễn không? - Thôi, anh làm việc đi. - Ừ. Nhìn cô đến khi khuất dạng mới tiếp tục công việc.-----
-----Tại nhà tôi. Thời gian nhanh thật, mới đây đã được một tháng từ khi tôi chuyển về đây, lại đúng thời gian vừa rồi phải ôn thi nên thời gian về thăm nhà cũ không có, từ khi về đây mới có một lần thôi à, bây giờ thi xong rồi phải sắp xếp thời gian về mới được. Đang nghĩ có tiếng điện thoại kêu lên. - Alo. - Là con hả, mẹ đây, con hôm nay có bận gì không? - Dạ chiều con được nghỉ, có gì không mẹ. - Được rồi, lát nữa mẹ về rồi đi với mẹ. - Vâng ạ. Đi đâu nhỉ? Nhưng kệ đi hôm nay có bố mẹ ở nhà đỡ chán. Nửa tiếng sau. Có tiếng ô tô vào, à là bố mẹ. Tôi nhanh chân chạy ra đón họ. Thấy mẹ bước xuống rồi mà bố vẫn chưa xuống tôi dáo dác nhìn. Thấy vậy mẹ tôi bảo: - Chỉ có mẹ về thôi, bố con bận không về. - A, vâng. - Bà chủ. - Tiếng bác Phúc cùng với chị Trang. - Chào 2 người, bác cứ làm việc của mình đi, còn cháu, Trang. Chị nhìn lên. - Dạ bà chủ có gì cần dặn. - Ta có ít quà cho cháu, cầm lấy. - Dạ, quà cáp gì chứ, cháu không dám nhận. Chị đẩy quà về phía mẹ tôi. - Lần nào cháu cũng thế, nếu lần này không nhận thì tức là cháu không nể mặt bác, bác... - Được, được cháu nhận là được. - Phải thế chứ, được rồi chúng ta vào nhà thôi. - Vâng. Mẹ tôi nói: - Con đi thay đồ, lát nữa cùng với mẹ tới một nơi. - Vâng. Mặc dù tôi rất muốn biết đi đâu nhưng lại thôi.

Chương 21: Bất Ngờ Mẹ Mang Tôi

Lát sau có mặt tại sân, cùng mẹ lên xe rồi đi. Trên xe im ắng tôi cũng không dám nhận nhạo, nhắm mắt ngủ..... - Dậy đi Ly, đến nói rồi con. Là mẹ gọi, tôi mơ màng dậy. Nhìn ra ngoài xe, tôi thoáng ngạc nhiên, đây chẳng phải là..... - Mẹ, sao lại tới đây. Giọng tôi có phần phẫn khích. - Thôi gian qua, hẳn là con cũng có nhớ nhà phải không, lại không có thời gian về thăm, hiện tại cũng sắp tết, mẹ mang con về thăm họ, tiện thể hỏi thăm luôn. - Con cảm ơn mẹ. - Được rồi, chúng ta đi vào thôi. - Vâng. Bước xuống xe tôi đã nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của thằng em tôi, sau khi nhìn rõ tôi là ai mới hét lên. - Mẹ, bố... 2 người ra đây xem chị Ly về rồi này. Nói rồi nó chạy nhanh ra chỗ tôi, ôm chầm cổ và nói: - Chị, em nhớ chị lắm, sao lâu chị mới về. - Thằng này, bố chị ra đã. Sau đó: - Chị bận lắm, nhưng chẳng phải bây giờ chị đang ở đây sao. Thằng bé cười, rồi tôi thấy bố mẹ chạy ra. - Con gái, con... a, chào chị. - Chào anh chị, hôm nay tôi mang con bé về chơi, hẳn nó cũng rất nhớ mấy người. Mẹ nuôi tôi nói: - Cảm ơn chị, à mời chị vào nhà uống nước. - Được. Tôi đi đằng sau, thằng em vẫn chưa buông tha, túm chặt lấy tay tôi. Mẹ nuôi hỏi: - Con không sao chứ? có bị say không? Bà vẫn lo lắng cho tôi như trước đây. - Con không sao, được về thăm mọi người con rất vui. - Được, vào nhà trước đã. Tôi để mấy người lớn nói chuyện, lên phòng của tôi. Đây là phòng trước đây của tôi, lần trước về tôi bảo mẹ hãy dùng nó làm gì thì làm... Nhưng mẹ nói, không phá thứ gì hết, để đây nếu mai này có lúc con sẽ về thăm nhà con có chỗ nghỉ. Cũng có lí tôi không nói gì nữa. Vừa thả người lên giường, thằng em vào, mặt nó hớn hớn: - Chị Ly, quà của em đâu. Quà nhiên là vậy, cũng may mẹ tôi có mua ít đồ. - Đây trong túi kia có ít kẹo lấy ra ăn đi. - Vâng, cảm ơn chị, chị là tốt nhất. Tôi xoa đầu thằng bé chỉ cười không nói gì. Một lúc sau mẹ gọi tôi xuống đi chợ để mua đồ nấu ăn. Cũng lâu lắm rồi tôi chưa ra chợ mình, nơi đó ngày trước tôi rất hay ra. Theo mẹ nuôi ra, cũng không có gì thay đổi, thỉnh thoảng có vài người hỏi sao dạo này không thấy tôi ra, tôi không đáp chỉ cười trừ. Về nhà tôi định giúp mẹ làm cơm nhưng mẹ không cho bảo 2 mẹ muốn trở tài. Tôi vâng dạ rồi ra phòng khách xem tivi. - Bố, bố xem gì vậy? - Là con à, bố đang xem tin tức. - Vâng. Đang chơi điện thoại thì tivi đưa 1 tin khiến tôi phải ngừng lên xem. "Một công ty con mới được thành lập ở trong thành phố này của tập đoàn Dương Minh chưa được bao lâu đã phát triển mạnh, và gần đây nhất đã thu mua được công ty Anh Trí - 1 công ty đã có tiếng tăm ở thành phố bao lâu nay, trước đây cũng có vài công ty thu mua nhưng chưa một lần thành công, vậy mà dưới bàn tay của chủ tịch công ty Dương Minh chỉ trong khoảng mấy tháng vừa ổn định phát triển vừa tiến hành thuận lợi thu mua công ty này, đúng là..." "Điều tôi chú ý không phải là sự tài giỏi của công ty này, công ty nổi tiếng thì ở đâu chẳng có. Cái mà tôi xem chính là cái tên của công ty." "Dương Minh." Tên này sao nghe quen nhỉ? Nghĩ một hồi mới nhớ ra. Tên này trùng với họ nhà anh Tuấn không phải sao? Phải không là nhà anh ấy? hay chỉ là trùng hợp. Nhưng tôi lập tức dừng suy nghĩ khi nghĩ thấy mùi thức ăn. Ôa lâu lắm mới được ngửi thấy hương vị quen thuộc à. Lâu sau mọi người ăn uống trên bàn nói chuyện vui vẻ. Một ngày cứ thế trôi qua trong sự vui vẻ. Trên đường đi về. - Con cảm ơn mẹ đã mang cho

tôi ngày hôm nay.- Không có gì, mẹ đã nói không phải cảm ơn, con là con gái mẹ mà.- Vâng.Hiện tại tôi đang cảm thấy hạnh phúc.-----
- Tại trường- Ly ơi, tao chán quá à.Giọng chứa đầy sự chán nản của cái Anh vang lên, tôi lập tức dừng học.- Sao vậy, rất hiếm khi thấy mày buồn nha.-
Hazzzzzz...bố mẹ tao đi làm suốt à, tao ở nhà một mình mãi chán lắm rồi.- Cậu cũng có thể rủ bọn mình đến chơi cùng mà.- Nhưng nhà tớ hơi xa, gọi cậu
có khi còn được nhưng mà gọi cái Ly thì xa lắm.- Ừm2 đứa gật gù.A, tôi có sáng kiến này.- Chiều nay được nghỉ phải không?2 đứa kia gật đầu rồi nhìn
tôi như hỏi có chuyện gì không?- Hay là các cậu tới nhà mình chơi, dù sao 2 người cũng chưa vào lần nào, hẳn cũng muốn biết đi, ok không?- Ý kiến
hay đấy, nhưng mà hôm nay tao lại đi cùng xe với đứa nhà bên cạnh thế tí đi kiểu gì?- Đi xe cùng tao.- Tao biết nhưng vấn đề là lúc về cơ.- Phải đó, nhà
Anh đến trường cũng phải mất nửa tiếng lại từ trường về nhà cậu cũng mất khoảng đó thế khi về phải tầm một tiếng lại không có xe nữa.Nhi nói.Cũng
phải.- Lúc đó, tớ sẽ bác lái xe nhà tớ lại cậu về.- Được không?2 người cùng hỏi.- Cứ vậy đi.- Thế nhá.- Nhưng mà mẹ tớ hôm nay nói có việc nên xin
lỗi 2 người tớ không thể đi cùng.- Vậy sao, tiếc thế.- Để có dịp nào tớ nhất định sẽ đến.- Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bạn Tới Nhà

Hiện tại hai chúng tôi đang trên đường về nhà của tôi.

Hiện tại sắp tết nên có nhiều người làm trong nhà xin nghỉ việc, nên cũng không có mấy người cũng cảm thấy chán mới rủ Anh tới chơi.

Trong nhà tôi thân nhất chị trang mà chị cũng không ở lại, chị bảo sẽ ăn tết với các mẹ và các em, tôi cũng không ngăn cản nữa.

Hiện tại 2 bọn tôi đã đứng trước cổng nhà.

Cái Anh thốt lên suýt xoa.

- Ôi, Ly ơi nhà mày thật đẹp a.

Nó vừa kêu vừa cầm cánh tay tôi lắc lắc.

- Ừa ừa, đi vào nhà thôi.

Vào nhà tôi đã thấy bác Phúc.

- Cháu chào bác, bác à, mẹ cháu có nhà không ạ?

- Bà chủ ra ngoài được một lúc rồi, có việc gì không?

- Dạ không, cháu chỉ hỏi vậy thôi.

- Ừ, thế đấy là...

Bác chỉ vào Anh.

- À, đây là bạn của cháu ạ, còn đây là bác Phúc, là quán gia nhà tớ.

- Cháu chào bác.

- Ừ, 2 cháu lên cất cặp rồi xuống ăn đi.

- Thôi ạ, trước khi chúng cháu về đã ăn ở ngoài rồi ạ.

- Được rồi, đi nghỉ đi.

- Vâng, cháu đi đây.

Vào phòng của tôi, tất nhiên không thể tránh được tiếng lải nhải của cái Anh.

- Mày ơi, nhà thật rộng a, tao hoa hết cả mắt, phòng của mày thật đẹp, ôi tao ghen tị quá.

Tôi lắc đầu cười trừ.

Vừa thay quần áo ra xong thì nghe thấy tiếng xe về.

A, chắc là mẹ về.

- Xe của ai vậy?

Nó hỏi.

- Chắc là mẹ tao về, tao với mày đi xuống chào hỏi chút đi.

- Ủ.

Chưa nhìn thấy người tôi đã nói:

- Mẹ xinh đẹp của con ơi, con muốn.....

Lời chưa được phun hết thì tôi phải im ngay khi nhìn thấy người ở phòng khách.

Tôi còn nghe thấy tiếng cười của mấy người này nữa.

Trời ạ, mắt mắt quá.

- Oái, sao lại dừng lại vậy Ly, đau quá à.

Suyt.

Đứa bạn tôi cũng phải ngậm miệng ngay.

Tôi áp ứng nói:

- Mọi...mọi người sao lại ở đây?

- Ở hay đây là nhà thằng Bảo bọn anh tới chơi có gì lạ sao mà biểu hiện của em dữ vậy?

Anh Hoàng trên.

- Vâng.

Tôi hých tay nó, nó khó hiểu nhìn tôi, tôi cứ đánh đầu sang mãi nó mới hiểu.

- A, em chào các anh chị.

- Em là cô bé hôm đó phải không? Chị Tuyết hỏi

Anh tôi thắc mắc:

- Hôm đó...

- Là cái hôm sinh nhật mẹ Tuấn, phải hay không là cô bé ấy.

- A, vâng em nhớ rồi, chị là chị dâu của Ly, còn chị kia cũng là người bạn của chị phải không?

- Ủ, chị tên Diễm

- Được rồi, 2 đứa ngồi xuống đi.

Tôi kéo nó xuống, tôi ngồi cạnh anh Phong.

- Hôm nay sao anh chị lại tập trung hết ở đây vậy?

- Ngày mai bọn anh đi chơi nên tập trung lại ở đây rồi mai đi.

- Vâng.

Mấy anh chị lại ngồi nói chuyện.

Tôi đang định nói chuyện với cái Anh thì lại thấy nó nhìn một người.

Nhìn theo, hóa ra là anh Hoàng.

Nhưng nó nhìn anh ấy làm gì.

Ánh mắt của nó...tôi trợn mắt lên “không phải thích anh Hoàng chứ?”

Cũng chưa chắc, con này có bao giờ thích con trai mấy đâu.

Nhưng ánh mắt này là sao.

Nó chưa bao giờ nhìn người khác như vậy, lại còn là con trai.

Hay mình thử gần họ xem.

Anh Hoàng là người tốt, cái Anh lại hơn nữa.

A, mình đã có cách.

Nhưng mà nhiều người thế này thì biết dụ kiểu gì đây, một hai người còn được, đặng này thì...

Tiếng điện thoại kêu, anh Phong nghe máy xong anh quay ra bảo:

- Tôi có việc phải đi, mọi người cứ chơi tôi tôi quay lại.

- Ừ.

Lòng tôi sướng lên, đã mất một người mà không tốn công sức nào.

- Bye anh.

Tôi vừa cười vừa nói.

- Ô hay sao lại cười, anh đi em vui vậy sao?

- A, không có, không có gì.

Còn lại 4 người kia.

Còn đang vò đầu bứt tai vì chuyện này thì bỗng:

- Mọi người cứ tự nhiên, tôi và Tuyết lên phòng lát.

- Chà chà, lát cũng đến tối, lên làm gì đó.

Tôi vội nhanh miệng.

- Anh chị ý là người yêu, làm gì là việc của họ, chị hỏi làm gì.

Nói rồi tôi nhanh chóng đẩy họ đi.

- Ô, cái đứa này, hôm nay bị làm sao thế, nãy thằng phong bây giờ đến lượt bọn anh, làm gì mà đuổi ác thế.

- Ô, đau có, em chỉ giúp 2 người thôi, kéo chị Diễm lại không cho chị Tuyết đi.

- Thôi được rồi, mình đi thôi.

Tôi vui vẻ ngồi xuống ghế.

- Mà có gì vui vậy?

Cái Anh hỏi tôi.

- A, không có gì?

Rồi tôi nhìn lên, lại bắt gặp ánh mắt của người đó, anh đang nhìn tôi sao.

Sao có thể chứ, tôi nhìn lại để xác thực.

Anh đang nhìn nơi khác.

Làm gì có chuyện anh nhìn tôi chứ.

Mấy anh chị kìa từng nói, anh ấy chưa từng để ai vào mắt cả, nhất là con gái, anh luôn coi là không khí.

Thôi đừng nghĩ nữa, mà hãy tập trung vấn đề kia kìa.

2 người: chị diễm và người ấy, khó đấy, nhất là anh.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chủ Ý

- À, Ly em có laptop không?

- Dạ, em có, làm gì ạ?

- Cho chị mượn chút, chị có việc.

- Ở trên phòng em ấy, không có mặt khẩu đâu.

- Được rồi.

Hahaha.

Tôi cười như điên trong lòng.

Lại một người nữa ra đi.

Sướng quá

Nhưng chưa được bao lâu thì phải dừng.

Còn mỗi anh Tuấn thôi, làm thế nào giờ.

Tôi lại nhìn lên anh.

Sau đó tôi lập tức quay đi.

Vì anh nhìn tôi.

Hả, lần này mình không hoa mắt chứ?

Nhìn lên, giờ anh đang nhìn tôi không phải liếc mà thẳng thừng.

Ánh mắt của anh sao lại khiến mặt tôi nóng thế nhỉ?

Bỗng có người kéo tay tôi đi.

Là anh, nhưng anh làm gì vậy?

- Tôi có việc cần nhờ Ly, nhờ cậu tiếp khách giùm cô ấy.

Nói xong anh kéo tôi đi luôn không kịp để cho anh Hoàng phản bác hay đồng ý.

Trước đó tôi còn thấy rõ cái mặt ngêch ra của cái Anh.

Anh kéo tôi ra đến vườn thì dừng lại, tôi hỏi:

- Anh kéo em ra đây làm gì?

- Không phải theo ý em sao?

- Hà.

Tôi chỉ biết há mồm ngạc nhiên, sao anh lại biết là tôi muốn anh ra ngoài nhỉ?

- Nhìn sang đi, đứng gọn một chút là nhìn thấy họ mà không bị phát hiện.

- Vâng.

Cô bé này thật ngốc.

Thực ra anh đã biết hết ý đồ của cô.

Nhìn lại một chút sẽ tỉnh ý nhận ra.

Lúc đó thấy cô bé nghĩ gì đó, sau đó lại lắc đầu, tình trạng này diễn ra liên tục.

Trong lúc đó, cô cứ hết nhìn cô bạn kia rồi lại nhìn thẳng Hoàng.

Lúc đó anh đã sinh nghi.

Sau 2 lần cô “vui vẻ” đuổi mấy người kia, anh nghĩ có lẽ anh nghĩ đúng.

Cũng tròn 2 lần đó, cô đề nhìn anh, rồi chau mày lại.

Lúc đó, anh đã biết mình hoàn toàn đúng, cô bé ấy có chủ ý.

Cô “đuổi” hết mọi người ra để xem thái độ của 2 người còn lại.

Hay nói cách khác, cô đang gán ghép 2 người trong phòng.

Ngốc thật, chỉ vì một ánh mắt, sao lại nghĩ thích được nhỉ, lại còn gán, anh chỉ biết cười thầm trong lòng.

Nếu cô mà biết anh cười cô thì không biết sẽ thế nào.

Anh lại gần người cô nói:

- Em nghĩ em thành công không?

Anh bắt chợt lại gần, lời nói thổi bên tai làm tôi giật mình.

Tìm tôi đập nhanh, người có chút run lên.

- Em cũng không biết.

- Chưa biết kết quả mà dám làm liều.

- Nhớ đâu được thì sao?

Chưa thử làm sao biết được, nếu đoán được trước kết quả rồi thì cần gì phải tốn công.

- Em nghĩ thẳng Hoàng sẽ thích cô bạn của em chứ, hay em chắc rằng cô ấy thích Hoàng mà không phải chỉ là lướt qua.

- Việc anh Hoàng có thích không, em không biết, còn bạn em, em chắc chắn là nó thích anh ấy.

- Ừm

Trở lại với 2 người trong phòng.

Sau khi Ly cùng với người kia rời khỏi phòng, cô có chút không được tự nhiên.

Sao lại để cô ở lại một mình với người này chứ?

Anh gì đó à, làm ơn đi đâu đi, ở một mình cũng được, còn hơn ở cùng với người này.

Cảm giác ngọt ngào thế nào ấy, mà rõ ràng phòng rộng.

Tay cô đang đỡ mồ hôi.

Nếu xin phép ra ngoài thì biết đi đâu đây.

Tim Ly chẳng?

Nhưng người con trai kia đã mang nó đi đâu rồi, làm sao mà tìm lại được.

Cúi gằm mặt xuống, cô khóc trong lòng.

Hôm nay đen đũ.

Mới sáng sớm, vừa ra khỏi cổng để đi tập thể dục thì gặp phải con chó đen, nó gừ lên rồi đuổi cô.

May kịp thời chạy,

Lúc về nhà mới nhớ ra xe hỏng hôm qua chưa kịp sửa.

Lúc đó lại gấp vì sắp muộn học rồi.

Cô vội thay nhanh quần áo, đi tạm xe buýt vậy.

Nhưng chậm mấy bước, xe buýt chạy ngang trước mặt mà không thể làm gì.

May mà có đứa hàng xóm chở đi.

Nhưng vẫn không kịp và bị ghi vào sổ vì đi muộn.

Tưởng rằng vận xui đã hết, ai dè bây giờ phải ngồi ở đây, cùng với người cô không biết.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nụ Cười Đầu Tiên

Vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ anh bất chợt nói:

- Em tên gì?

Hà, anh đang hỏi tôi sao?

Nhưng sao tìm tôi có đập nhanh một nhịp nhỉ?

- Dạ, em tên Minh Anh.

- Ừm, anh tên Hoàng, rất vui được làm quen với em.

Anh nghiêng đầu nhìn làm cô có chút bối rối.

Và cô cũng không thể cưỡng lại mà nhìn anh.

Mãi một lúc cô mới định thần, đáp lại anh:

- Vâng.

- Em là bạn của Ly Ly hay thế nào?

- Bọn em là bạn ạ.

-...

Sao cô lại hỏi hộp thế nhỉ?

Chẳng phải trước đây cũng có tình huống thế này sao?

Con trai, lại là trai đẹp tán cô, cô cũng không cảm giác thế này.

Nhưng phải công nhận anh rất đẹp a, nhất là cái đôi mắt biết cười ấy, nó rất cuốn hút.

Nên mấy lần cô đã nhìn và bị anh bắt gặp, lúc đó rất ngại.

Cũng không ai nói gì nữa, bầu không khí có vẻ im ắng.

Trời ạ, con Ly, mày chết ở đâu rồi?

Vừa lúc đó có cứu tinh, may nếu không cô sợ sẽ không chịu nổi mất.

- O, Hoàng, cái Ly đâu.

- Nó ra ngoài với thằng Tuấn rồi

- Ủ.

Sau đó cô mới kịp hiểu câu nói của Hoàng.

Ly...đi cùng với Tuấn sao?

Cô không nghe nhầm chứ?

- Cậu vừa nói là...cái Ly cùng thằng Tuấn sao?

- Ủ, có gì sao?

Câu trả lời của thằng này...,nó không thấy ngạc nhiên sao?

Là thằng Tuấn, thằng Tuấn đó.

- Là thằng Tuấn đấy, cậu không thấy lạ sao?

- Lạ..lạ ở đâu cơ?

- Thì là thằng Tuấn, nó...nó nó trước đây có bao giờ cùng con gái đâu...

- À. tôi hiểu ý cậu, nhưng mà hãy nhớ Ly là trường hợp đặc biệt.

Sau đó còn nháy mắt một cái.

Cô cũng gật đầu, ra là vậy.

- Từ khi nào vậy.

- Hôm ở quán bar, lúc xảy ra chuyện thằng Tuấn nó đã mang con bé đi, công thêm cả lần ở sinh nhật mẹ cậu ta, cậu cũng phải không nhớ chứ?

- Ồ, lần sinh nhật thì tôi có nhớ, nhưng lần ở bar, sao tôi không nhớ nhỉ?

- Vì hôm đó cậu bị thương.

- Ồ ha, quên mất.

Chết, cô lại nghĩ đến nữa rồi.

.....

Ở ngoài kia có người nào đó bất mãn vì tự dưng có người xen vào làm mất cảnh hay.

Nhìn biểu cảm trên mặt cô bé, anh liền mỉm cười.

Không nghĩ rằng nó lại lọt vào mắt cô gái này.

Khi nhìn thấy anh cười tôi tròn tròn mắt,

- Anh...anh là vừa cười sao?

- Ủ, sao không?

Anh thu ngay nụ cười lại.

- Là cười đó, anh không thấy lạ sao?

- Không, là con người ai chả biết cười, không lẽ em..

Tôi lập tức xen vào:

- Không phải, chỉ là em thấy lạ thôi.

Cái giọng âm trầm ấy lại vang lên:

- Lạ ở đâu?

Tôi phát hiện ra, dường như giọng nói của anh ấm áp hơn rồi.

Hít một hơi tôi nói:

- Vì anh luôn lạnh lùng, đây là lần đầu tiên em thấy anh cười.

Anh nhếch miệng, sau đó quay người và nói:

- Sau này còn nhiều hơn.

Hà, anh nói vậy là sao?

- Đi thôi, vào nhà

- A, vâng

Nhìn thấy chúng tôi đi vào, anh Hoàng bảo:

- Ly kia Diễm

- Thôi không cần nữa.

Ngồi xuống ghế, tôi hỏi:

- Anh Bảo với chị Tuyết chưa xuống ạ.

- Còn lâu

Chị Diễm phán luôn câu làm tôi khòì hoi nữa.

- Mà đi đâu mà lâu vậy, làm tao sốt ruột quá.

- Hà, có việc chút, sao vậy?

Nhận ra mình có hơi quá nên chữa lại:

- À, không có gì.

Rồi cười trừ, biểu hiện đó càng làm tôi chắc chắn giả định của mình.

5h chiều.

- A, con chào mẹ.

- Cháu chào bác.

- Bác gái..

- Ủ, mấy đứa tới chơi hả.

- Vâng, mai tụi cháu đi chơi nên tối nay tối nhờ nhà bác một đêm.

- Được rồi, cứ tự nhiên nhá.

Mẹ nói rồi quay đi, sau đó lập tức bà quay lại nhìn chúng tôi.

Lại gì nữa vậy.

- Cô bé kia là ai vậy?

Thì ra mẹ hỏi cái Anh.

Đang định trả lời thì mẹ chen vào:

- A, hay là bạn gái của thằng nào hả? Tuấn hay của Hoàng hả? Của Tuấn chắc không rồi, hay là Hoàng, cháu...

Tôi bật cười, nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của cái Anh nên dừng, nhưng vẫn nín cười.

- A, không phải đâu bác ơi.

Mặt nó méo xị giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bà Xã

- Thôi, bọn ta đều là người nhà cả, cháu không phải ngại đâu.

- Nhưng, nhưng cháu thật không phải là ...là

- Bác gái, cô ấy thật sự không phải bạn gái cháu

Anh Hoàng giải thích.

- Thật chứ, nếu thật thì đừng ngại, mấy vấn đề này bác không quan điểm nặng nề đâu, tự nhiên đi.

Tôi bật cười nói:

- Mẹ, mẹ đừng trêu họ nữa, họ thật sự không phải người yêu.

- Thôi được rồi, mấy đứa chơi đi.

- Vâng.

....

Đến tối chúng tôi tổ chức ăn uống tự nấu nướng ngoài vườn.

Tất nhiên sẽ không thiếu một ai cả.

Cái Anh cũng vậy.

- Nè, mọi người, chín thịt rồi, ra ăn đi.

- Oa..

Mọi người tranh nhau ăn, vui vẻ cười lớn.

Tôi ngồi đợi ở ngoài ghế, đợi họ lấy xong rồi mình ra lấy cũng không muộn.

Cúi đầu đang đưa theo điệu nhạc, có một que thịt xiên đưa trước mặt tôi.

Ngẩng mặt lên. Là anh.

- Ăn đi.

- Cảm ơn anh.

Anh đưa tôi rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Sao anh không ra ăn với bọn họ.

Tôi thắc mắc hỏi.

Anh nghiêng đầu nhìn, đôi mắt hơi nheo lại.

Tôi lại run lên.

- Chẳng phải em cũng vậy sao?

- À, vâng, nhưng ngoài đây rất vui mà.

Anh thần nhiên đáp:

- Em chẳng lẽ đang buồn?

Hả, buồn.

Tôi có thể hiểu ý của anh là...anh làm vậy là vì tôi.

- À, không có.

- Ủ.

Lại cái không khí ngột ngạt này.

Nó làm tôi chẳng dễ chịu chút nào, có phần không được tự nhiên.

Rõ là bên đó mọi người nói chuyện rất ồn, vậy mà bên tôi không bị ảnh hưởng.

Im ắng đến nỗi nghe thấy tiếng thờ trầm ồm của anh.

Đưa mắt ra nhìn anh, nhưng mà tôi quá không quan sát được nét mặt của anh.

Nhưng tôi chắc một điều rằng, anh luôn lạnh lùng không cảm xúc như vậy.

Lúc tan tiệc cũng là gần 9h.

Và tất nhiên cái Anh sẽ sốt sắng lên.

Muộn rồi mà.

- Chết rồi, Ly ơi, muộn này rồi về mẹ tao xé xác cho mà coi.

- Bình tĩnh đi, bây giờ về.

Ra đến sân đợi bác tài xế ra.

Thấy bác Phúc chạy ra và nói:

- Các cháu định đi đâu à?

- À không, cháu đang đợi bác tài lấy xe ra đưa bạn cháu về.

- Nhưng bác tài hiện đâu có ở nhà đâu?

Đừng đùa chứ.

- Vậy bác ấy ở đâu ạ?

- À, cậu ta chờ bà chủ đi có việc từ lúc tối rồi, cháu không biết sao?

Làm sao mà biết được chứ?

- Vậy bây giờ làm thế nào, bạn cháu cần về gấp.

- Trời ạ.

Cái Anh kêu lên.

Giờ sao đây?

A, có rồi.

- Trong mấy anh, có ai phải đi đâu không ạ, bây giờ ý?

- Anh có việc rồi.

Anh Phong nói.

- Vâng, còn lại là không hả?

- Em định làm gì hả?

Mọi người đều ngạc nhiên không biết tôi muốn làm gì?

- Vậy trong 3 anh, ai có thể chờ bạn em về hộ ạ?

- Nếu là lí do này, anh xin rút lui, anh không muốn bà xã của mình nghi ngờ.

Anh Bảo cười nói, ngay lập tức nhận được cái nhìn không vui của chị Tuyết.

Anh Phong trêu:

- Ày, cái thằng này cũng biết sợ bà xã hả.

Chị Tuyết lờm nói:

- Bà xã gì ở đây?

- Được rồi, vậy rốt cuộc ai đây ạ?

Tôi đang cố ngăn cho cuộc chiến không xảy ra giữa anh Hoàng và chị Tuyết.

Nhìn lại thì chỉ còn anh Hoàng và anh Tuấn.

Anh Hoàng thì được còn anh Tuấn...chắc môi miệng cũng không bao giờ đồng ý.

Nhờ anh Hoàng vậy,

Sau đó, tôi lập tức đi đến chỗ anh Hoàng, giờ trò nịnh nọt anh:

- Anh Hoàng, em biết anh tốt với em nhất, vả lại chúng ta là anh em kết nghĩa, anh nể tình mà giúp em nhé!

Tôi còn chớp chớp mắt giả bộ ngây ngô, mục đích để anh siêu lòng.

Và không ngoài sự mong đợi của tôi.

- Được rồi, nhà bạn em có xa lắm không?

- YES, cũng không xa lắm đi xe chắc khoảng nửa tiếng.

- Được, chúng ta đi.

Anh đang đi chợt quay lại nhìn tôi nói:

- Lần này em nợ anh.

- Được, em biết, em biết.

Cuối cùng cũng an tâm chuyện này.

Miệng tôi cười vui đến nỗi không thể vui hơn nữa.

Anh à, tao là đang tạo cơ hội cho mày, nắm bắt đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dương Như Đã Thích Anh

Mọi người đi vào nhà ngồi đợi.

Anh Phong cũng đã đi mất.

Chị Tuyết hỏi tôi:

- Tại sao khi này em lại nhờ Hoàng mà không phải nhờ Tuấn.

Tại sao hả?

Tôi cũng chả biết.

Tôi chỉ biết chót lại một câu:

- Em nghĩ đến anh ấy là nhờ luôn.

- Ủ, vậy nếu em nghĩ đến thằng Tuấn thì em có nhờ không?

A, chị đang hỏi vấn đề mà tôi cũng đang tự hỏi mình.

Sẽ hay không?

Nhưng mà chẳng phải anh Hoàng dễ tính hơn người ấy sao?

Tôi ngay cả mở miệng chào hỏi còn rụt rè, chứ đừng nói là nhờ vả anh.

Anh Bảo gõ đầu chị:

- Em ngốc thế, còn phải hỏi sao?

Rồi ngay lúc anh Tuấn đi nghe điện thoại anh mới nói tiếp:

- Thằng này có tiếp xúc với con gái ngoài không mà còn chờ hả?

- À, em quên mất, tại vì dạo này thấy nó có nói chuyện với lại Ly nhiều nên quên điều này.

Nói chuyện với tôi thì sao chứ?

- Sao lại liên quan đến em?

- À, không có gì?

.....

Mãi chơi điện thoại mà quên giờ giấc đến khi...

- Cũng đã muộn, thức khuya không tốt, em nên đi ngủ đi.

Anh không nhắc cũng quên mất.

Ngẩng lên, mọi người đi ngủ hết rồi, tổng phòng chỉ còn lại tôi và anh.

Tại sao tôi luôn bị đẩy vào tình huống cùng anh trong một khoảng không gian 2 người vậy.

- Vâng, mọi người đi ngủ hết rồi ạ.

- Ừm.

- Sao anh không đi ngủ ạ.

Hay anh thích thức khuya giống như tôi.

- Anh nghĩ người nào đó sợ ma.

Sợ ma, tôi cũng sợ.

A, nói vậy chẳng phải ám chỉ tôi sao.

Anh là cố ý mà.

Tiếng cười khẽ lại vang lên.

Nhưng tôi giờ đâu còn để ý nữa.

- Em đi đây, anh ngủ sớm.

- Ừ, ngủ ngon.

- Vâng.

Tôi đứng dậy đi.

Lúc ngang qua anh, không biết là vì run hay còn vương bận chuyện lúc nãy mà không để ý nên đã vấp chân.

Tất nhiên sẽ bị ngã.

Tường chừng sẽ tiếp đất, sẽ xấu hổ một trận nhưng không...

Vì anh đã đỡ tôi.

Lần đầu tiên tôi ở khoảng cách gần một người con trai, mà đó lại là anh.

Tôi có chút thờ không ra hơi.

Mắt 2 chúng tôi đối nhau.

Mùi hương trên cơ thể anh tỏa ra ngập trong mũi tôi.

Còn có hơi thở trầm ổn, ấm áp của anh.

Trái tim tôi run lên, nó đập nhanh khác thường.

Mãi một lúc mới nhận ra sự ô duyên của mình.

Vội đẩy anh ra.

- Em xin lỗi.

- Không sao.

Tôi cá chắc anh không muốn làm tôi xấu hổ nên mới không đẩy tôi ra.

Chạy nhanh về phòng của mình, đóng cửa lại.

Ngồi phịch xuống giường, tay giữ bên ngực phải điều chỉnh hơi thở hỗn loạn của mình.

- Sao tim mình lại đập nhanh thế nhỉ?

Tôi nhận ra dường như mình đã thích anh.

Đầu tiên là đôi mắt lạnh lẽo, gương mặt không cảm xúc, rồi tính cách lạnh lùng...

Những câu nói ầm áp, hành động của anh...

Khi anh nổi giận, và khi anh cười...

Tất cả đều đã dần len lỏi trong trái tim nhỏ bé của tôi.

Nhưng thích anh thì sao chứ?

Anh liệu có thích tôi không?

Hay khi anh biết được sẽ tránh xa tôi.

À, quên, chưa thử sao biết được.

Nhưng vui vẻ chưa bao lâu chợt nhớ ra, chị Tuyết từng nói tuyệt đối không được thích anh ấy.

Phải rồi, suýt nữa thì quên.

Tôi không nghĩ là chị ý nói dối, là bạn thân lâu năm chị chẳng nhẽ không biết.

Vậy phải làm sao đây.

Lần đầu tiên thích một người con trai, vừa mới nhận ra thì liền phải dừng lại.

Cô tự cười khổ.

Chẳng phải cô từng nghĩ, thích anh sẽ chết sớm sao.

Chắc không đồng ý với ý kiến này của tôi nên ông trời mới trừng phạt tôi, để tôi thích anh.

Có lẽ tôi sẽ sớm chết mất.

Hix, nhưng mà mãi mới có một người khiến mình rung động.

Không lẽ dễ dàng từ bỏ vậy sao?

Hazzz, tiếp tục hay từ bỏ đây.

Tôi vò đầu suy nghĩ rồi cũng chìm vào giấc ngủ từ khi nào không biết.

Sáng hôm sau, tôi vác gương mặt mệt mỏi, tình trạng ngáp ngáp dài đến trường.

Vì tối qua ngủ muộn.

- O, Ly, sao lại thế này rồi, mệt lắm hả.

Nhi ân cần hỏi.

- Không sao, tối qua ngủ có chút muộn thôi.

- Ủ, nhưng mà cậu chú ý sức khỏe của mình chút, người đã gầy gò ốm yếu rồi, làm như vậy không tốt đâu.

- Được rồi, được rồi, tớ nghe rồi.

- Đây, 2 cậu. mình muốn biết làm thế nào để có thể để người khác chú ý tới mình.

Hả, tôi không nghe nhầm chứ.

Giọng nói này tôi có chết cũng không quên, nhưng vấn đề là câu hỏi đó,..

Lại có thể thốt ra từ miệng nó.

Chương 27: Sự Khác Lạ Của Minh Anh

Cả tôi và Nhi đề nhìn chăm chăm vào nó.

- Anh, là mày vừa nói hả.

Thấy biểu hiện của bọn tôi hơi quá nên nó hỏi:

- Tao có nói gì sai sao?

- Không có.

Rồi Nhi đưa tay lên sờ trán cái Anh.

- Không nóng.

Lập tức cái Anh quát lên:

- Nè, 2 cậu, tớ đang nghiêm túc nói chuyện đấy.

- Ủ, bình tĩnh.

- Sao, là vấn đề gì mà bạn đây cần bọn tôi giúp.

- Thì là, làm thế nào để một người chú ý đến mình.

Tôi không đáp mà hỏi:

- Người đó, là ai vậy?

- Xùy, đừng hỏi, trả lời đi.

Tôi bấu môi.

Tôi cũng chả biết làm thế nào?

Vấn đề mà cái Anh cần giúp chẳng phải tôi cũng muốn sao?

Nhưng tôi đâu có bạo dạn như nó mà hỏi người khác.

Chỉ đành chọn cách im lặng.

Nhi nói:

- Cậu là đang thích một người?

Câu hỏi của Nhi làm tôi lập tức nhìn nó.

Không phải chứ, liệu có phải anh Hoàng không.

Tôi liền tập trung lắng nghe.

Tất nhiên bị Nhi hỏi vậy, trúng tâm nên cô bạn này đỏ mặt lên.

Lạ à nha.

Hết biết thích lại còn đỏ mặt.

Xem ra nếu là anh Hoàng thì thật sự anh đã lập kỉ lục rồi đấy.

Sau đó cô nàng “Ừ” một tiếng

- Nếu là vậy, cậu trước hãy tìm hiểu thật kĩ người đó, rồi tiếp theo, cậu tiếp cận người đó. Mới đầu chỉ là tiếp xúc như kiểu xã giao, càng về sau mới dần tấn công.

- Ừ, nhưng mà liệu tớ có làm được không, tớ sợ mình sẽ làm hỏng mất.

Tôi giật mình nhìn qua.

Nó mà cũng biết sợ sao?

Có việc gì mà nó không dám làm

Sao bây giờ lại kêu sợ thế này.

Nhi vỗ vai cô bạn:

- Hãy tin vào bản thân mình, cậu của mọi ngày đâu rồi, cố lên cậu sẽ làm được.

Rồi đi về chỗ.

Anh nó đưa tay lên thành nắm và tự nói “Cố lên”

Nó tự tin như vậy mà còn sợ, nói gì là tôi chứ.

Một người nhút nhát như tôi không khiến anh ghét thì thôi đi lại còn mong anh chú ý mình, hơn nữa là thích.

Thật là khó.

Tại trung tâm chăm sóc trẻ mồ côi.

- Nào các con, để chị Trang vào làm việc, lát nữa chị ấy sẽ ra chơi tiếp được không?

- Vâng ạ.

Lũ trẻ đồng thanh.

- Ngoan lắm, Trang con theo mẹ vào đây đi.

- Vâng.

...

Cô vào giúp mẹ nấu bữa trưa, cuộc sống của cô cứ như vậy tốt biết bao.

Mẹ yêu thương vuốt đầu tôi nói:

- Sao con lại từ chối cậu Du vậy?

Cậu Du nào nhỉ?

Từ chối....à chắc mẹ đang nhắc đến người bạn sáng.

- Là người lúc sáng hà mẹ?

- Phải.

- Con không thích.

- Tại sao, cậu ấy là một người tốt, cũng thường xuyên giúp đỡ trại của chúng ta,..Con không thích cậu ấy ở điểm nào chứ? Đẹp trai có, tiền có, tài giỏi có. Người hoàn hảo vậy không phải con sẽ bỏ lỡ đấy chứ?

- Mẹ à, thích một người phải cần đến những điều đó sao? Anh ta là một người tốt nhưng con lại thực không có tình cảm với anh ta.

- Được, nếu con không thích thì thôi, nhưng mẹ hỏi con này...Con đã thích ai chưa?

Câu hỏi của mẹ lại chạm vào nỗi đau của cô.

- Dạ, con có người thích rồi.

Mắt mẹ sáng lên.

- Ai vậy, cậu ta là người thế nào, hôm nào có dịp dắt về đây mẹ xem.

Bị mẹ lay người như vậy tôi thấy thật chóng mặt a.

- Vâng, nhưng rất khó đấy.

Bà có thể nhận ra nỗi buồn trên mặt cô nhưng nhanh chóng tan đi.

- Con có chuyện gì phải không?

- Đầu ạ. thôi chúng ta mau làm đi không không kịp mất.

Bà cũng không hỏi nữa cô không muốn trả lời bà cũng không ép.

- Ừ.

Ra ngoài tránh đi tầm nhìn của mẹ.

Cô lại nhớ đến anh rồi.

Lần đầu tiên cô thích một người, và cũng là lần đầu tiên cô đau như vậy?

Tại sao chứ, tại sao anh lại chen vào cuộc sống của cô rồi cũng rời đi không một tin tức, không một lần tạm biệt.

Anh có biết cô tổn thương tới mức nào không?

Một năm trước.

Tại thành phố A

Trên đường, trời nắng gắt.

Một cô gái đang xách cái vali đi trên tay là bản đồ nơi đây.

Cô gái đó là Trang.

Cô hiện tại đang đi tìm việc làm.

Nhưng đi suốt cả buổi đã đi mấy nơi, nhưng vẫn chưa có nơi nào nhận cô làm việc, nói cô còn quá trẻ.

Giờ thật sự cô rất mệt a.

Việc tìm việc làm tạm gác lại đã, quan trọng bây giờ nên tìm nhà trọ đã.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chuyện Cũ

Cô đang đi, thần trí đang tập trung việc tìm nhà nên không để ý chiếc xe đang gần mình.

Chiếc xe lao vút qua cô rồi phanh gấp vào bên đường.

Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng.

Hiện tại cô đã ngã trên đường.

Do cô từ sáng không ăn, lại phải bôn ba chạy tìm việc nên cơ thể mệt mỏi rồi lại thêm việc vừa rồi khiến cô ngất đi.

Tài xế nhìn cô gái trên đường rồi quay ra hỏi chủ:

- Làm sao bây giờ, cậu chủ?

Người nào đó quan sát :

- Chúng ta mang cô ấy tới bệnh viện đi.

- Nhưng hiện tại chúng ta đang...

- Lát tôi sẽ bảo với bố của tôi.

- Được.

Tại bệnh viện.

- Cô ấy thế nào rồi.

- Không sao, nhớ chú ý ăn uống điều độ, giữ sức khỏe tốt là được.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ

Khi bác sĩ đi, anh tài xế lại hỏi:

- Giờ chúng ta đã đi chưa?

- Dù sao việc cô ấy ngất một phần cũng do mình, nếu đã giúp thì giúp cho trót. Trước mắt anh đi mua chút gì đó để khi cô ấy tỉnh lại còn có cái lót bụng.

- Vâng, tôi sẽ đi.

Sau khi người này ra khỏi, anh mới tập trung ánh mắt của mình vào người trên giường bệnh.

Gương mặt nhợt nhạt nhưng không làm mất vẻ đẹp của cô.

Người thì...nhỏ bé. Không biết cô có phải học sinh không nữa?

.....

Mở mắt ra, thật choáng đầu.

Đây là bệnh viện.

Sao cô lại ở trong này.

- Cô không sao chứ?

Cô quay mặt ra. là một chàng trai lạ.

Người đó đang hỏi cô sao? ờ chắc vậy, vì trong phòng làm có ai nữa đâu.

- Tôi không sao.

Nói rồi cô bước xuống, vừa chạm đất, chân cô như mềm nhũn ra không vững mà ngã xuống.

A.

Ngay lúc này đây, cô có thể nghe rõ tiếng đập trái tim bình ổn của một người.

Khi cô ngã, anh đã đỡ lấy cô, cũng là hiện tại cô đã nằm gọn trong lòng anh.

Mặt cô đang nóng lên dần.

Cô vội vàng ý thức lại mình, đẩy anh ra, đứng lên.

- Tôi, tôi xin lỗi.

- Anh vuốt lại áo bị nhăn rồi đáp:

- Không sao, cô vẫn chưa khỏe, nên lên giường nằm nghỉ lát đi.

- Được.

Đúng lúc đó, anh tài xế mang đồ ăn vào.

Cô nghỉ hoặc nhìn.

- Tôi có mua chút cháo, cô ăn cho ấm bụng.

- Anh là...

- Anh ấy là tài xế của tôi.

- 2 anh đã mang tôi vào đây sao?

Cô dè dặt hỏi.

Bởi vì cái người kia cảm giác như không thích nói chuyện hay sao ý. Mặt cứ lầm lì, cách nói chuyện cũng không được gần gũi nên cô không dám nhiều lời.

- Vâng

Cô cũng không hỏi gì nữa mà tập trung vào ăn.

Đúng là hiện tại cô rất đói rồi.

- Nhà cô ở đâu?

- Hà.

Tôi ngạc nhiên quay ra.

Tôi và cái anh tài xế cùng đồng thanh kêu lên.

- Cậu chủ, chúng ta...

- Anh im lặng, mọi chuyện tôi sẽ giải quyết sau.

Người nào đó lui về phía sau:

- Vâng.

- Tôi, tôi mới đến thành phố này, nên không có nhà.

- Vậy cô bây giờ tính sao?

Tính sao? Trong lòng cô cũng đang hỏi mình.

- Tôi chưa biết.

- Cô là...đến đây tìm người hay làm gì...

- Tôi là đang tìm việc làm.

Anh trầm mặc một lúc rồi nói:

- Cô muốn tìm việc gì?

- Không biết, chỉ cần có việc là được.

Giọng cô nhẹ dần.

Giờ cô chả trông mong gì nữa, chỉ mong có một công việc cụ thể, có tiền để giúp mẹ và các em nhỏ nữa.

- Vậy...cô có chịu làm giúp việc không?

2 người nào đó liền sững sốt.

- Là...có ý gì?...không lẽ anh...

- Ủ, nếu cô chấp nhận thì vào nhà tôi. dù sao nhâtôi cũng không có nhiều người làm, cô có thể đến.

- Được...nhưng mà sao anh lại giúp tôi.

- Làm phước cũng phải có lí do sao?

Cô ghen luôn.

- Quyết định như vậy,cô nghỉ ngơi đi đến chiều tôi đón cô, tiền viện phí tôi cũng đã trả yên tâm.

- Cảm ơn anh.

Anh chỉ gạt đầu rồi cùng người tài xế ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng lại cô mới nhẹ nhõm người.

Anh ta trông khó gần vậy cũng tốt bụng đấy?

Thật hiếm người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chuyện Cũ (2)

Đến chiều.

Anh đến bệnh viện đón cô về.

Đến nơi cô mới sững lên. ở đây thật đẹp.

- Vào đi.

Cô ngần ngợ đáp anh rồi đi vào.

- Bác Hà, cô ấy là giúp việc mới, có gì bác chỉ bảo hộ cháu.

Người được gọi là bác Hà ấy là một người đàn ông trung niên, ôn ấy đang dò xét cô, lát sau mới nói:

- Được.

- À, bác cho người sắp xếp phòng cho cô ấy.

- Được.

Sau đó anh đi lên lầu.

- Cháu chào bác, cháu tên là Trang.

- Chào cháu, được rồi vào nhà nghỉ chút đi.

- Vâng ạ.

Cách đối xử như vậy cô biết chắc bác là một người tốt.

Đến tối, 6h

- Thoải mái quá.

Cả ngày hôm nay thật mệt, mãi đến lúc này cô mới được tắm rửa, cảm giác thật dễ chịu.

Nhưng nghĩ lại mọi chuyện nhanh thật, không ngờ cô được gặp một người tốt bụng như vậy.

Thế là đã có việc, công việc cũng tương đối không ngoài sức của cô.

Bây giờ mới có thời gian nghỉ đến anh.

Hắn là anh rất giàu, một ngôi nhà to như vậy, nhưng chỉ có anh ở, người làm cũng không có nhiều.

Cô thật may mắn.

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa kéo cô ra khỏi suy nghĩ.

Là anh.

- Anh có việc gì không?

- Cô bây giờ theo tôi.

- Làm gì à?

- Theo là biết.

Rồi anh bỏ đi trước.

Cô cầm theo cái áo dài mặc vào vội đuổi theo anh.

Đứng đợi ngoài sân, anh lái xe đến trước mặt cô:

- Lên xe.

- Vâng.

Anh mang cô đi đến một cửa hiệu quần áo, giao cô cho nhân viên tìm cho cô bộ trang phục phù hợp.

Cô cũng mặc anh làm theo.

Sau khi trang điểm nhanh nhẹ chút váy tươm tất, cô lại theo anh đi.

Trên xe, cô cũng không có hỏi anh đang làm gì?

- Nơi chúng ta sắp tới là một bữa tiệc, nhờ cô giúp tôi nay đóng vai trò là một bạn gái của tôi.

Nói xong anh quay lại nhìn cô như để hỏi sự đồng ý.

Cô cũng có chút khó hiểu, bạn gái thật của anh sao không tìm.

Chẳng nhẽ anh chưa có bạn gái.

Nói mới nhớ, trông anh thế này không biết bao nhiêu tuổi rồi, chắc cũng tầm 20.

Nhưng dù có thắc mắc cũng không hỏi nhiều.

Cô đang dần nhận ra mình không muốn bị anh ghét.

- Được ạ

- Ừm.

Đến nơi cô theo anh đi vào, tất nhiên tay cô cũng đã được anh khoác vào tay anh.

Đi vào trong, bữa tiệc này cũng xem như là lớn đi.

Khách khứa cũng đông.

Mắt thấy một người đàn ông cùng một cô gái trẻ đẹp đi tới.

- Giám đốc Phan, rất vui khi cậu tới bữa tiệc này của tôi.

Anh lạnh nhạt nói:

- Không có gì, thiệp tới tay, chẳng nhẽ không đi.

Ông ta cười trừ.

Sau đó cô gái bên cạnh đột nhiên thân mật cầm lấy tay anh và nói:

- Nhật, anh tới sao không bảo em một tiếng...- sau đó nhìn qua cô, thắc mắc hỏi: - cô gái này là ai vậy?

Anh lạnh lùng gạt tay cô gái đó ra, giọng lạnh tanh đáp:

- Tôi đến không cần phải thông báo cho cô biết...và lại đây là bạn gái của tôi.

Anh cố tình nhấn mạnh chữ “bạn gái”

Cô có thể cảm nhận được rằng anh không thích cô gái này.

Và hình như cô ấy có ý với anh.

Quả nhiên cô nói:

- Bạn...bạn gái sao? Anh có bạn gái lúc nào sao em không biết?

- Tôi nói rồi, tôi làm gì không cần phải báo cho Phuong tiểu thư biết, cô cũng không có quyền can thiệp vào, nhớ đấy.

Nói rồi anh mặc kệ người nào đó mặt đen lại phía sau mà dắt cô đi hòa vào bữa tiệc.

Khi đó cô không biết, cô đã đi vào sự căm ghét của cô gái đó.

Về đến nhà, cô lập tức xuống xe đi vào.

Cô thật sự rất mệt.

Không ngờ anh gọi cô lại.

- Cảm ơn cô hôm nay.

- Không có gì, vậy thôi tôi đi trước.

Anh đáp nhẹ:

- Ủ.

Cô bỏ lại anh chạy vội lên nhà.

Anh đứng đó ngây ngốc nhìn cô.

Hôm nay trông cô thật xinh.

Anh thừa nhận mình đã có chút bị cô chiếm lấy.

Lắc đầu rắc bỏ suy nghĩ, anh cất xe rồi vào nhà.

Thời gian cô làm việc ở đây cũng đã 3 tháng.

Nhanh thật

Cũng theo đó, tình cảm mà cô dành cho anh ngày một lớn dần.

Nhưng cô không biết anh có yêu cô không?

Cô cười khổ.

Chắc gì anh đã yêu cô.

Anh đẹp như vậy tốt như vậy, nhà giàu như vậy. giỏi giang như vậy.

Một thân thể khiến nhiều người con trai khác mơ ước.

Anh như vậy liệu có để ý đến cô sao?

Nhưng cô cũng chẳng cho anh biết tình cảm của mình, cô sợ khi nói ra sẽ không được kết quả mà mình mong đợi.

Đến lúc đó, người đau lòng chỉ có mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chuyện Cũ (3)

Thời gian gần đây, anh rất thường xuyên vắng nhà.

Cô biết công việc của anh rất bận, vì anh mới tiếp quản vị trí của bố anh nên có chút nặng nề.

Nhưng mà ngày nào cô cũng đợi anh để nhìn anh mỗi ngày, ngày nào cũng đến 12 giờ anh vẫn chưa về.

Cô có hỏi bác Hà, bác cũng lắc đầu bảo:

- Cậu Nhật không thích người khác quản việc của mình, nên bác cũng không biết với lại cháu đừng hỏi, thường này không người khác hỏi này nọ.

Cũng có hôm anh về nhưng rất muộn với lại đi rất sớm làm cô chưa kịp nhìn mặt anh.

Rồi hôm nào cũng thiếp đi trong sự chờ đợi anh.

Một ngày kia.

Cũng như mấy ngày đợi để nhìn thấy anh, khi cô đang làm nốt công việc của mình thì thấy tiếng ô tô.

Lòng cô run lên, không lẽ anh về, cô bỏ đồ làm ở đấy vội chạy ra ngoài xem.

Nhưng cô đã mừng hụt.

Người đến không phải là anh mà là một cô gái.

Cô nhìn lại, có chút quen mắt.

À, ra là người đó, mãi mới nhận ra.

Chẳng phải là cô tiểu thư hôm bữa tiệc mà đi hôm cô mới vào làm sao?

Cô ta tới đây làm gì?

Mặt bác quản gia có chút không thích nặng nề nói:

- Phương tiểu thư, cô tới đây làm gì? Cậu chủ đã dặn cô không được phép đến đây, với lại hôm nay cậu chủ không có nhà, xin mời cô ra về.

Mặt cô gái đó nghênh ngang ngoảnh đi ngoảnh lại tìm cái gì đó.

- Cháu biết Nhật làm vậy là có lý do, nhưng hôm nay cháu tới là để nói chuyện với một người.

- Ai?

- Bạn gái của anh Nhật ạ

Mặt bác Hà ngạc nhiên.

- Bạn gái...?

- Vâng, chính là cô gái cũng xinh xinh người nhỏ bé, tóc dài màu vàng óng ả, cháu nghe nói cô ấy sống ở đây nên cháu mới đến tìm.

Cô giật mình, cô ta tìm mình làm gì? Nhưng cô chưa đi ra.

Nghe nhắc đến là một cô gái tóc vàng thì quần gia biết ngay là Trang, nhưng con bé này là bạn gái của Nhật từ lúc nào nhỉ.

Có vẻ như cô gái này đang hiểu nhầm, nhưng kệ đi.

- Cô tìm con bé làm gì?

- Phiền Bác giúp cháu gọi cô ấy ra đây đi, cháu nói với cô ấy vài chuyện rồi đi.

- Được rồi, để tôi vào gọi nhưng phải nhanh lên đây.

- Vâng.

Rồi cô cười một cách độc ác, nhưng bác Hà không nhìn thấy.

Cô đứng ở ngoài nhìn thấy hết, sau đó bước ra.

- Bác Hà, bác vào nhà trước đi, cháu nói chuyện với cô ấy một lúc rồi vào.

- Được,

Sau khi bác đã khuất rồi, cô thu lại nụ cười của mình rồi nói:

- Cô tìm tôi có chuyện gì?

- Cô thật sự là bạn gái của Nhật sao?

- Chẳng lẽ giả?

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng cô rất buồn, cô rất mong điều này là sự thật.

- Vậy chắc là Nhật chỉ đùa cô thôi.

- Cô là có ý gì?

- Ý gì sao? Cô hẳn nên biết cô không xứng với Nhật chút nào. Mặt cũng có chút xinh, nhưng gia cảnh của cô tôi biết chắc bác gái sẽ không chấp nhận.

Một câu nói này đã chạm tới lòng tự tôn của cô.

Nghèo thì sao chứ?

Nhưng mà cô thật sự đúng là không xứng với anh.

Tuy vậy cô vẫn tỏ ra mạnh mẽ:

- Vậy thì sao chứ? Chỉ cần tôi và anh ấy yêu nhau là đủ.

- Cô chắc là Nhật là yêu cô chứ?

- Sao cô lại hỏi vậy.

- Có phải là gần đây anh ấy rất hay về muộn hoặc không về phải không ?

- Ủ' có gì không?

- Tôi nghĩ là cô nên rút lui trước khi cô bị đá...

Rồi cô ta lòi ra mấy cái ảnh đưa cho cô nói:

- Cô xem đi, anh ta bận việc như vậy nhưng vẫn có thời gian để đi chơi gái, cô thì sao? thân là bạn gái của anh ta nhưng lại bị anh ta chơi xỏ sau lưng, cô không thấy đau lòng sao?

Thật sự lòng cô có chút đau.

- Cô tưởng nói vậy sẽ khiến tôi từ bỏ sao?

- Tôi nào dám, à mà tôi còn một việc nói cho cô biết nữa. Nhật ngày mai ra nước ngoài với cô gái đó đấy. Cô có biết không?

- Cô đang nói dối tôi sao?

- Tôi lừa cô làm gì? Chắc anh ta sợ cô biết nên mới không nói cho cô biết là mình đi nước ngoài.

- Được rồi, cô cũng đã nói những điều cô muốn nói, xin mời cô ra về.

Cô ta nhìn biểu hiện của cô mà vui sướng và rời đi.

Khi cô ta đi khỏi cô mới sụp xuống ôm lấy trái tim đang đau nhói.

Có đúng là vậy không, cô có nên tin anh không.

Bước vào nhà thấy bác Hà đang nói chuyện điện thoại với ai đó vừa lúc tắt máy.

Nghe kiểu bác kính trọng vậy cô biết là anh gọi về.

- Bác Hà, có phải anh Nhật gọi về không ạ?

- Ủ', đúng rồi.

Cô cố gắng không để mình lạc giọng:

- Có phải anh ấy báo về anh sắp đi nước ngoài phải không ạ?

- Ủ', sao cháu biết, à mà đi là có...

- Thôi cháu không muốn nghe nữa, cháu mệt rồi, cháu đi nghỉ đây.

Bác Hà cũng không có gì nghi ngại nên để cô về phòng.

- Được rồi cháu về nghỉ đi.

Đóng cửa phòng lại, lúc này nước mắt cô trào tuôn ra,

Cô thật sự rất đau.

Anh tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Tốt với cô thật nhiều, cũng để lại cho cô nhiều hi vọng để rồi bây giờ lòng cô tan nát.

Cầm điện thoại trên tay, cô tức giận tắt máy.

Sau đó cô mới cười chua chát.

Cô đâu là gì của anh mà được ghen, được tức giận.

Cô chỉ là bạn gái giả mà thôi.

Đúng rồi vì thế mà anh mới không báo cho cô.

Trong lòng anh cô đâu có gì quan trọng.

Ngồi cả buổi tối, cô quyết định đi.

Nếu ở lại thêm nữa cô chỉ sợ mình sẽ không chịu nổi.

Rồi xa nơi này là tốt nhất.

Sáng hôm sau.

Mọi người thấy cô xách cái túi lớn đi xuống thì ngạc nhiên nhìn.

Bác Hà vội chạy ra hỏi:

- Cháu xách đồ gì nhiều thế?
- Mọi người, thời gian qua làm việc cùng mọi người cháu rất vui, tuy rất tiếc nhưng cháu không thể ở đây được nữa.
- Tại sao vậy, cháu định đi đâu?
- Không sao đâu ạ? Chỉ là cháu nhớ nhà, nên muốn về thôi.
- Vậy thì bác sẽ cho cháu nghỉ mấy ngày về thăm họ rồi lại lên làm việc tiếp.

Cô lắc đầu:

- Thôi ạ, lần này cháu về hẳn, mẹ cũng đã ốm còn nhiều em nhỏ cần chăm sóc nên cháu về.
- Thật sự em phải đi sao Trang

Một cô gái giúp việc nói.

- Vâng.
- Được rồi, nhưng cháu đã báo cho thằng Nhật biết chưa?
- Thôi ạ, biết cũng chẳng làm gì, cứ để anh ấy chơi thoải mái đi ạ?
- Chơi...

Cô vội ngắt lời bác để không níu sâu vào anh.

- Thôi cháu đi đây, mọi người mạnh khỏe nhé, có thời gian cháu sẽ lên thăm mọi người.
- Được rồi, đi cẩn thận nhé!
- Vâng.

Ngồi trên xe taxi, cô quay đầu lại nhìn mọi người vẫy tay phía xa, nhìn lại ngôi nhà báo kỉ niệm của cô và anh mà luyến tiếc nhưng đành buông.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tại Em Quá Ngây Thơ

- Chị Trang, chị Trang ...

Tiếng một bé gái gọi làm cô tỉnh.

- Chị Trang, sao chị lại ngủ ngoài này thế, không sợ lạnh à?
- Hà, được rồi chị biết rồi em mau vào nhà đi.

- Vâng.

Chết thật, cô lại ngủ quên ở ngoài này, lại còn mơ lại chuyện xưa nữa.

Đứng lên đi vào nhà để quên đi chuyện vừa này.

Chắc mẹ đang tìm cô.

- Sắp Tết rồi nhỉ? Cái Anh nói.

- Ừ nhanh thật.

- Năm nay lần đầu tiên đón năm mới tại gia đình mới này có thấy vui không?

- Gia đình nào cũng thế thôi, tao thích cả 2?

- Tham vậy.

- Xi kẹ tao.

Ở bên cạnh Nhi hỏi:

- Anh, thế chuyện kia đến đâu rồi.

- Hà, mình cũng đang tìm đây, nhưng nói thật tớ chẳng biết gì về anh ấy ngoại trừ cái tên.

Nhi kinh ngạc:

- Trời thế sao mà tán được người ta.

Anh nó ỉu xù:

- Tớ cũng muốn biết lắm chứ bộ nhưng là thật sự tớ không có cách.

- Có cần bọn tớ giúp không đây.

- E là không được, khoan đã....Anh quay sang tới: Mày có thể giúp tao không?

- Tao sao? Lấy tay chỉ vào mình

- Ừ.

- Nói đi.

- Thật ra...người tao thích là anh Hoàng ở nhà mày hôm đó.

Tôi lập tức gấp lại quyển truyện đang đọc.

Đúng như dự đoán, Anh thích anh Hoàng.

- Thật sao? Giọng tôi không kiềm nổi phần khích.

- Ừ, mày giúp tao nha ?

- Được, vậy bây giờ mày muốn biết cái gì về anh ấy? Tôi hào hứng hỏi.

Nhi hỏi:

- Sao cậu lại vui thế Ly?

- À,...không có gì - Nhận ra sự lộ liễu của mình tôi chỉ biết gãi đầu cười trừ.

- Thế mày biết gì về anh ấy, nói hết đi.

- OK, anh năm nay 20 tuổi, hiện đang học ở trường đại học A, nhà giàu này, là người tốt, con một...và chưa có bạn gái. Thế nào từng ấy thông tin tao cung cấp đã đủ chưa hả cô nương- Tôi quay ra hỏi.

- Thật là anh ấy chưa có bạn gái sao? Nó sốt sắng lên hỏi.

- Vì thế mày hãy tán công luôn đi nếu không sẽ nuối tiếc đó.

Nghi hoặc, Nghi hỏi:

- Sao phải vội cứ từ thôi cũng được.

- Không không, tao quên mất một điều, anh này đào hoa lắm, so với ba người bạn kia thì anh là người dễ tính nhất, nhiệt tình nhất nên gái theo không ít đâu. Nên mày phải tranh thủ đi không kéo muộn rồi lại kẻ khổ với tao.

- Được rồi, à mày có biết số điện thoại của anh không?

- Có, lát về tao gửi cho.

- Thanks mày, bạn tốt của tao.

- Thấy gớm...

- Hihihihhi

.....

Đến tối, ngồi trên giường ô cái điện thoại trong tay cười tủm tỉm không thôi.

Gửi xong cho cái Anh số của anh Hoàng, không hiểu sao tôi lại tích 2 người này thành một đôi vậy nhỉ?

Cầm điện thoại nhấn một tin “thành công rồi anh ạ”

Âm báo tin nhắn đã gửi khiến tôi chợt dừng cười.

Nhìn vào mục tin nhắn tôi mới thấy mình dại dột biết bao.

Hixhix vì vui quá nên đã nhắn tin cho người ấy.

Chết rồi, không biết có sao không nữa, anh rất ghét người khác làm phiền.

Đã vậy tôi còn gửi lung tung nữa.

Mong là anh nghĩ đây là tin rác.

Hai tay tôi chấp vào cầu nguyện, miệng lầm bầm

“Ting”

Tôi giật mình.

Thôi xong rồi, không phải là anh ấy gửi lại chứ?

Mở ra xem, tìm tôi đập mồi.

Và tôi trở mắt ra.

“Ừ, tôi biết”

Lấy tay dụi mắt rồi lại mở ra xem để chắc rằng mình hông nhìn lầm.

“Tôi biết” có nghĩa là sao?

Là anh biết chuyện đó thành công hay là anh biết tôi là ai rồi?

Trời ạ!

“Anh biết từ bao giờ?”

Nhưng tôi không hỏi là anh biết cái gì?

Sau đó một lúc” Đoán”

Mặt tôi nghếch ra, sau đó nhún lại” Anh có biết em là ai không?”

Lòng tôi sao lại hồi hộp thế nhỉ?

Thật ra, người biết số của anh ấy rất ít chỉ có thân cận mới có. Từ lúc biết mình thích anh nên tôi tìm cách tìm hiểu anh. Và khi ấy tôi đã lấy trộm điện thoại của anh hai ra xem và may sao tìm được.

Cái tên của anh mà anh tôi lưu trong đó làm tôi dễ nhận ra luôn”Tên mặt lạnh”

Nhấn tin thế này sợ anh ghét nên chưa có nhắn cho anh, vậy mà lần này sợ suýt quá.

“Em gái Bảo”

Chỉ vòn vện mấy chữ, anh đã làm tôi khóc.

Thì ra anh đã thừa biết, thế nên ngay từ đầu anh mới nhắn lại nếu không là người khác anh đã chẳng thèm xem.

Vậy chẳng phải là anh không có ghét tôi sao?

Một động lực lại dậy trong tôi, tiếp tục “sao anh biết?”

“Tại em quá ngây thơ”

Hả, ngây thơ, ý anh là sao?

Ngây thơ không nhận ra anh đã biết tôi sao, không phải chứ?

Tôi không nhún lại nữa.

Vậy mà từ ban đầu chuyện cần nói cũng không nói được.

Hậm hực tôi tắt đèn đi ngủ

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Quyết Định

Hôm Tết.

- Mẹ, chúng con đi chơi đây? Tôi hớn hờ khoác túi đi ra.

- Ủ, đi cẩn thận đừng ham hố quá khiến anh con phải lo lắng- mẹ tôi nhắc nhở

Tôi đưa tay lên kiêu chào cò, mặt nghiêm túc: - Tuân lệnh nữ vương,hihi

- Được rồi, chơi vui về.

Bà Hương kéo Bảo lại nói:

- Con nhớ trông chừng em con cẩn thận đấy?

- Vâng con biết rồi.

- Ủ.

- Bye Bye mẹ.- ngồi trên xe tôi vẫy tay ra chào, quay lại tôi vẫn nhìn thấy bà âu yếm nhìn tôi.

.....

- Lâu lắm mới đi chơi nhỉ anh?

- Ủ, em vui thế à?

- Đương nhiên rồi, mấy ngày tết ở trong nhà cũng hơi chán, phải thay đổi không khí chút chứ?

- Ủ.

Bảo quay ra nhìn bên ngoài.

Cuối cùng thì cũng có cơ hội thực hiện.

Rồi nhìn vào cô em gái ngốc nghếch của mình mà lắc đầu cười.

- Nhưng mà anh hai này, anh chưa nói cho em biết chúng ta đi đâu thế?

- Nói ra thì còn gì là bí mật nữa

Tôi xụ mặt nhưng vẫn vâng lại.

Ngáp một cái, hình như tôi vừa ngủ một giấc khá dài vậy.

Đưa mắt ra xung quanh mới thấy anh Bảo đang nói chuyện điện thoại.

Thấy tôi đã dậy, anh nhanh chóng ngắt điện thoại.

- Em tỉnh rồi à.

- Vâng, nhưng mà em ngủ bao lâu rồi , và lại chúng ta đến nơi chưa?

- Em ngủ được hơn nửa tiếng, còn khoảng mười phút nữa tới nơi.

- Vâng.

Một lúc sau, xe tiến vào một ngôi biệt thự sang trọng.

Nhưng tôi lại thấy nó khá quen.

Mãi một lúc mới nhớ ra đây là nhà người ấy.

Anh hai mang tôi tới đây làm gì nhỉ.

À, chả phải là chơi sao? nhưng mà chơi gì được nhỉ?

- Cháu chào hai bác, chúng cháu hôm nay tới ở trực nhà bác một hôm, không biết có được không?

- À, Bảo đó hả. Ôi dào, chúng ta còn phải mới biết nhau hôm qua đâu mà nói thế hả cái thằng này.

- Hi, cháu đùa ý mà.

- Ô ai thế kia, ông xem kìa con dâu tới thăm tôi kìa, ui đáng yêu quá.

Tôi vội chào 2 bác.

- Lại đây.

Tôi bước tới bên bác gái.

- Con dâu, con có nhớ chúng ta không?

- Dạ, cháu có nhớ nhưng mà...bác ơi đừng gọi cháu là con dâu được không ạ? Cháu nghe cứ gượng gạo lắm.

- Thôi được rồi, ta không làm khó con.

- Vâng ạ.

Tôi nhìn thấy anh đi về phía chúng tôi.

- Anh.

Tôi lại không nhìn được mà nhìn trộm anh.

- Ủ.

- Được rồi mấy đứa cứ tự nhiên, 2 ta có việc đi trước nhé.

- Vâng ạ.

Lúc này đây tôi không dám ngẩng đầu lên , chuyện tối hôm tôi nhắn tin giờ nghĩ lại thấy mình ngại quá.

Nên giờ cúi gằm mặt xuống.

- Tiểu Ly, em sao thế, không vui à?

Hà, anh hai à có nhất thiết phải “quan tâm” em tới vậy không.

Tôi nghe thấy được tiếng cười khê từ người ấy.

Ly à , mày phải bình tĩnh, mày là ai chứ.

- Em không sao hết anh à

- Ủ.

- À tôi đi đón vợ tôi , nhờ cậu để ý em tôi chút nhé.

Anh hai, anh đang chơi đùa em à.

- O, anh đi có lâu không?

- Nhanh thôi, em yên tâm- rồi lấy tay xoa đầu tôi.

- Nhanh của cậu là mấy tiếng hả?

- Ui dào, cũng phải cho người ta chút tự do chứ, được rồi tôi đi đây

Chưa kịp nói thêm gì anh đã mất tăm.

Không lẽ anh vội vậy sao?

Trời ạ, lại một lần nữa tôi ở cùng anh mà không có ai.

Tôi không nói gì cả, cứ im lặng nghĩ lung tung.

Anh à làm ơn đi làm gì đó đi, cứ thế này tôi sẽ chết ngạt mất.

Trái tim tôi chắc sẽ phản chủ thôi.

Đúng là lâu lắm mới gặp anh, cũng có chút nhớ.

Hôm nay khi biết được là tới nhà anh thì cũng có chút tức giận nhưng cũng vui.

Giận bởi anh hai lại mang tới đây làm tôi chưa kịp chuẩn bị nhưng cũng vui vì sắp gặp anh.

Lúc ngồi trong phòng cũng 2 bác tôi cũng không biết nghĩ gì nữa.

Đầu nó thỉnh thoảng ngó nghiêng để tìm hình bóng ấy.

- Đạo này vẫn khỏe chứ?

- Vẫn tốt ạ.

- Ủ, có muốn chơi gì không?

Tôi thấy có vẻ như anh ảm áp hơn chút rồi nhỉ?

- À, em ra ngoài kia chơi với mấy con cún nhé?

Tôi nôm nớp vừa nói vừa nhìn anh.

- Ủ, chơi cẩn thận.

- Vâng ạ.

Tôi loắt choắt chạy nhanh ra ngoài mà không biết rằng có đôi mắt âu yếm luôn dõi theo mình.

Tuần ngồi trong phòng, anh vẫn ngược nhìn theo cô bé ấy.

Cô ấy sao lại giống tiểu Sam của anh đến vậy.

“Em rất giống bé Sam nhưng em vẫn là em, bé Sam vẫn là bé Sam, ít nhất anh sẽ không để em là người thay thế cô ấy”

Anh phải công nhận dạo này anh rất nhớ cô bé này.

Sự hồn nhiên, những câu nói ngốc nghếch của cô bé đã khiến anh mở rộng trái tim mình.

“Bé Sam, em vẫn mãi là cô bé tiểu Sam của anh ngày nào, chỉ là anh sẽ cất em trong một nơi trái tim, anh sẽ không quên nhưng cô bé ấy đã dần lấp đầy trong anh rồi, em sẽ vui đúng không?”

Anh quyết định mình sẽ làm theo trái tim mình, không phải hành hạ nó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đi Chơi

Hôm sau.

Hiện tại chúng tôi đã có mặt ở khu vui chơi rồi.

Hôm nay bọn bạn anh Bảo đi cùng tôi cảm thấy vui lắm.

Lâu lâu mới được đi chơi.

Chị Tuyết đứng ra nói:

- Thế này nhé, ai muốn đi đâu thì đi, nhưng khoảng 11 giờ tập trung lại tại chỗ này rồi đi ăn nhé.

- Theo cậu ấy đi.

Mọi người cũng không phản bác rồi ai nấy có cặp thì đi không thì đi riêng.

Trời ạ, tôi không quen nơi này lắm.

Anh hai bảo nó rất rộng, mà tôi lại dễ lạc đường.

Biết đi đâu đây, chẳng lẽ đứng đây đợi.

Thấy tôi vẫn cúi nhìn đất, chị Diễm quay lại gọi tôi:

- Ly, em không đi sao?

- Dạ, em không biết đi đâu cả.

Chị đi về phía này, cầm lấy tay tôi kéo đi.

- Vậy 2 chị em mình hôm nay sẽ là một cặp nhé, được không?

- Vâng ạ.

Tôi cười tí mắt lên.

Chả biết gì nữa mà chị lấy tay béo má tôi.

- Đáng yêu quá, đi thôi.

- O, vâng.

Chị vừa khen tôi đáng yêu à, có thật như vậy không?

Tôi ngó nghiêng xem người ấy đi đâu rồi.

Bây giờ thì không phải đường như nữa, tôi thật sự đã thích anh rồi.

Làm việc gì cũng có thể nghĩ đến anh.

Làm sao đây khi mà tình cảm này không được phép có, nhưng mà nó đã lỡ tồn tại mất rồi.

Tình cảm chưa được bắt đầu thì đã phải kết thúc.

Nhắm lại đôi mắt đầy nỗi buồn rồi bước đi theo chị.

- Ly Ly, chúng ta lên trò tàu lượn này nhé, chơi không thích lắm.

Tôi theo mắt chị nhìn lên.

Người tôi lao đảo...choáng váng.

- Em...em không chơi đâu.

- Sao thế?

- Em sợ độ cao.

- À...thế thôi chúng ta đi nơi khác vậy.

- Vâng.

Rồi tôi theo chị đi hết nơi này đến nơi nọ, chơi qua nhiều trò.

Và giờ hiện tại là mặt tôi tái mét còn chị thì gần như không có hề hấn gì.

Chúng tôi vừa mới ra khỏi nhà ma.

tôi rất sợ ma nhưng mà thấy chị hào hứng như vậy tôi không nỡ dập tắt nó nên đành đi vào cùng, ai dè nó lại đau tim như thế.

...tôi thật sự rất sợ.

Thấy tôi như người không hồn ngồi một chỗ chị mới khua khua tay trước mặt tôi gọi:

- Ly Ly... em không sao chứ?

Thấy tôi không phản ứng chị mới lay người tôi.

Bấy giờ tôi mới hoàn hồn, thật kinh dị, tôi thề không bao giờ bước chân vào đó nữa.

Mất một lúc tôi mới trở lại bình thường lại tiếp tục đi theo chị.

Và lần này cũng như mấy lần khác mắt chị sáng lên.

- Chúng ta ra đó gấp gấu bông đi.

Gấp gấu bông..

Tôi thấy nhiều người chơi rồi nhưng chưa thử bao giờ.

- Vâng.

Tôi và chị bay hoay mãi cũng chẳng được cái con nào ra hồn, duy có một lần chị Diễm gấp được một con gấu to hơn nắm tay chút.

Chị kêu than:

- Trời ơi sao mãi không gấp được vậy, hix con gấu kia to vậy nhưng mà tiếc nó chả có duyên với mình.

Tôi đi tới kéo chị:

- Chị, thôi tiếc làm gì, chúng ta đi nơi khác đi.

- Ừ

Đã đi rồi nhưng đầu chị vẫn ngoái lại nhìn.

Tôi lắc đầu cười khỏ.

Tôi cũng thích con gấu đó lắm chứ nhưng chính là nó không thuộc về một người như tôi.

Con gấu ấy đẹp quá...

Đang mãi nghĩ đột nhiên chị giật tay tôi ra chạy nhanh về phía khác.

- Ê mấy cậu ra gấp con gấu đó giúp tôi với, vào tay người khác là uống lắm.

Hoàng lờm chị:

- Nhà cậu thiếu tiền đến nỗi phải đi tranh con gấu bông à?

- Tôi thích đấy, thôi mà gấp giùm đi.

- Không

- Đồ khó ưa

Diễm nói rồi lè lưỡi ra trêu anh.

Cô định quay sang nhờ thằng Tuấn thì đã thấy nó đi về phía quán đó.

Mọi người cũng theo ra, nhưng tôi lại chọn đứng xa họ một chút.

Tại sao lúc nào nhìn thấy anh thì tim tôi cũng không kìm chế được mà đập nhanh nhỉ.

Anh bước vào và chỉ một lần gấp được luôn con gấu đó.

Anh ôm con gấu đó đi ra.

Chị Diễm hớn hờ chạy lại, đưa hai tay ra và nói:

- Tuy không phải con mình nhìn thấy nhưng dù sao cũng cảm ơn...

Chị chưa kịp nói hết thì đã tắt ngúm nụ cười khi anh đi về phía khác.

- Con gấu này tớ không phải là gấp cho cậu, thằng Hoàng nó gấp được con cũng tương tự đó ra mà xin.

Tôi có thấy được mặt chị ghê ra:

- Hà..à ừ

Nhưng mà anh ấy tặng ai nhỉ?

Cười khỏ tự nói với mình rằng...anh ấy không bao giờ để ý đến mày đâu.

Vẫn còn đang mãi chìm trong cảm xúc riêng thì đột nhiên nghe thấy tiếng xuyết xoa của mấy người gần đó, còn có cả của bọn anh Hoàng nữa.

Sao thế nhỉ?

À, chắc tại anh Tuấn đem gấu tặng cho một cô gái nào đó rồi.

Nhưng tôi không có ngẩng đầu lên nhìn vì sợ mình sẽ nhìn thấy cảnh mà mình không muốn nhất.

Không nhìn thấy còn hơn, dù gì tôi là người thích anh.

Một người con gái làm sao có thể chịu được cảnh như vậy.

Ai chứ tôi không thể làm được nên chọn cách cúi mặt và quay người đi nơi khác

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tổ Tình

Đến khi quay lưng lại với bọn họ thì nước mắt của tôi cũng đã không tự chủ được nữa mà cứ thế tuôn rơi.

Tôi vẫn đứng đó để đợi họ rồi đi nhưng không có quay lại.

Oa..oa..oa

Tiếng trầm trộ ngày càng lớn.

“Oa ngưỡng mộ thật”

“Anh ấy đẹp trai quá”

“Cô gái đó tốt số thật”

“...”

Tìm tôi như thất lại.

“Ly à, có trách thì trách mày quá nhất gan giờ anh đã có người khác hãy từ bỏ đi”

Lấy tay quệt đi những giọt nước mắt, đang định bước đi thì đột nhiên có tiếng người gọi:

- Ly.

Tôi sững người.

Giọng nói này...nó quen thuộc tới mức ngày nào tôi cũng nhưng nhớ.

Vừa rồi không phải tôi nghe nhầm chứ?

Thấy không có gọi lại lần nữa, tôi tự nhủ rằng là mình ảo tưởng nên nghe nhầm.

- Ly, em không nghe thấy anh gọi sao?

Lúc này tôi mới chắc rằng không phải nghe nhầm.

Người từ từ quay lại.

Anh cách tôi khoảng 2 bước chân, trong dạng một chân quỳ xuống dưới đất.

Tay anh cầm một bó hoa hồng tươi,con gấu bông đang để bên cạnh.

Ủa anh chưa tặng sao?

Anh ấy đang làm gì thế nhỉ?

Đi đến trước mặt anh, tôi thật thà hỏi:

- Anh đang làm gì vậy ạ?

“Hà”

Tôi nghe thấy mọi người đồng thanh kêu lên như kiểu bất mãn lắm.

Tôi hỏi có gì sai sao?

Còn Tuấn, anh cảm thấy cô bé này rốt cuộc còn có thể ngốc tới mức nào được nữa.

Nhưng mà ai bảo anh lại đi yêu cô gái ngốc này chứ.

- Tổ đi chết đây.

Diễm ngò nghếch kêu lên.

Có ai như đứa em gái của cô hay không vậy?

Hoàng thấy vậy vội bảo:

- Ly, thằng này nó đang tỏ tình, em không thấy sao?

- Dạ...

Tôi ngạc nhiên kêu lên...ra là anh ấy đang tỏ tình.

- Còn dạ nữa à, mau lên.

Tiếp tục cười khở.

Thì ra anh Hoàng cũng đang là đuôi tôi ra chỗ khác để người ấy tiện tỏ tình.

- Vâng ạ, em đi đây.

Rồi tôi quay người đi.

“Ôi trời ạ”

Tôi nghe thấy tiếng đồng thanh của chị Diễm và anh Hoàng.

Sao vậy, tôi ở lại cũng không được, đi cũng không xong rốt cuộc là sao vậy?

Giọng nói ấy lại vang lên nhưng lần này mang theo chút tức giận cùng với sự kiềm chế:

- Em, em thử bước một bước xem..

Tôi quay người lại, nhìn thẳng vào mặt anh.

Tại sao lại tức tôi chứ?

- Sao vậy, anh còn muốn gì nữa...

Tôi khỏ sở kêu lên, nghe ai cũng có thể nhận ra tôi là vừa khóc, thống khổ cỡ nào.

Ở một bên anh Hoàng kêu lên:

- Con bé ngốc này, em..

Anh Tuấn đưa tay lên ý bảo anh Hoàng dừng lại.

Tuấn đứng dậy, đi đến chỗ cô bé đó.

- Tại sao lại khóc

Rồi anh đưa tay ra lau những giọt nước mắt còn sót trên gương mặt nhỏ bé ấy.

Tại sao tôi lại nghe ra trong lời nói ấy có chút yêu thương vậy.

Anh à, tại sao anh lại cứ đem tới cho em hi vọng rồi lại đập tắt nó nhanh vậy.

Tại sao cứ phải dịu dàng với em để em lại ảo tưởng và càng ngày càng lún sâu.

Nâng cằm tôi lên, mắt đối diện nhau, tôi nhìn thấy trong đó là sự dịu dàng hơn bất cứ lần nào hết:

- Sao không trả lời anh?

- Em...em...anh bỏ em ra.

Nói rồi tôi đẩy tay anh ra.

Anh có chút lo lắng:

- Sao thế?

Tôi tức giận:

- Kệ em, anh đi làm việc của mình đi.

Anh cứ như vậy thì tôi sẽ không chịu được mất.

- Anh đang làm còn gì.

- Vậy anh thả em ra để em đi.

- Ngốc này, em vẫn không hiểu à.

Ừ, tôi không hiểu kệ tôi.

Cuối cùng thì cũng không thể chịu nổi nữa:

- Làm ơn đi mà, anh có biết làm vậy em buồn tới mức nào không? Anh tỏ tình thì cứ việc tại sao lại cứ bắt em phải ở lại, anh thấy vui lắm khi em buồn sao...em thật sự rất buồn rất đau, nhưng em không cách nào có thể ngăn lại...trái tim mình thích anh...

Tôi nghẹn giọng đến gần cuối nói nhỏ hơn đi nhiều.

Nhưng mà khi nói ra thế này lòng tôi nhẹ nhõm hẳn.

Và tôi không biết rằng người kia vui thế nào đâu.

Giọng nói chất đầy sự yêu thương vang lên:

- Em, thật là thích anh sao?

Tôi ngẩng mặt lên đối diện với anh.

Không có gì phải giấu nữa, mạnh mẽ lên, cũng lắm thì tránh mặt nhau.

Như vậy càng tốt dễ quên hơn.

- Đúng, em thích anh, thích lâu rồi, nhưng em quá nhát gan, không dám nói, em sợ anh sẽ không động tâm mà lại còn tránh xa hắt hủi em, nhưng giờ đã lỡ miệng rồi, biết hơn nữa cũng chẳng sao...

Dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói:

- Một đứa con gái xấu như em thì anh nào có để trong mắt chứ? Biết là mình không thể thích anh, nhưng em vẫn không thể ngừng được, Anh hoàn hảo như thế, em nào có thể với tới, vì thế em chỉ biết thích anh trong im lặng...Hôm nay em nói vậy là để anh biết rằng, luôn có một cô gái ngốc nghếch thích anh...Nói vậy chứ, em chỉ muốn giải bày lòng mình chứ không có ý gì, xin lỗi nếu như nó làm cho anh thấy chán ghét. Để cho em đi, chỉ cần em thích anh là đủ, anh hãy đi với người con gái mà anh thích đi.

- Sao hôm nay em nói nhiều thế?

Hà, tôi nói như vậy mà anh không có suy nghĩ gì sao? mà lại bảo tôi nói nhiều.

- Vâng, hạnh phúc nhé người con trai em yêu.

Nói rồi tôi quay đi, nhưng chưa được bước nào thì một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy tôi:

- Em nghĩ anh để cho em đi dễ vậy sao?

Tôi chọn im lặng để anh tiếp tục.

- Ly, anh yêu em.

Tôi hớ người.

Anh là vừa nói yêu tôi sao?

Có thật là vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: 17 Mà Như Trẻ Con

- Anh...anh là nói yêu em sao?

- Ủ, anh yêu em cô bé ngốc.

- Em cũng yêu anh.

Tôi quay người lại ôm chầm lấy anh.

Tôi biết anh là nói thật vì tính anh là không thích đùa nên anh cũng không phải mất công với những việc vô ích.

Nước mắt tôi lại rơi nhưng không phải vì buồn mà là quá vui?

Anh ấy yêu tôi.

- Tặng em, mãi luôn cười nhé, cô gái nhỏ.

- Vâng.

Tôi nhận lấy bó hoa và cộn gấu từ anh trong lòng thì hạnh phúc vô bờ.

Mọi người xung quanh vỗ tay chúc mừng.

Tôi không thể diễn tả được cái cảm giác hiện giờ trong tôi.

- Chúc mừng em nhé, ngốc lảm, yêu mà không dám nói, nhờ đâu thằng này nó yêu đứa khác thì sao? đến lúc đó lại khóc lóc.

Chị Tuyết khẽ cốc nhẹ vào đầu tôi, nhưng tôi vẫn cứ ngây ngốc vui mãi.

- Cảm ơn chị, cảm ơn mọi người.

- Được rồi, chúng ta đi ăn đi.

- Vâng.

Và tất nhiên chuyện tôi và anh quen nhau đã làm cho người nào đó vui sướng cực độ.

Người đó là mẹ anh.

Lúc tối ngồi trên giường nghĩ lại chuyện hôm nay.

Tôi vẫn chưa thể tin được anh cũng yêu tôi.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, không nghĩ tới một người như tôi mà cũng được anh để ý.

Tôi vui đến nỗi từ lúc đó đến giờ, trên mặt lúc nào cũng phảng phất nụ cười, nhiều người còn hỏi sao cười nhiều thế?

Chuyện này tôi vẫn chưa nói cho đứa bạn thân biết, để một thời gian nữa cũng không muộn.

Mấy ngày sau.

- Chị Trang.

Tôi vui vẻ chạy ra cổng đón chị.

- Ủi, em nhớ chị quá.

- Ủi, chị cũng nhớ mọi người lắm.

Buông tôi ra, chị cúi chào bố mẹ tôi:

- Cháu chào cô chú

- Ủi, cháu cũng mệt rồi, lên cất đồ rồi nghỉ ngơi đi.

- Vâng

Tôi leo đèo theo chị.

- Ly, con để cho chị nghỉ ngơi đi.

Tôi trẻ môi:

- Nhưng mà con rất muốn chơi cùng chị a.

- Không được.

- Không sao đâu cô, cháu cũng không mệt lắm, cứ để em ấy chơi cùng cháu.

Mẹ tôi đành thờ dài :

- Được rồi, nhưng nếu mệt quá thì không cần phải cố đâu

- Mẹ, mẹ làm như con bám dai lắm ý.

Mọi người trước thái độ của tôi.

Hôm nay tôi vui lắm.

Chị Trang về, bọn anh Hoàng lại tụ tập ở nhà tôi ăn uống vui chơi.

Còn nữa, tôi sắp được gặp anh.

Từ hôm đó đến nay, chúng tôi chỉ nói chuyện qua điện thoại chứ chưa có gặp.

Tôi tưởng như thời gian rất lâu.

- Ly Ly, có quà cho em này.

- Oa, thật sao, cảm ơn chị.

- Ủi.

Sau đó có tiếng xe về.

- A, họ đến rồi.

Tôi hớn hờ đi xuống.

- Ai vậy em.

- À, là bạn của anh Bảo, họ hôm nay ở đây chơi.

- Ủ.

- Em đi xuống trước đây.

- À, ừ.

Bước chân của tôi có chút gấp gáp, tìm tôi đập hơi nhanh.

“Mấy bình tĩnh lại, phải bình tĩnh”

- Em chào mọi người.

- Ủ.

- Sao hôm nay hớn hở ra đón bọn anh vậy? Trước kia em có thế đâu?

Anh tôi nhú mày hỏi

- Thì...em...

Tôi bị bí từ, chẳng lẽ nói tôi muốn nhìn thấy người ấy sao?

Không bao giờ.

Chị Diễm cười trêu:

- Ấy da, người ta cũng là có người yêu nên mới như vậy, mấy người thì biết gì chứ.

- À, thảo nào kì lạ vậy.

Rồi mấy người hòa nhau trêu tôi.

Tôi chỉ biết đỏ mặt cúi xuống không nói gì.

- Không trêu em ấy nữa,

Người ấy ném cho họ cái nhìn lạnh lẽo khiến họ ngừng.

Người ấy giúp tôi giải vây khỏi cái sự xấu hổ đó.

- Ủầy, không cười nữa không là có người giận à nha.

Anh Hoàng cố tình.

Tôi nhìn về phía anh, anh không có phản ứng gì.

Anh kéo tôi đi trước:

- Đi thôi.

Rồi mọi người cũng vào nhà theo.

- Bọn cháu chào cô.

- Ủ, mấy đứa tới chơi hả?

- Vâng.

- Tiếp bạn nhé 2 đứa, mẹ lên nghỉ lát.

- Vâng.

Tôi vào trong phòng bếp lấy mấy gói bánh kẹo chị Trang vừa mang lên đem ra cho anh chị ăn.

- Anh vẫn không thể tin được, người như em lại có thể chiếm được trái tim đóng băng bao ngày của thằng Tuấn.

Anh Hoàng giọng điệu cứ như chế giễu tôi vậy, tôi thì sao chứ?

Tôi lườm anh:

- Như em...ý anh là sao?

- Thì em trẻ con này, ngốc này, em...

Tôi cắt ngang lời anh:

- Anh dám nói em trẻ con, em nói bao lần rồi, em đã 17 rồi nhé, không có trẻ con.

Hai má tôi phồng lên, phì phò vì tức.

Sao ai cũng bảo tôi trẻ con là sao, ngay cả đứa bạn thân của tôi nữa.

Mọi lại được phen cười rộ lên, người ấy cũng cười nhẹ.

- Không phải sao mà cười?

- Hahaha, em không nói anh cũng tưởng em mới 13, hahaha, người thì bé mà lại còn kêu, mà nhìn em như trẻ con thật ý.

Tôi đánh anh:

- Anh không được cười nữa,,,

Vẫn cười.

- Anh không phải là anh trai em sao, anh không phải là không bắt nạt em sao? Vậy tại sao nhiều lần anh vô duyên vậy?

- Được rồi, không cười nữa.

Nhưng tôi thấy anh vẫn đỏ mặt vì phải nín cười.

Đang định nói với anh thì có một giọng nói ngạc nhiên xen ngang:

- Nhật

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lời Chúc Phúc Trong Đau Đớn

Mọi người đồng thời quay lại nhìn.

Hóa ra là chị Trang, nhưng mà Nhật là ai vậy?

Tôi thấy mắt chị hơi ươn ướt, lặp lại:

- Nhật

Chị đi từ từ về phía chúng tôi.

Tôi gọi nhẹ:

- Chị Trang, chị sao thế?

Chị nhìn tôi, trong đôi mắt ấy chứa đựng đầy nỗi buồn nhưng cũng là xúc động.

Chị không có trả lời tôi, tiếp tục hướng về phía này.

Cuối cùng chị dừng lại trước mặt anh Hoàng.

Đưa tay lên khẽ chạm vào mặt của người mà cô nhớ nhưng thời gian qua.

Người khiến cô vui nhất nhưng cũng khiến cô đau nhất.

Một giọt nước mắt rơi ra, cô khóc, khóc vì vui cuối cùng anh ấy cũng đã xuất hiện.

- Nhật, anh... là anh thật sao?

Mọi người đứng hình với cô gái lạ này, ngoại trừ tôi, anh Bảo và chị Tuyết.

Không ai xen vào.

Còn Hoàng thì có chút ngạc nhiên.

Khi mà cô gái này bước về phía này cùng với tiếng gọi tên Nhật, anh đã biết là cô gái này đã nhận nhầm mình thành anh hai rồi.

À, cô ấy chẳng phải người trong hình ở bàn làm việc của anh hai sao?

Ra vậy, thì ra người làm cho anh ấy phải sa sút một thời gian là cô gái giúp việc này.

Chẳng phải là cô ấy cũng có chút tình cảm với anh ấy nên mới có biểu hiện như vậy sao?

Vậy sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, hẳn là 2 người có nội tình gì đó mà chưa gỡ bỏ được.

Tạm thời cứ im xem cô ấy thế nào rồi báo lại với anh hai sau.

- Sao anh lại im lặng như vậy, nhìn thấy em anh thấy thế nào, à mà em quên mất anh đã có bạn gái rồi, nhưng Nhật à, tại sao lại vậy chứ?... Tại sao lại gieo cho em hi vọng rồi lại dập tắt nó một cách phũ phàng vậy? Anh nói đi.

Thấy anh im lặng như vậy, cô tưởng là anh không thích nhưng cô đã lỡ buột miệng rồi, cô đau đớn khi thấy anh như vậy, ít nhất anh phải nói với cô một câu chứ, dù là không thích

Chợt nỗi đau của cô lại càng tăng khi mà cô nhìn thấy người đó, người mà luôn ám ảnh cô suốt thời gian qua

Ngoài đời cô ấy thật đẹp.

Không ngờ bấy giờ họ vẫn yêu nhau, này cô còn thấy họ cười nói với nhau thật vui vẻ.

Bạn bè của anh Bảo hình như cũng rất quý cô ấy.

Cô cảm thấy mình không nên phá vỡ một cuộc tình đẹp như vậy, cô phải rút lui, phải chúc phúc cho họ.

Như thế thì sẽ không phải gây khó xử cho anh ấy.

Bước đến bên cô ấy, cầm tay cô ấy và nói:

- Cô tên là gì vậy?

Cô ấy vẫn đang mở to mắt nhìn hành động của cô:

- Tôi tên Diễm, cô là...

- Tôi là Trang, tôi biết này cô sẽ buồn nhưng tôi vẫn phải nói, tôi yêu Nhật, rất yêu anh ấy, đến bây giờ nó chưa từng phai nhạt. Tôi xin lỗi, có lẽ cô không biết được, yêu một người mà không được đáp lại thì nó đau đớn đến mức nào...

- Tôi hiểu cảm giác đó

Sao cô lại thấy cô ấy có chút buồn nhỉ?

- Không đâu, cô sẽ không hiểu được, giờ cô và Nhật đang rất hạnh phúc nhỉ? Dù tôi rất yêu anh, dù biết sẽ phải đau đớn, nhưng tôi sẽ bỏ cuộc và chúc cho hai người thật hạnh phúc nhé?

- Nhưng mà cô, tôi...

- Cô không cần nói gì hết, à nhớ phải đối xử thật tốt với anh ấy đấy, nếu không đừng trách tôi, vậy nhé.

Nói rồi cô chạy thật nhanh lên phòng để cho người nào đó chưa kịp ứ ớ gì hết.

Diễm quay sang nhìn mọi người bằng đôi mắt như đang hỏi chuyện gì đang xảy ra vậy.

- Ai có thể giải thích giúp tôi chuyện gì đang xảy ra được không?
- Tôi không hiểu cô ấy sao lại nói với cậu như vậy. nhưng tôi biết rằng cô ấy yêu Nhật. tưởng tôi là Nhật – Hoàng.
- Ra vậy, nhưng sao lại bảo tôi và Nhật là đang hạnh phúc chứ?
- Chịu.

Mọi người lại rơi vào im lặng.

Anh Phong lên tiếng:

- Tại sao cậu lại không lên tiếng giải thích mình không phải là Nhật?
- Thứ nhất tôi còn chưa hết ngạc nhiên, thứ hai cô ấy là không cho tôi nói, cuối cùng là tôi muốn biết cô ấy đối với anh tôi là có bao nhiêu sự lo lắng cùng chờ mong.

Tôi hỏi anh:

- Biết như vậy để làm gì?

Và đây cũng là câu hỏi mà mấy người kia cũng muốn biết.

- Nếu là cô ấy thật long thì có anh sẽ giúp cho họ đoàn tụ, còn nếu không thì anh sẽ khiến cô ấy phải hối hận
- Nói như vậy có phải là Nhật cũng yêu cô ấy.

Mọi người ngỡ ngàng trước lời nói của anh.

Tôi cũng không kém, anh mà cũng tham gia vào mấy chuyện này sao?

Nhưng anh lại chẳng quan tâm cái nhìn của chúng tôi.

- Đúng vậy, tôi cũng đã xác nhận qua anh ấy, cũng may là cô ấy biểu hiện quá rõ, không phụ long của anh Nhật, nếu không người chịu khổ chỉ có anh ấy mà thôi.

Mọi người đồng tình trước câu trả lời của anh Hoàng.

Tôi quan sát lại anh Hoàng, đến bây giờ tôi mới biết anh anh Hoàng có anh sinh đôi, nếu như vậy, nhầm cũng là chuyện thường.

Bỗng thấy đôi lông mày của anh nhíu lại, hẳn là anh đang xem cái gì trong điện thoại mới vậy, mà kệ đi.

Còn phía Hoàng, trên tay anh là chiếc điện thoại trong đó là ảnh của cô gái đó cũng với một chàng trai cũng chạc tuổi cô bé.

Anh cũng không hiểu sao mình lại tức giận như vậy, anh không biết cảm xúc hiện tại của mình là gì, chỉ biết anh không thích cô bé thân thiết với người con trai khác.

Nhớ lại hôm đó cô ấy nhắn tin cho anh, từng câu nhắn nói lên rằng cô là một người cực bạo dạn nhưng lại mang chút đáng yêu, chả bù cho bạn cô ấy, nhút nhát, ngốc nghếch. Hai người thế mà lại làm bạn được với nhau

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hẹn hò

Sau chuyện của chị Trang, mọi người cũng không còn tâm trạng chơi nữa, ai nấy đi về.

Tôi lại thấy chán, hiếm khi có dịp vui chơi vậy mà lại dừng khi chưa bắt đầu.

Dù có nín mọi người thế nào cũng không ở lại.

Chuẩn bị bước vào nhà thì có người gọi tôi lại:

- Ly.

Quay lại, hóa ra là anh.

Tôi hí hửng chạy lại phía anh.

- Dạ

- Rảnh không, chúng ta đi chơi.

- Có ạ.

Anh gạt đầu, cười nhẹ, đưa tay vuốt lại sợi tóc trên mặt tôi.

Tôi cũng chỉ là người bình thường, anh lại nhìn tôi dịu dàng vậy, tôi sao không run trước anh đây.

- Vậy đợi em vào chuẩn bị nhé.

- Ủ, đi đi.

Thay quần áo xong, xin phép mẹ rồi đi cùng anh.

- Anh định đưa em đi đâu vậy?

- Bí mật.

Hắn là bí mật a.

Và ngồi trên xe ngủ lúc nào không hay, đến khi anh gọi mới biết mình ngủ lâu vậy.

- Chúng ta đến nơi rồi, xuống đi em.

- Vâng.

Xuống xe tôi mới nhận ra đây là nhà chính nhà anh.

- Anh đưa em đến nhà anh làm gì ạ.

- Thì vào rồi biết.

Tôi theo anh vào nhà, chưa kịp ngó nghía gì đã bị mẹ anh làm giật mình.

- Hai đứa về rồi hả, có biết mẹ mong thế nào không. Cái thằng bé này, bảo mang con dâu ta về từ bao giờ rồi giờ mới mang.

Ồi, lần nào bác cũng phải xưng hô như vậy làm tôi thật ngại a.

Anh thẳng thắn tỏ thái độ không thích.

- Mẹ, con đã nói nhiều lần rồi, bọn con có phải lúc nào cũng rảnh đâu.

- Chứ khôn ghẹo hện hò riêng không nhớ lời mẹ nói chứ.

Mẹ anh lườm anh.

- Nào có.

- Được rồi, mang về là tốt không nhắc đến nữa.

Chợt mẹ anh quay sang phía tôi:

- Con dâu của ta, dạo này khỏe chứ, bố mẹ con thế nào rồi?

- Dạ, cháu và gia đình vẫn khỏe ạ, cảm ơn bác.

- Ủ, càng ngày càng đáng yêu, bảo sao thằng Tuấn thích.

- Vâng.

Đột nhiên anh nắm tay tôi từ tay bác và nói:

- Con đã đáp ứng mang cô ấy về cho mẹ nhìn, giờ là lúc riêng tư của chúng con.
- Ô, thế hai đứa định đi đâu à.
- Vâng, nhưng chiều mới đi, cô ấy mệt rồi cần nghỉ ngơi.

Rồi anh kéo tôi đi luôn đi mà không kịp để tôi chào bác gái.

Anh đúng là lạnh lùng mà, ngay cả mẹ của anh mà cũng không bình thường một câu.

Vào phòng anh, tôi mặt không vui chất vấn:

- Sao anh lại nói với mẹ mình như vậy chứ?
- Em cũng biết anh thế nào rồi còn hỏi hỏi?
- Ủ' thì...nhưng anh cũng phải lễ độ dàng chút chứ, mặt anh lúc nào cũng như tảng băng vậy.
- Anh chỉ dịu dàng với bạn gái của anh thôi.

Người ấy ranh ma nói.

- Em mới là không cần làm bạn gái anh.

Và tôi đã mắc bẫy mà không hay biết.

- Ô, thế anh có nói em là bạn gái anh à, uầy, có người tự nhận là bạn gái mình kìa.

Tôi ngai đỏ mặt.

Anh lại dám đùa tôi như vậy.

- Anh, anh lại trêu em nữa, ý anh em không phải bạn gái anh chưa gì? Được thôi, em cũng không cần.

Rồi tôi dỗi đi ra khỏi phòng.

Anh nhanh kéo tôi lại và nói:

- Được rồi, anh xin lỗi, biết em dễ giận, nhưng không ngờ lại dễ đến mức đó.
- Không phải tại anh trêu em sao?
- Được rồi, anh xin lỗi.

Rồi anh ôm chầm lấy tôi.

Tôi như ngừng thở lúc nấy.

Đây là lần đầu tiên anh ôm tôi khi yêu nhau.

Mùi hương nhẹ trên người anh như bao phủ toàn bộ tâm trí tôi.

Thả tôi ra anh nói:

- Coi như em đã chấp nhận lời xin lỗi của anh. Thôi nghỉ chút đi chiều anh mang đi dạo.
- Thật nhá.
- Ủ'.

Đến chiều, như anh đã hứa, mang tôi đi hết nơi này đến nơi kia, nào dạo phố, mua đồ, công viên, chơi đủ các trò chơi.

Hôm nay tôi rất vui khi được hẹn hò cùng anh.

Tuy mệt nhưng dù sao cũng chẳng để ý.

Mai là đi học rồi, lại được chơi cùng bạn bè, vui quá.

Hôm sau.

- Ahhh... nhớ hai cậu quá.

Nhi ở đâu ra ôm chầm lấy tôi và cái Anh.

Đúng là nhớ nhau thật, gần nửa tháng không gặp, hôm tết có đi chơi lớp nhưng Nhi lại không đi.

- Ủ, bọn tớ cũng nhớ cậu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Theo Em Suốt Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.